

Oslo kommune
Byrådsavdeling for eldre, helse og arbeid

Kunnskapsdepartementet
Postboks 8119 Dep
0032 OSLO

Dato: 01.08.2018

Deres ref:

Vår ref (saksnr):
201800064-51

Saksbeh:
Heidi Engelund, 23461587

Arkivkode:
343

**HØRING - FORSLAG TIL NASJONALE RETNINGLINJER FOR HELSE- OG
SOSIALFAGUTDANNINGER (RETHOS)**

Det vises til høringsbrev fra Kunnskapsdepartementet av 17.04.2018 om forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialutdanningene.

Oslo kommune ved byråd for eldre, helse og arbeid avgir følgende høringsuttalelse:

Oslo kommune viser til høringsbrev fra Kunnskapsdepartementet av 17.04.2018 om nasjonale retningslinjer for helse- og sosialutdanningene. Kommunen ønsker tett samarbeid med universitet og høyskoler for å utvikle byen til en nasjonal og internasjonal kunnskaps- og studenthovedstad. Kommunen ser det som positivt å kunne avgi høringsuttalelse.

Retningslinjene er sendt på høring til bydeler, etater og brukerråd i Oslo.

Oslo kommune vektlegger at det er en rekke forhold som anses som grunnleggende og felles for helse- og sosialfagene, og har derfor valgt å trekke dette ut i én felles innledning før de enkelte utdanningene kommenteres.

Utdanningene som omtales i høringen gjelder utdanninger hvor mange tjenester i Oslo kommune har studenter i praksis og faggruppene utgjør en vesentlig andel av kommunens medarbeidere. Primærhelsetjenesten har et økende behov for alle disse profesjonene i tida som kommer, særlig gjelder dette helseutdanningene. Primærhelsetjenesten vil vokse som følge av at befolkningen lever lengre, ofte med ulike og samtidige sykdommer og hjelpebehov, de bor lengre hjemme og det tas i bruk nye behandlingsmetoder og ny teknologi. Det er i disse tjenestene det store omfanget av spennende jobber vil komme og som studentene må skoles til å kunne arbeide i. Sykehjem og helsehus får i stadig større grad oppgaver som tidligere ble ivaretatt i spesialisthelsetjenesten, og som krever høyt kvalifisert personell. Primærhelsetjenesten er en svært godt egnet praksisarena ikke bare for å styrke basale, grunnleggende sykepleieferdigheter, men også for å gi studentene kompetanse i komplekse,

Byrådsavdeling for eldre, helse
og arbeid

Postadresse:
Rådhuset, 0037 Oslo

E-post: postmottak@byr.oslo.kommune.no
Org.nr.: 876819872

00001.08

145.06851e3-5cae-4870-928d-7a6d7b71ec2

sammensatte diagnoser og sykdomsbilder. Kunnskap og innsikt i samhandling og sammenheng i helsetjenesten opparbeides også i stor grad gjennom praksis i primærhelsetjenesten.

Oslo kommune vil påpeke at retningslinjene for de ulike utdanningene er forskjellig hva gjelder kvalitet og detaljeringsnivå. Det kan synes som om dokumentene ikke er sammenlignet og sikret likeverdig begrepsbruk og besvarelse. Beskrivelsene varierer for eksempel hvorvidt en utdanning skal gi «kvalifiserte profesjonsutøvere», «kvalifiserte, praksisorienterte og reflekterte profesjonsutøvere» eller om utdanningen skal være «kunnskapsbasert og praksisrettet». Mens noen retningslinjer trekker fram behovet for digital kompetanse, nytenkning og innovasjonsprosesser, gjør andre ikke det. Det er derfor uklart hvorvidt departementet anser at praksisorientering, refleksjon, digital kompetanse og nytenkning kun er avgjørende i noen utdanninger eller om dette er glemt. Oslo kommune vurderer at dette er egenskaper som forventes av samtlige utdanninger og vil påpeke at det i tillegg til digital kompetanse generelt kreves god evne til skriftlig dokumentasjon.

Det er viktig for Oslo kommune at de ulike helse- og sosialfagutdanningene tilfører studentene kunnskap og ferdigheter slik at de kvalifiseres til å møte brukere gjennom hele livsløpet. Innbyggere som kommer i kontakt med tjenesteapparatet har ulike ressurser og behov. De er ofte i en sårbar livssituasjon. Samtidig møter tjenestene stadig flere brukere som er godt opplyst om sine muligheter og rettigheter.

Flere skal kunne bo trygt hjemme og leve selvstendige liv. Alle skal ha tilgang til likeverdige tjenester av høy kvalitet. Innbyggerne skal møtes av sammenhengende og tilgjengelige tjenester der medarbeiderne har riktig kompetanse og evner å anvende denne i møte med mangfoldet av brukergrupper. Studenter med bachelorutdanning forventes å kunne identifisere den enkelte brukers særskilte behov, ha fokus på ressurser og mestringsevne. De tiltakene som iverksettes skal meisles ut i dialog med bruker, i enkelte tilfeller også med pårørende/foresatte. God informasjon, åpenhet og forutsigbarhet er grunnleggende for at innbyggerne skal ha tillit til tjenestene.

Oslo kommune støtter departementets mål om at retningslinjene må være på et overordnet nivå slik at institusjonene kan konkretisere nasjonale retningslinjer i lokale planer for derigjennom å møte ulikheter og sikre lokale tilpasninger. Imidlertid må retningslinjene være tydelige på grunnleggende kunnskaper og ferdigheter slik at utdanningsinstitusjonene ikke gis frislipp i hva som skal vektlegges og være satsningsområder.

Det støttes også at det må sikres en helhet og sammenheng mellom fag, emner, teori og praksis. Dette vil kreve at tjenestene det utdannes til får større innflytelse på det faglige innholdet i utdanningene, og at det blir nødvendig med et tydeligere og mer strukturert samspill mellom tjenestene og utdanningene. Det settes i tillegg store krav til samarbeid mellom ulike lokale tjenester. Utdanningene må kvalifisere studentene til tverrfaglig samarbeid og til å prioritere ulike oppgaver. Tilsvarende bør de ulike fakultetene og instituttene ved utdanningsinstitusjonen samarbeide ved utvikling av studiene og gjennomføring av praksis. Tverrfaglig samarbeid og samhandling må være gjennomgående både i studier og tjenester.

Samhandlingsreformen med nye forventningene til kommunene stiller krav til samarbeid. I pasientforløp mellom og innad i spesialisthelsetjenesten og kommunehelsetjenesten er det sårbare overganger. Oslo kommune anbefaler at samarbeid om fellesemner på tvers av helse- og sosialfagene tas inn i læringsutbytte for alle utdanningene, for derigjennom at kunnskap om samhandling og informasjonsutveksling ved overgangene tillegges større vekt. Det bør

vurderes om deler av studiene kan gjennomføres gjennom felles temaforelesninger og praksis sammen med andre utdanninger. Studenter som får teoretisk og praktisk trening i å se og løse problemer sammen, har et bedre grunnlag for konstruktivt samarbeid når de kommer ut i arbeid.

Oslo kommune vurderer at det er en rekke ulike kompetanseemner som samtlige studenter innen helse- og sosialfag bør inneha. Det er viktig å avdekke omsorgssvikt, vold, overgrep, rus, og sosioøkonomiske problemer så tidlig som mulig og følge opp med nødvendige tiltak. Det er avgjørende at alle yrkesgrupper utdanningsinstitusjonene her representerer innehar dette. Vold og overgrep skjer inn mot ulike sårbare grupper både i private hjem og på institusjoner og er utfordrende å avdekke. Traumekompetanse er viktig for økt bevisstgjøring i roller og ansvar i møte med traumatiserte brukere. Kunnskap om vold, traumer og psykisk helse er viktig for alle aldersgrupper.

Kunnskap om arbeidsinkludering er trukket fram under barnevern. Oslo kommune vil påpeke at dette også er et tema som samtlige helse- og sosialfagutdanninger bør ha. Mange mennesker med helsebelastninger, funksjonsnedsettelse, sosiale utfordringer o.l. kan med bistand delta i det ordinære arbeidslivet. Selv om ikke alle har full arbeidskapasitet skal disse menneskene få utnyttet sine evner og interesser, samtidig som samfunnet får arbeidskraft. Deltakelse i arbeidslivet kan i seg selv være helsebringende.

Retningslinjene hensyntar samene i det de har status som urfolk. Oslo kommune vil påpeke at den norske befolkningen er blitt betydelig mer heterogen enn tidligere og forutsetter at utdanningene gir kulturkompetanse slik at det sikres likeverdige tjenester for alle grupper i samfunnet, uavhengig av sosiokulturell bakgrunn, religion, kjønn, etnisitet, funksjonsevne, seksuell orientering o.l. Videre er for eksempel relasjons-, kommunikasjons- og veiledningskompetanse avgjørende slik at medarbeiderne forstår og kan håndtere ulike situasjoner med innbyggerne.

Det finnes en rekke velferdstjenester som kan ytes på forskjellige måter innenfor juridisk ramme. Tjenesteutøverne må kjenne handlingsrommet og kunne bruke dette i tråd med innbyggernes behov, ønsker og rettigheter og takle dilemmaer som måtte oppstå i denne sammenheng. Universitet og høyskoler må på sin side være oppdatert på nye retningslinjer knyttet til nytt lovverk og ihensynta innspill som er kommet gjennom høringer o.l. Et eksempel er konsekvenser av de nye personvernreglene i EUs forordning om personvern (GDPR).

Samtlige utdanninger forutsetter at praksis gjennomføres i nært samarbeid med lokale tjenester. Tidligere ble tjenestene økonomisk kompensert, mens ressursene i dag er samlet og lagt til utdanningsinstitusjonene hvor midlene for eksempel brukes til samarbeidsprosjekter, stipendiatstillinger og lignende. Oslo kommune vil påpeke viktigheten av at innretning og bruk av disse midlene skjer i tett samarbeid med praksisfeltet.

Læringsutbyttebeskrivelsene er omfattende og det er ikke gitt at alle kompetansebehov i praksisfeltet kan dekkes innen en bachelor. Oslo kommune stiller spørsmål ved om det er realistisk å kreve at en bachelorstudent skal kunne planlegge og gjennomføre systematiske kunnskaps- og utviklingsprosjekter, og foreslår at studentene heller skal bidra inn i slike prosesser. Oslo kommune anbefaler at utdanningsinstitusjonene legger til rette for livslang læring i videre- og masterutdanninger.

Kommentarer til de enkelte utdanningene:

Barnevernspedagog

Oslo kommune vil i fremtiden ha behov for barnevernspedagoger som arbeider kunnskapsbasert og reflektert med evne til å se både enkeltbarn og familier i utsatte livssituasjoner. Arbeidet skal skje i nært samarbeid med de involverte som ofte befinner seg i komplekse situasjoner. Dette stiller store krav til relasjons- og kommunikasjonskompetanse. Å snakke med barn krever egne ferdigheter og en særskilt bevissthet om tid, sted og rom for samtalen.

Kunnskapsbeskrivelsen for barnevernspedagog vurderes generelt som godt. Oslo kommune vektlegger at kunnskapen må inkludere prosesser på ulike nivåer som individ og familie, gruppe og samfunn. Grunnleggende kompetanse om barne- og ungdomspsykologi er en selvfølge. Det er positivt at kunnskap om sosioøkonomiske ulikheter og sammenhenger trekkes fram, hvilket inkluderer levekårutsatte barnefamilier og generasjonsperspektivet.

Oslo kommune savner fokuset på samarbeid om fellesemne med andre helse- og sosialfag og da særlig sosionomstudiet. Oslo kommune støtter kravene som er satt til praksisstudiene, men går i tillegg inn for at det settes profesjonskrav til veileder. Veileder skal være barnevernspedagog, alternativt sosionom.

De felles læringsutbyttene bør først og fremst ivareta det mer varige kunnskapsgrunnlaget i barnevern og må formuleres slik at utdanningsinstitusjonene kan forholde seg fleksibelt og kritiskanalytisk til både kompetansebehovet og metodene som anvendes i praksisfeltet. Utdanningsinstitusjonene må også kunne velge ut noen spesialiseringsområder som kan utvikles med forskning og satsing på en utdanningsprofil. For Oslo kommune er det viktig at læringsutbyttet i de profesjonsspesifikke nasjonale retningslinjene gjenspeiler den kompetansen som tjenestene og brukerne har behov for og at utdanningene gir et likeverdig tilbud til studentene på landsbasis.

Ergoterapeut

Som ergoterapeut i Oslo kommune trenger man bred kunnskap om hvordan samspillet mellom person, aktivitet og omgivelser påvirker mennesker gjennom hele livsløpet. Det er behov for ergoterapeuter som arbeider kunnskapsbasert, som kan anvende ergoterapeutiske redskaper og skreddersy tiltak sammen med brukeren slik at tiltakene får best mulig effekt for den enkelte. Ergoterapeut skal kunne veilede brukere, pårørende og kjenne til og mestre samarbeidet med andre faggrupper. For å sikre gode pasientforløp må studenten ha kunnskap og ferdigheter i anvendelse av verktøy som beskriver og kommuniserer helserelaterte forhold i tverrprofesjonell behandling. Som følge av dette vurderer Oslo kommune at retningslinjene i stor grad er i tråd med tjenestenes kompetansebehov og at brukerne vil bli godt ivaretatt når ergoterapeut mestrer de foreslåtte læringsutbyttebeskrivelsene.

Oslo kommune støtter at områdene teknologi og hjelpemidler er gitt tydelige krav både når det gjelder kunnskap, ferdigheter og generell kompetanse. Anvendelse av disse må ha som mål å øke grad av selvstendighet, aktivitet og deltakelse i eget liv, ved å kompensere for tapt eller redusert funksjon, sykdom eller skade.

Oslo kommune ser det som en fordel at det er foreslått fellesemne i tredje studieår. I retningslinjen er fellesemne og innretningen for dette svakt beskrevet og bør utdypes ytterligere. Fellesemner kan inkluderes både i den teoretiske og praktiske delen av utdanningen

og man kan løse og øve på oppgaver på tvers av helse- og sosialfag. Nettbasert undervisning vil være godt egnet til formålet.

Retningslinjen foreslår minimum åtte uker sammenhengende praksis hvert studieår. Oslo kommune anbefaler at praksisperioden i første studieår nedjusteres til 3-4 uker og at resterende uker flyttes til andre og tredje år. En lang praksisperiode første studieår får negative konsekvenser for det teoretiske fundamentet som er viktig å ha for å utføre ergoterapeutiske tiltak. Det kan også by på utfordringer å rekruttere gode praksisveiledere til å lære opp studenter i både grunnleggende teori og praksis. Ved økt omfang av praksis i andre og tredje studieår kan studentene i større grad fokusere på å mestre oppgaver, kunnskaper og ferdigheter som de skal opparbeide seg innen de er ferdigutdannet. Oslo kommune støtter at praksisveileder skal være utdannet ergoterapeut.

Fysioterapeut

Oslo kommune har behov for fysioterapeuter som arbeider kunnskapsbasert med god kompetanse i å undersøke, vurdere og diagnostisere forhold knyttet til kropp, bevegelse og funksjon. Fysioterapeuten skal behandle, habiliterer og rehabilitere. Ergonomi og ny teknologi er virkemidler som medarbeidere skal kunne benytte. Det skal fokuseres på brukermedvirkning, mestring og hva som er viktig for den enkelte. Fysioterapeuten er også en viktig medspiller i tverrprofesjonell/-sektoriell samhandling. Oslo kommune savner fokuset på samarbeid om fellesemne med andre helse- og sosialfag.

Det foreslås obligatoriske praksisstudier som dekker minst 1 200 timer (30 uker fulltid) og at det i løpet av de 2 siste årene skal gjennomføres minst to praksisperioder av 7 ukers varighet. En av disse skal gjennomføres i primærhelsetjenesten. Oslo kommune støtter at bred og variert praksis er viktig for at studentene skal utvikle et tilfredsstillende kompetansenivå, samtidig er kommunen opptatt av at innhold og kvalitet i praksisstudiene er vel så viktig som lengden på praksisperioden. Når praksis utgjør en så omfattende del av studiet, fordrer det at utdanningsinstitusjon og praksissted samarbeider tett om planlegging og gjennomføring. Innhold i læringsutbyttebeskrivelser og vurderingsformer må tilpasses praksisperiodenes varighet og egenart og må være kjent for og gjennomarbeidet av partene. Dette anbefales ytterligere tydeliggjort i retningslinjen. Oslo kommune støtter at praksisveileder som hovedregel skal være fysioterapeut med norsk autorisasjon og ha formell veilederkompetanse. Hvis krav om veilederkompetanse innføres vil dette ha en økonomisk konsekvens for kommunene, og det forventes at staten kompenserer kommunene for dette.

Oslo kommune vurderer at retningslinjen er gjennomførbar innenfor rammen av en 3-årig bachelorutdanning og at innholdet i stor grad er i tråd med tjenestens og brukernes behov.

Sosionom

Oslo kommune vil i fremtiden ha behov for sosionomer som arbeider kunnskapsbasert og reflektert med prosesser på ulike nivåer som individ, gruppe og samfunn. Hovedvekten av sosionomers arbeid er individuelt sosialt arbeid. I tråd med formålsparagrafen skal sosialtjenesteloven også bidra til likeverd og likestilling og forebygge sosiale problemer. Dette forutsetter større tyngde av kunnskap og ferdigheter innen gruppe- og samfunnsarbeid enn hva som har vært vektlagt i senere tid. Oslo kommune støtter at samfunnsaspektet ved sosialt arbeid påpekes. Et eksempel er at studiet vektlegger ferdigheter knyttet til likeverd og mangfold, deltakelse og representasjon, både gjennom individuelt arbeid og samfunnsarbeid.

Studiets oppbygging forutsetter praksis. Oslo kommune støtter at de lokale utdanningene har mulighet til lokal organisering av praksis, og at det bør tilstrebes at studenten får erfaring fra to ulike praksisfelt. Oslo kommune støtter videre at veileder som hovedregel skal være sosionom. Det bør legges én felles brutto tidsramme for praksis som en del av den teoretiske utdanningen.

Beskrivelsen av sosionomutdanningens læringsutbytte og studiets oppbygging vurderes generelt som godt.

Sykepleier

Oslo kommune har behov for sykepleiere med bred kunnskap om pleie, omsorg og behandling av ulike helsetilstander og komplekse sykdomsbilder. Sykepleier har ansvar for å gjøre selvstendige kliniske vurderinger, prioriteringer og beslutninger og møter sårbare pasienter gjennom hele livsløpet. Brukerkunnskap og tillit er sentralt da tiltak som iverksettes skal være tilpasset den enkelte. Oslo kommune trenger sykepleiere som har grunnleggende kunnskap om digitalisering. Sykepleier har et viktig ansvar i å veilede pasienter, pårørende og kollegaer og er dermed en viktig ressurs i samhandlingen mellom ulike tjenester.

For at retningslinjen skal være i tråd med tjenestens og brukernes behov foreslår Oslo kommune flere presiseringer.

Sykepleiere skal arbeide kunnskapsbasert. Erfaringsbasert kunnskap, brukerkunnskap og funn ved forskning er viktig for god yrkesutøvelse. For å mestre dette bør det framkomme i læringsutbyttet at studentene skal ha kunnskap og ferdigheter relatert til kunnskapsbasert praksis som metode.

Oslo kommune mener også at sykepleiere må ha *bred* kunnskap om aldringsprosessen og eldres særlige behov. Likeledes at det er for lavt kunnskapsnivå at studenten skal *kjenne til* farmakologi. For å sikre forsvarlig kunnskapsnivå må det kreves at studentene *skal ha innsikt i forsvarlig legemiddelbehandling og ha kunnskap om legemidler og hvordan disse virker på barn, voksne og eldre*. Kompetanse i brukermedvirkning og fokus på mestring bør fremheves tydeligere som del av ferdigheter og generell kompetanse. Oslo kommune finner det heller ikke tilfredsstillende at kompetanse om kulturelt mangfold er utelatt, og mener dette må med som egen del av læringsutbyttet.

Helsevesenet i Norge er i rask utvikling, det foregår mye endringsarbeid og ny teknologi tas i bruk. På bakgrunn av dette foreslås at det tas inn i retningslinjen at sykepleiere skal ha implementeringskompetanse. Oslo kommune mener også at sykepleiere må ha ferdigheter i å anvende relevante velferdsteknologiske løsninger. Det er ikke tilstrekkelig at sykepleiere kan anvende relevant medisinsk-teknisk utstyr.

Etter Oslo kommunes oppfatning skal praksis være heldøgns og over flere uker. Antall uker og timer er ikke det viktigste, men kvalitativt gode praksisplasser og kompetente veiledere har betydning. Mer systematisk bruk av simulering kan bidra til å effektivisere praksisstudiene.

Primærhelsetjenesten tilbyr både allsidige og utfordrende problemstillinger, og behovet for sykepleiere vil i fremtiden være størst i denne delen av helsetjenesten. Herav foreslår Oslo kommune at studentene tilbys praksis i kommunen ikke bare i første studieår men også det tredje året. Dette vil være et viktig tiltak også for rekruttering av sykepleiere til tjenesten.

Oslo kommune støtter at veileder skal være sykepleier og ha veilederutdanning tilsvarende minimum 10 studiepoeng på mastergradsnivå. Dette har en økonomisk konsekvens for kommunene, inkl. at sykepleiere tas ut av arbeidsstedet, og det forventes at staten kompenserer kommunene for dette.

Vernepleier

Oslo kommune vil i fremtiden ha behov for vernepleiere med kunnskaper om funksjonsnedsettelse og samfunnsmessige forhold som skaper funksjonshemming i et livsløpsperspektiv. Vernepleiere skal kunne samarbeide med brukere, pårørende og andre tjenesteytere for å fremme selvbestemmelse, deltakelse, mestring, helse og livskvalitet. Oslo kommune vurderer at innholdet i retningslinjen i stor grad er i tråd med tjenestens og brukernes behov.

Vernepleiere møter sårbare brukere og Oslo kommune mener det er vesentlig at studenten har god kompetanse i relasjonsbygging, medbestemmelse og i kartlegging av samtykke. Dette må derfor tydeliggjøres i retningslinjen. Oslo kommune mener et er viktig å nevne særskilte grupper i formålet slik retningslinjen beskriver.

Det foreslås å legge til rette for studentmobilitet og at det skal være mulig med valgbart fordypningsevne. Oslo kommune stiller seg positiv til dette.

Beskrivelsen av vernepleierutdanningens læringsutbytte og studiets oppbygging vurderes generelt som godt, og som gjennomførbart innenfor rammen av en 3-årig bachelorutdanning.

Med hilsen

Svein Lyngroth
konst. kommunaldirektør

Kari Elisabeth Sletnes
konst. seksjonssjef

Godkjent elektronisk

Nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanningene (RETHOS)

Fagforbundet har mottatt høring om Nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanningene (RETHOS). Retningslinjene har vært behandlet av Fagforbundets faggruppe for barnevern, faggruppe for sykepleiere, Sektorpolitisk enhet, Yrkesseksjon Helse og Sosial og er politisk godkjent av styret i Yrkesseksjon Helse og Sosial. Her følger våre merknader.

Bakgrunn

Høsten 2017 startet utviklingen av de nasjonale retningslinjene for helse- og sosialfagutdanningene. Forslag til nasjonale retningslinjer for utdanningene i fase 1 er sendt på høring. Prosjektets mål er å utarbeide nasjonale retningslinjer for hver enkelt av grunnutdanningene i helse- og sosialfag. Retningslinjene skal være førende for institusjonenes arbeid med utdanningene.

Prosjektet for utvikling av retningslinjer for helse- og sosialfagutdanningene er inndelt i to faser.

Fase 1 består av de åtte rammeplanstyrte utdanningene: barnevernspedagog-, bioingeniør-, ergoterapeut-, fysioterapeut-, radiograf-, sosionom-, sykepleier-, og vernepleierutdanningen.

Fase 2 omfatter de resterende helse- og sosialfagutdanningene: audiograf-, farmasi-, medisin-, tannlege-, optiker-, ortopediingeniør-, psykolog-, tannpleier- og tannteknikkutdanningen, samt klinisk ernæringsfysiologutdanningen.

Retningslinjene er en del av et nytt styringssystem. Det nye styringssystemet har som mål at utdanningene selv, tjenestene og brukerne får økt innflytelse på det faglige innholdet i utdanningene. Retningslinjene skal også utformes i tråd med tjenestenes og brukernes kompetansebehov.

Generelle merknader

Fagforbundet mener helse, miljø og sikkerhet er et helt sentralt tema i yrkesutøvelsen i alle yrker, og dette må gjenspeiles i de nasjonale retningslinjene for helse- og sosialfagutdanningene. Yrkesutøvere med helse- og sosialfaglige utdanning møter helse-, miljø- og sikkerhetsutfordringer fra dag én i arbeidslivet. Derfor er det viktig at dette er tema i alle utdanningene, ikke bare tilfeldig i praksisperioder, men det må konkretiseres i retningslinjene og framgå av studieplaner.

Et læringsutbytte fra de helse- og sosialfaglige utdanningene må være at studentene har fått kompetanse i samhandling og samarbeid. Dette er med i de foreslåtte retningslinjene og framgår av forskrift om felles rammeplan. Fagforbundet benytter likevel muligheten til å understreke viktigheten av dette, fordi det er svært viktig at de ulike yrkesgruppenes faglige potensial kommer til sin rett i arbeidet med å levere kvalitativt gode tjenester. Samhandling og samarbeid tverrfaglig og tverrprofesjonelt omfatter alle ansatte uavhengig av utdanningsbakgrunn.

Fagforbundet mener også at kunnskap om arbeidslivet i vid forstand – om arbeidslivslovgiving, partenes rolle i arbeidslivet, den norske modellen og dens historie, må få en plass i utdanningene og dermed i retningslinjene. Ikke bare fordi studentene skal ha kjennskap til egne rettigheter, men også ha forståelse for arbeidslivets spilleregler i alminnelighet, og omkring endring, omstilling og medvirkning i særdeleshet. Omstillingstempoet er høyt i helse- og sosialtjenestene, og vil over all sannsynlighet fortsette å være det lenge. Mange av dem som tar disse utdanningene kommer til å få lederfunksjoner og skal være med å forme tjenestene. Kunnskap om samspillet mellom arbeidslivets ulike aktører, slik som fagorganisasjonene og vernetjenesten, er derfor å regne som kjernekompetanse i helse – og sosialfaga.

Om retningslinjene for barnevernspedagogutdanninga

Fagforbundet mener at det her pekes på de sentrale målene som må oppnås for at utdanningen skal sikre god hjelp til barn. Fagforbundet er opptatt av det pågående kompetansearbeidet som BUFdir utfører. Dette kompetansearbeidet har gjort en kartlegging av behovet for kompetanse som bør tas med i det videre arbeidet med retningslinjene.

Fagforbundet anser læringsutbyttebeskrivelsene for utdanninga for å være god og har ingen tillegg til hva barnevernsarbeideren skal kunne noe om etter endt utdanning.

Kunnskapsbeskrivelsene er gode. Når det gjelder ferdigheter ønsker vi et nytt punkt 18:

- Kan anvende arbeidsmiljøloven for å vurdere om forutsetningene for å utøve god faglighet er tilstede.

Fagforbundet mener at innsikt i arbeidsmiljølovens bestemmelser bør gjenspeiles under dette punktet, ikke minst for å kunne vurdere foreldres arbeidsforhold. Denne kunnskapen kan være sentral for å kunne gi riktig hjelp til rett tid. Kunnskap til arbeidsmiljølovens bestemmelser kan også svare opp minste inngreps prinsipp i barnevernsloven.

Fagforbundet er godt fornøyd med at det legges vekt på at utdanningen skal organiseres slik at den fremmer integrering av teori og praksis. En praksisnær utdanning er helt nødvendig for å sikre den nødvendige kompetansen. Fagforbundet mener også at utdanningen bør være obligatorisk for å sikre at studentene får den trening som er nødvendig for yrkesutøvelsen av barnevern.

Fagforbundet mener at det burde være mer praksis enn 20 uker. Vi ser at dette er en utfordring i forhold til innlæring av kunnskapen så lenge bachelorutdanningen er 3 årig. Vi mener dette reiser spørsmålet om førpraksis skal være et krav for opptak til studiet.

Om retningslinjene for vernepleierutdanningen

Disser retningslinjene er gode og dekkende slik de foreligger. Fagforbundet ser imidlertid at noen av punktene i retningslinjene for vernepleierutdanningen er overlappende. Det er muligens noe av en skjønnhetsfeil, men vi vil forslå at punkt 4 under ferdigheter i kapittel 2 blir med i kapittel 1. (Punktet handler konkret om etikk, som er overskrift til kapittel 1) Det samme gjelder punkt 1 i kapittel 2 under «generell kompetanse» - hører det også hjemme i kap. 1?

Om retningslinjene for sykepleierutdanninga

Under «Formål» sies det at *«Retningslinjen skal sammen med forskriften sikre at utdanningsinstitusjonene i et forpliktende samspill med praksisfeltet, tilbyr en praksisnær, profesjonsrettet og forskningsbasert sykepleierutdanning med høy faglig kvalitet.»* Dette er selvfølgelig målsettinger Fagforbundet støtter, men vi vil likevel utfordre departementet til å definere tydeligere hva som ligger i et begrep som «forskningsbasert».

Sykepleierutdanningene har de siste åra blitt kritisert for en uheldig form teoriutvikling og for å ikke ha nok fokus på praktiske ferdigheter. Derfor bør det være tydelig i retningslinjene hva en legger i «forskningsbasert». Slik Fagforbundet ser det betyr «forskningsbasert» først og fremst at undervisning skal bygge på oppdatert kunnskap, som bygger på anerkjente vitenskapelige metoder. Det betyr for eksempel ikke nødvendigvis at undervisere må presentere eller drive utstrakt egen forskning.

Fagforbundet mener intensjonen om at praksisveiledere skal ha veiledningsutdanning tilsvarende minimum 10 studiepoeng på mastergradsnivå er god, med fremstår i dag lite realistisk. Krav om veiledningsutdanning er viktig og nødvendig, men Fagforbundet mener at det må vurderes på hvilket nivå og på hvilken måte veiledningsutdanninga skal gjennomføres. Kvalifiserte praksisveiledere må være målsettinga, og det er ikke gitt at utdanning på masternivå er den beste løsninga for å nå den.

Fagforbundet mener intensjonen om å bygge ned skillet mellom praksis i kommune- og spesialisthelsetjeneste i seg selv positivt. Likevel er det vanskelig å påstå at det ikke er forskjell. Spesialisert behandling, særlig med mange avanserte sykepleieprosedyrer skjer fortsatt primært i spesialisthelsetjenesten. Derfor er det viktig at studentene får erfaring fra begge steder, både for å få denne mer spesialiserte behandlinga, men og for å styrke samhandlingskompetansen. Fagforbundet mener at samhandling mellom tjenestenivåer, yrkesgrupper og tjenestegrener blir viktigere og viktigere, særlig for denne yrkesgruppa.

Fagforbundet mener retningslinjene slik de foreligger mangler et punkt om kunnskap om den eksistensielle sida ved mennesket. En sykepleier kommer svært ofte i kontakt med mennesker i krise, og gjerne òg mennesker som nærmer seg slutten av livet. Kunnskap om eksistensielle spørsmål og eksistensielle/åndelig omsorg er viktig. Særlig blir det viktig nå som Norge blir mer mangfoldig, både ved at andelen kristne synker og delen som identifiserer seg som ikke-religiøse øker, men òg fordi det er mange innvandrere med forskjellige tros- og livssyn.

Fagforbundet vil støtter flertallet i dissensen nederst på side 10. Fagforbundet mener flertallets formulering er tydeligere og bedre. Det er viktig at alle sykepleierstudenter har minst to praksisperioder på 7 uker eller mer som inkluderer døgntkontinuerlig oppfølging av pasienter. Særlig for sykepleiere i kommunehelsetjenesten er det viktig å utvikle sitt kliniske blikk og sin kliniske selvstendighet, før man kommer ut i arbeidslivet. Svært mange av de sykepleierstudentene vi organiserer rapporterer om et «praksissjokk», en opplevelse av utilstrekkelighet når de kommer ut

Kunnskapsdepartementet
Ved seniorrådgiver Natalina Heia

Oslo 03.08.18

Via epost: natalina.heia@kd.dep.no, postmottak@Kd.dep.no

Høringsinnspill ad forslag til nasjonale retningslinjer for helse og sosialfagutdanninger

Takk for muligheten til å inngi høringsinnspill.

Norsk Fosterhjemsforening viser til at vi har fått utsatt frist til i dag med å inngi høringsinnspill. Vi har fått beskjed om at Questback da ikke skal benyttes.

Vårt høringsinnspill vil gjelde barnevernspedagogutdanning og sosionomutdanning. Kunnskapsdepartementet ber i sitt høringsbrev blant annet at man vurderer om innholdet i retningslinjene er i tråd med tjenestenes og brukernes behov og om det er noe som mangler.

Vi vil gi vårt høringsinnspill basert på vårt arbeide innen fosterhjemsområdet.

Sammendrag av vårt høringsinnspill:

Både barnevernspedagogutdanning og sosionomutdanning må dekke kompetanseoppbygging og ferdigheter innen fosterhjemsarbeid. Det er her mange sårbare barn vokser opp. Fosterhjemsarbeid er et av de mest krevende områder av barnevernets arbeid. I dag dekkes dette nærmest ikke i det hele tatt i utdanningene.

Det må fokuseres på å dyktiggjøre studentene på praktisk anvendelse av jusen innen barnevern og velferds jus for å ivareta rettssikkerhet for de sårbare gruppene de vil arbeide med når de begynner i jobb.

Bakgrunn:

Norsk Fosterhjemsforening er den største aktør innen fosterhjemsområdet med 19 fylkesforeninger og representerer rundt 4000 fosterfamilier, som har ett eller flere fosterbarn, og evt egne barn.

Norsk Fosterhjemsforening er en aktiv pådriver for å heve kvaliteten på alle plan innen fosterhjemsomsorgen. Norsk Fosterhjemsforening har en egen rådgivningstjeneste og utgir tidsskriftet Fosterhjemskontakt med 4500 eksemplarer 6 ganger årlig.

Innspill til nasjonale retningslinjer for barnevernspedagogutdanningen

Norsk Fosterhjemsforening anser det som en stor mangel ved dagens utdanning at undervisning mht fosterhjemsarbeid nærmest er helt utelatt. Heller ikke utkast til retningslinjer omhandler dette, hvilket må rettes opp. Vi viser til at fosterhjem er selve bærebjelken i barnevernets arbeid, og en forutsetning for å kunne gi omsorg til sårbare barn som ikke kan bli boende i foreldrehjemmet. Det er en ønsket utvikling fra det offentliges side at stadig flere barn som ikke kan bli boende med sine foreldre, skal vokse opp i fosterhjem fremfor institusjon.

Fosterhjemsarbeid er antagelig den mest sammensatte og vanskelige delen av barnevernsarbeidet. Fosterhjemsområdet er komplekst, og innsikt i kompleksiteten forstår man ofte først når man setter seg inn i dette området. Kompleksiteten på fosterhjemsområdet kan forklares ved at beslutningene som ansatte i barnevernet skal treffe innen fosterhjemsområdet ofte er tunge og de berører flere parter på en grunnleggende måte: selve omsorgsovertakelsen, å finne rett hjem til barnet, å følge opp samværsordning, veilede fosterforeldre i deres arbeid med fosterbarnet, og evt fosterforeldrenes egne barn, støtte biologiske foreldre både på kort og lang sikt etter flyttingen og være koordinator i de samarbeidsgruppene eller ansvarsgruppene som ofte bør opprettes rundt barn og familie. Disse arbeidsoppgavene og prosessene kan være uproblematisk, men stiller ofte barnevernstjenesten overfor store kunnskapsmessige og holdningsmessige utfordringer. Arbeidet foregår og til dels i settinger med sterke følelser og det kan være sterke motsetninger.

Når man overtar omsorgen for et barn og flytter det ut av foreldrehjemmet på grunn av omsorgssvikt, er det viktig at man da unngår at det utsettes for offentlig omsorgssvikt som følge av manglende kvalitet i tjenestene. Undervisning om fosterhjemsarbeid i utdanningen vil være et ledd i å bygge kvalitet i tjenestene. Norsk Fosterhjemsforening ber om at retningslinjene bidrar til at utdanningen inneholder kompetanse oppbygging mht fosterhjemsarbeid.

Til punktet Læringsutbyttebeskrivelser

Ad læringsutbyttebeskrivelse mht juss så fremstår denne som noe uklar etter vår mening. Vi viser til at i pkt 2 på side 3 fremgår: «*Har bred kunnskap om juss i barnevernfaglig perspektiv*». Hva ligger i dette med «bred» kunnskap? Hvordan henger dette sammen med pkt 7 som angir at man skal ha kunnskap om en rekke juridiske områder? Dette fremstår som uklart. Norsk Fosterhjemsforening anser at de som arbeider i barnevernet og vil stå for mye viktige beslutninger av inngripende betydning for barn, familie og fosterfamilie må ha gode ferdigheter i å kunne anvende rettsreglene i praksis innen forvaltningsrett, barnevern juss og velferdsjussen. Det er en forutsetning for rettssikkerhet innen dette området. En av de største utfordringene i forhold til rettssikkerhet er jo at forvaltningen ikke kjenner godt nok til rettsreglene innenfor sitt område. Det hjelper ikke at enkeltmennesket har rett, om man ikke også får rett i sitt møte med forvaltningen.

Vi foreslår et nytt punkt 23 som gjelder kunnskap om fosterhjemsarbeid som tiltak herunder forhold som gjør seg gjeldende for vellykkede plasseringer og hva som kan medføre utilsiktede flyttinger,

samt kjennskap til fosterhjemmenes særskilte behov. Psykolog Vigdis Bunkholdt sin bok: *Fosterhjemsarbeid fra rekruttering til tilbakeføring* anbefales på pensumlisten.

Til punktet ferdigheter

Vi savner at det å beherske jussen innen barnevernsarbeiderens område beskrives som en ferdighet.

Til punkt 6, og punkt 11: her bør man tilføye «fosterfamilier».

Til punkt 16: her bør fremgå eksplisitt kompetanse på det å snakke med barn og få barn til å medvirke i egen prosess. Dette med å få medvirkning fra funksjonshemmede barn bør også dekkes.

Innspill til nasjonale retningslinjer for sosionom utdanningen

Mange sosionomer vil arbeide innen barnevernsområdet, kunnskap om fosterhjemsområdet er derfor også viktig innen denne utdanningen.

Vi anser at det som vi har foreslått under barnevernspedagogutdanningen også gjør seg gjeldende mht retningslinjer for sosionomutdanningen.

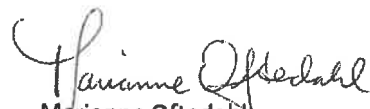
Til III Arbeid med sosiale problemer:

Her tenker vi man kan tilføye et punkt: «Har kunnskap om de særegne forhold ved fosterhjem».

For Norsk Fosterhjemsforening

Med vennlig hilsen

Tove Wahlstrøm
Generalsekretær

Marianne Oftedal
Advokat og nestleder

Kunnskapsdepartementet
Postboks 8119 Dep
0032 OSLO

Deres ref.:
Vår ref.: 18/9410-9
Saksbehandler: Cathrine Hannevig Welle-Watne
Dato: 01.08.2018

Høring - Forslag til nasjonale faglige retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger (RETHOS)

Det vises til Kunnskapsdepartementets brev av 17.04.18 der utkast til nasjonale faglige retningslinjer for 8 helse- og sosialfaglige bachelorutdanninger sendes på høring. Helsedirektoratet gir uttalelse på retningslinjene for sykepleier-, vernepleier-, fysioterapeut-, ergoterapeut-, radiograf- og sosionomutdanning. Vi har ikke foretatt den tallmessige graderingen som ligger i questback-skjemaet for høringssvar. Etter avtale sender vi derfor vårt høringssvar i brevs form. Det vises også til eget brev om utfordringer knyttet til autorisasjon av helsepersonell datert 23.07.18. Høringsinnspillene er forsøkt inndelt etter hovedspørsmålene i questback-skjemaet. Det foreligger ikke svar på alle spørsmål og tilleggsspørsmål, men flere av disse er berørt i den samlede høringsuttalelsen.

Generelle kommentarer/andre innspill

Til tross for føringene som ligger til grunn for utarbeidelse av retningslinjene er de svært ulikt utformet både i inndelingen i kunnskapsområder, ordlyd og detaljeringsgrad. Det nye styringssystemet har som formål å sikre brede grunnutdanninger med en velferdsfaglig kunnskapsplattform med mye felles innhold i utdanningene. Retningslinjene bør derfor ha en felles oppbygning og grunnprofil. Formålsbeskrivelsene kan for eksempel ha én fellesdel for alle og én profesjonsspesifikk del. Inndelingen i kunnskapsområder bør også ha større grad av likhet. Det foreslås felles læringsutbyttebeskrivelser (LUB) om kjennskap til de andre helse- og sosialfagutdanningene, kunnskap og ferdigheter i samhandling og tverrprofesjonell samarbeidslæring. Dette er bl.a. viktig med tanke på de personellutfordringer vi står overfor, der fleksibel bruk av helsepersonell og oppgavedeling mellom personellgrupper vil være nødvendig i årene fremover. Kunnskap om helse- og sosialpolitikk og kunnskap om helse- og velferdssystemet er et krav i rammeplanforskriften § 2 og burde være likt formulert i læringsutbyttebeskrivelsene for alle utdanningene.

Noen av retningslinjene har LUB på et mer overordnet nivå enn andre. Dette gir større grad av fleksibilitet og autonomi i utarbeidelsen av fagplaner og muliggjør raskere endringer i faglig innhold i tråd med endringer i helse- og velferdstjenestene. Lokale tilpasninger er bra, også når det gjelder å få etablert egnede praksisplasser som tilbyr praksis i tråd med tjenestenes og brukernes behov. Vi er likevel bekymret for at det kan bli for liten grad av nasjonal

standardisering. Helse- og sosialfagutdanningene må ha en sluttkompetanse som sikrer lik kompetanse uavhengig av utdanningssted, som ivaretar pasientsikkerhet og som sikrer likt grunnlag for autorisasjon av helsepersonell. For liten grad av nasjonal standardisering kan også få konsekvenser for ønsket mobilitet av studenter mellom utdanningsstedene både i grunn- og videreutdanningsløpene. Det kan også gi utfordringer med tanke på internasjonalisering og mobilitet av arbeidskraft.

Helsedirektoratet vil særlig påpeke konsekvensene av de nye retningslinjene for autorisasjon av helsepersonell i Norge. De tidligere rammeplanene hadde inndeling i hoved- og delemner med studiepoeng for hvert emne. Praksisstudiene var også angitt i studiepoeng. Det gjorde det mulig for helsemyndighetene å foreta jevn godhetsvurdering av norsk og utenlandsk utdanning ved å sammenholde antall studiepoeng i rammeplaner og fagplaner. Det vises til egen uttalelse om dette i brev til Kunnskapsdepartementet.

Rammeplanforskriften § 2 punkt 5 stiller bl.a. krav om at kandidaten kan anvende oppdatert kunnskap om helse- og velferdssystemet, lover, regelverk og veiledere i sin tjenesteutøvelse. Retningslinjene ivaretar i stor grad dette, men vi savner LUB som sikrer kunnskap om nasjonale faglige retningslinjer, veiledere og anbefalinger som gis av sektormyndighetene.

Alle utdanningene bør ha noen felles LUB innen helsefremmende og forbyggende arbeid. Kunnskap og ferdigheter om effektive metoder for endring og mestring mangler for flere av utdanningene. Praksisstudiene bør også inkludere erfaring med helsefremmende og forebyggende arbeid for alle aldersgrupper for de utdanningene der dette er særlig relevant, som sykepleier, fysioterapeut, ergoterapeut og vernepleier. Det vises her til føringene gitt i samhandlingsreformen og til Meld. St. 26 (2014-2025) *Fremtidens primærhelsetjeneste – helhet og nærhet*.

Det er viktig at utdanningene er tilpasset dagens og fremtidens helsetjeneste. Pasienter skrives raskere ut fra sykehus og behandling av pasienter skjer i større grad i kommunene. De må også tilpasses utviklingen bruk av medisinsk teknologi og IKT, samt arenafleksible helsetjenester. Utdanningene må også ta opp i seg den styrkede pasientrollen. Pasienter/brukere skal få delta mer aktivt i beslutninger om egen behandling. Det krever en annen type kompetanse hos personellet. Dette er særlig viktig for sykepleierutdanningen, men også for de andre utdanningene.

Felles for flere utdanninger er manglende eller mangelfulle LUB innen psykisk helse og rusproblematikk, velferdsteknologi, koordinatorrollen og individuell plan, kognitive lidelser/funksjonsnedsettelser, pårørendes behov, barn som pårørende, endrings- og kvalitetsforbedringsarbeid, innovasjon mv. Vi ser også at noen av utdanningene (som bioingeniør og radiograf) har LUB knyttet til spesifikke fag som anatomi, fysiologi, molekylærbiologi, genetikk, farmakologi mv. Andre utdanninger (som fysioterapeut og ergoterapeut) har betydelig mer overordnede LUB, der ingen fag/fagområder nevnes. Det bør vurderes om kunnskap i grunnleggende fag bør nevnes eksplisitt i LUB i de enkelte utdanningene.

Krav til praksisstudiene

Det stilles spørsmål om i hvilken grad praksisstudiet for hver av utdanningene er hensiktsmessig og gjennomførbart. Det er vanskelig å vurdere ut fra utkastene til retningslinjer. Det er kun ergoterapeut- og fysioterapeututdanningen som angir krav om praksis både i primær- og i spesialisthelsetjenesten. Det bør også tas inn i retningslinjene for sykepleier- og vernepleierutdanningen. De ulike retningslinjene angir et omfang av praksisperioder som varierer fra minimum 7 uker til minimum 12 uker. Rammeplanforskriften § 3 stiller ikke krav knyttet til omfang, men bl.a. at utdanningsinstitusjonene skal forsikre seg om at det tilbys relevante læresituasjoner, kunnskapsbaserte tjenester og kompetente veiledere. Dette vil kunne gi økt bredde, kvalitet og fleksibilitet i praksisundervisningen. Det vil kunne gjøre det lettere å tilpasse praksis i tråd med tjenestenes og brukernes behov for helse- og velferdstjenester, og gi brukerne, tjenestene og sektormyndighetene økt innflytelse på det faglige innholdet i utdanningene. Samtidig ser vi behov for en større grad av nasjonal standardisering for å sikre at kandidatene får tilstrekkelig med praksis både i innhold og omfang og for å unngå for stor variasjon i kandidatenes praksiserfaring. Det er behov for å ha fastsatte krav til omfang og innhold i praksis av hensyn til autorisasjon av helsepersonell, både med norsk og utenlandsk utdanning. Vi vil også understreke behovet for at praksisundervisningen i sykehus innrettes mot dagens og fremtidens sykehus/spesialisthelsetjeneste, jf. uttalelsen ovenfor.

Svakheter i kvalitet og relevans på praksisstudiene ble fremhevet i Meld. St. 13(2011-2012) *Utdanning for velferd*. Kompetente veiledere er sentralt for kvalitet på praksisundervisning. Det er kun retningslinjene for sykepleierutdanningen som stiller krav om formalisert veilederutdanning for praksisveileder med hovedansvar for kandidaten. De bør vurderes å innføre krav om minimum veilederkompetanse for alle utdanningene. Det må vurderes i hvilken grad dette kan medføre mangel på kompetente veiledere i en overgangsfase.

Sykepleierutdanningen

I hvilken grad vurderes retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige behov?

Retningslinjen skiller ikke mellom sykepleierrollen i primær- og spesialisthelsetjenesten verken i formålsbeskrivelsen eller i læringsutbyttebeskrivelsene. Det anses heller ikke nødvendig så lenge det faglige innholdet i undervisning og praksis har tilstrekkelig bredde og er rettet mot sykepleierens rolle/oppgaver i dagens sykehus, andre deler av spesialisthelsetjenesten og oppgaver i den kommunale helse- og omsorgstjenesten. Retningslinjen virker noe svak på LUB knyttet til kunnskap og ferdigheter innen psykisk helse og rusrelaterte lidelser. Generelt synes den å ha en for sterk innretning mot somatikk. Deltagelse i kvalitetsforbedringsarbeid bør tydeliggjøres. Ferdigheter knyttet til individuell plan og koordinatorrollen mangler. Retningslinjen synes å være noe svak på LUB innen forebygging. Helsefremmende og forebyggende arbeid er sentralt i for å redusere behovet for helsetjenester i fremtiden. Kunnskap om effektive metoder for endring og mestring bør tydeliggjøres.

I hvilken grad vurderes retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene?

Retningslinjen synes i stor grad å være i tråd med brukernes behov, men når det gjelder legemidler er retningslinjen for svak og kan utgjøre en pasientrisiko. Den må stille strengere krav til kunnskap i farmakologi og ferdigheter i legemiddelhåndtering, se nedenfor.

Det foreslås et nytt punkt under "Helse og sykdom", Generell kompetanse: kan planlegge og gjennomføre helsefremmende og forebyggende tiltak til risikogrupper. LUB for sykepleierens rolle i helhetlige pasientforløp (herunder pakkeforløpene) bør styrkes. Kommunikasjon og samhandling med pasient og pårørende er nevnt, men ikke knyttet til andre tjenesteutøvere. Fremtidens helsetjeneste krever at sykepleieren kan jobbe tverrprofesjonelt rundt den enkelte pasient/bruker.

Retningslinjens grad av detaljering med hensyn til utd.institusjonenes behov for autonomi og behovet for nasjonal standardisering

Retningslinjen synes å ha en rimelig god balanse mellom mulighet for lokal tilpasning og behovet for nasjonal standardisering, men på legemiddelområdet vurderes det å være for liten grad av nasjonal standardisering. Her kan det ses hen til retningslinjene for radiografutdanningen.

Er det noen typer kompetanse som mangler i utkast til retningslinje?

Legemiddelkunnskap er for dårlig ivaretatt i retningslinjen. "Kjennskap til farmakologi" og "har innsikt i legemiddelhåndtering" er ikke tilstrekkelig for sykepleiere som i stor grad håndterer legemidler i sitt arbeid. Dette vil kunne bidra til svært ulik kvalitet på legemiddelkunnskap hos sykepleiere. Feil knyttet til legemiddelhåndtering utgjør en betydelig risiko for pasientsikkerheten. Deltagelse i kvalitetsforbedringsarbeid bør tydeliggjøres. Ferdigheter knyttet til individuell plan og koordinatorrollen mangler. Se også generelle kommentarer.

Er beskrivelsen av praksisstudiet hensiktsmessig og gjennomførbar?

Det fremgår at læringsutbyttebeskrivelser og læringsaktiviteter vil bli utarbeidet i samarbeid mellom utdanningsinstitusjonene og praksisstedene. Hensiktsmessighet og gjennomførbarhet er derfor vanskelig å vurdere. Direktiv 2005/36/EC setter imidlertid krav til praksis innen 6 bestemte fag-/tjenesteområder. For øvrig anses beskrivelsen av krav til praksisstudier som god. Krav om veilederutdanning på minimum 10 studiepoeng på mastergradsnivå støttes. Hdir støtter flertallsforslaget om å fastsette minimumskrav til antall uker for en praksisperiode for å sikre kvalitet og kontinuitet i praksisstudiene.

I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammen av en 3-årig bachelorutdanning?

Retningslinjen fremstår som noe for omfattende for å kunne gjennomføres innenfor rammen av en 3-årig bachelorutdanning og bør gjennomgå med tanke på dette. Det bør vurderes om noen av LUB er på et for høyt faglig nivå (masternivå).

Vernepleierutdanningen

I hvilken grad vurderes retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige behov?

Retningslinjen synes å ivareta kunnskap om selvbestemmelse og brukermedvirkning. Vernepleierens rolle knyttet til styringssystemene og kvalitetsforbedringsarbeid for helse- og omsorgstjenesten bør tydeliggjøres. Vernepleiere må ha bred kunnskap om kommunene og

spesialisthelsetjenesten for å kunne gi et helhetlig og koordinert tjenestetilbud. Vernepleierkompetanse i forebygging av helsemessige og sosiale utfordringer bør beskrives. Det kan også vurderes om kunnskap om forebygging og reduksjon av bruk av tvang og makt bør nevnes spesifikt. Kjennskap til andre helse- og sosialfagutdanninger bør også tydeliggjøres. Det er sentralt for tverrprofesjonelt samarbeid og samhandling for å sikre helhetlige og koordinerte pasientforløp.

I hvilken grad vurderes retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene?

Retningslinjen synes å være god på å beskrive brukerens behov for kompetanse i tjenestene, men mangler omtale av sentral kompetanse innen familie- og nettverksarbeid, barn som pårørende og tjenestekoordinering. Punkt 3 i rammeplanforskriften § 2 synes ikke å være tilstrekkelig operasjonalisert i LUB.

Retningslinjens grad av detaljering med hensyn til utd.institusjonenes behov for autonomi og behovet for nasjonal standardisering

Her vises det til generelle kommentarer.

Er det noen typer kompetanse som mangler i utkast til retningslinje?

Læringsutbyttebeskrivelsene knyttet til kunnskap om legemiddelhåndtering er for uspesifikke og bør styrkes. Forsvarlig legemiddelhåndtering bør også stå som en ferdighet under "Helse, sykdom og funksjonsnedsettelse" ikke bare som kunnskap og generell kompetanse. Kunnskap om rus og avhengighet, vold og overgrep, tvang og makt, pårørendes behov og barn som pårørende er sentrale temaer for vernepleiere og burde fremkomme i læringsutbyttebeskrivelsene. Helsefremmende og forebyggende arbeid kan komme tydeligere frem også i vernepleierutdanningen.

Er beskrivelsen av praksisstudiet hensiktsmessig og gjennomførbar?

Det er vanskelig å vurdere gjennomførbarhet av praksisstudiet på bakgrunn av beskrivelsen i retningslinjen, da denne er veldig knapp. Det bør vurderes et krav om praksis både fra primær- og spesialisthelsetjenesten. Det vises til de generelle kommentarene.

I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammen av en 3-årig bachelorutdanning?

Kommenteres ikke.

Fysioterapeututdanningen

I hvilken grad vurderes retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige behov?

Generelt synes utkast til retningslinje å være i tråd med nivå 6.2 i NKR. Den synes likevel å være noe for overordnet. Retningslinjen vurderes i stor grad å være i tråd med tjenestenes fremtidige behov, men den mangler viktige områder som velferdsteknologi og elektronisk samhandling. Det bør stå yrkesetiske retningslinjer som ikke er knyttet til en yrkesorganisasjon. Kunnskapsområdet "Folkehelsearbeid" bør utvides til å hete "Folkehelsearbeid, helsefremmende og forebyggende arbeid". Evne til tverrfaglig samarbeid bør fremgå i formålsbeskrivelsen. Se for øvrig generelle kommentarer.

I hvilken grad vurderes retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene?

Læringsutbyttebeskrivelsene er utformet slik at de dekker alle aldersgrupper og omtaler både helsefremmende og forebyggende arbeid, undersøkelse og tiltak, og rehabilitering/habilitering. Fysioterapeuter har i stor grad en selvstendig rolle som behandler av sykdommer og skader og LUB knyttet til behandling av pasienter bør inngå i tillegg til instruksjon og veiledning. Kunnskap innen både fysisk og psykisk helse ser ut til å være dekket, men psykisk helse kommer ikke så tydelig frem. Livskvalitet mangler sammen med beskrivelsen av kunnskap om helse og sykdom (side 3 i retningslinjen). Under habilitering, rehabilitering og samhandling bør det inngå delta i tverrprofesjonelt og tverrfaglig arbeid i tillegg til å planlegge og lede. Begrepet helsevesenet bør endres til helse- og omsorgstjenesten. Kunnskapsområdet folkehelsearbeid: Kandidatene bør også ha ferdigheter i bruk av kunnskapsbaserte og effektive metoder for endring av levevaner og mestring av helseutfordringer.

Retningslinjens grad av detaljering med hensyn til utd.institusjonenes behov for autonomi og behovet for nasjonal standardisering

Retningslinjen vurderes å være noe for generell og kan gi rom for lokale tilpasninger som kan medføre stor variasjon mellom utdanningene. Dette vil kunne gi konsekvenser for autorisasjon av fysioterapeuter. Det vises til generelle kommentarer og til Helsedirektoratets uttalelse i eget brev datert 23.07.18 om konsekvenser for autorisasjon av helsepersonell.

Er det noen typer kompetanse som mangler i utkast til retningslinje?

Det bør vurderes om retningslinjen bør ha LUB innen sentrale fag som anatomi, fysiologi, biomekanikk og patologi. Dette er fag som er grunnleggende for yrkesutøvelsen. Samtidig ser vi at disse fagene kan inngå i LUB under "Kropp, bevegelse og funksjon". Spørsmålet er om dette innebærer at det blir for stor variasjon i innholdet i disse fagene ved de ulike utdanningsinstitusjonene. LUB om kunnskap og ferdigheter i bruk av effektive metoder for endring og mestring bør tydeliggjøres. Retningslinjene for sykepleie, bioingeniør og radiograf har betydelig mer detaljerte LUB både innen kunnskap og ferdigheter enn fysioterapeututdanningen, jf. også generelle kommentarer.

Er beskrivelsen av praksisstudiet hensiktsmessig og gjennomførbar?

Praksisstudier i kommunal helse- og omsorgstjeneste bør ha med bredden i kommunal fysioterapitjeneste, dvs. at kandidatene også bør ha erfaring fra forbyggende oppgaver, som helsestasjons- og skolehelsetjenesten. Frisklivssentral er også en sentral praksisarena. Minimumskrav til praksisperioder i hhv primær- og spesialisthelsetjenesten, samt krav til innhold og veilederkompetanse anses som ønskelig.

I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammen av en 3-årig bachelorutdanning?

Gjennomførbarheten er vanskelig å vurdere ut fra læringsutbyttebeskrivelsene. Det vil lettere kunne sees ut fra lokale fagplaner. Fysioterapistudiet skal kvalifisere kandidater til ett års praktisk tjeneste (turnustjeneste) i primær- og spesialisthelsetjenesten som vilkår for norsk autorisasjon. Det innebærer at mye av den praktiske erfaringen/ferdighetene erverves gjennom turnustjenesten etter endt utdanning. Det er viktig at innhold i bachelorutdanningen og i turnustjenesten samsvarer best mulig.

Ergoterapeututdanningen

I hvilken grad vurderes retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige behov?

Det foreslås at det i formålsbeskrivelsen gjøres følgende tilføyelse: "Utdanningen skal gi kandidaten kompetanse i å praktisere i tråd med etablert kunnskap, nasjonale faglige retningslinjer, veiledere og anbefalinger i samarbeid med andre.." Formålsbeskrivelsen bør også omfatte kompetanse i kunnskapsbaserte og effektive metoder for endring og mestring. Under kunnskapsområdet "Samspill mellom kropp.." foreslås det et nytt punkt: kunnskap om betydningen av levevaner for fysisk og psykisk helse. Tilsvarende et punkt om ferdigheter i metoder for å endre levevaner. Begrepet endring bør tas inn i tillegg til mestring. Ergoterapeuter er en sentral yrkesgruppe i kunnskapsbasert hjelpemiddelformidling. Det bør derfor fremkomme tydelig i LUB at kandidatene får kompetanse til å være oppdatert på avansert velferdsteknologi. Ergoterapeutenes rolle knyttet til kommunale styringssystemer bør også vektlegges. Se for øvrig generelle kommentarer.

I hvilken grad vurderes retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene?

Se generelle kommentarer.

Retningslinjens grad av detaljering med hensyn til utd.institusjonenes behov for autonomi og behovet for nasjonal standardisering

Se generelle kommentarer.

Er det noen typer kompetanse som mangler i utkast til retningslinje?

LUB knyttet til psykisk helse mangler. Det bør være konkrete LUB knyttet til velferdsteknologi, universell utforming, og rehabilitering av personer med kognitive funksjonsnedsettelser. Koordinatorrollen bør også nevnes. Arbeidshelse er noe svakt omtalt.

Er beskrivelsen av praksisstudiet hensiktsmessig og gjennomførbar?

Krav til studiets oppbygning og praksisstudiene er godt beskrevet, men det foreslås mer spesifikke krav til ergoterapeutisk kompetanse og ferdigheter. Det kreves praksis både fra kommune- og spesialisthelsetjenesten uten at omfang er beskrevet. Her vises til våre generelle kommentarer til praksisundervisningen ved bachelorutdanningene. Krav til kompetanse for praksisveiledere nevnes ikke. Her bør det vurderes å ta inn et krav om minimum veiledningskompetanse, jf. generelle kommentarer.

I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammen av en 3-årig bachelorutdanning?

Kommenteres ikke.

Radiografutdanningen

I hvilken grad vurderes retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige behov?

Retningslinjen synes å inneha de kunnskapsområdene som bør være med for å dekke tjenestenes behov. Radiografi utøves i hovedsak i spesialisthelsetjenesten og i private institusjoner og ikke i kommunal helse- og omsorgstjeneste.

I hvilken grad vurderes retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene?

Retningslinjen synes å ivareta brukernes behov og pasientsikkerheten ved å sikre at radiografen har grunnleggende kompetanse og ferdigheter som basisfagene i kunnskapsområde I, bildedannelse og bildebehandling, strålevern, risiko, farmakologi (eget kunnskapsområde) og pasientomsorg, observasjon og smittevern.

Retningslinjens grad av detaljering med hensyn til utd.institusjonenes behov for autonomi og behovet for nasjonal standardisering

Retningslinjen er bygget opp med kunnskapsområder knyttet til konkrete fagområder i radiografi-faget, både når det gjelder kunnskap, ferdigheter og generell kompetanse. Det legger et godt grunnlag for nasjonal standardisering som sikrer lik kompetanse uavhengig av utdanningsinstitusjon.

Er det noen typer kompetanse som mangler i utkast til retningslinje?

Kunnskap om og ferdigheter til å kunne benytte gjeldende nasjonale faglige retningslinjer, veiledere og anbefalinger i sin praksis, mangler. Det bør vurderes om molekylærbiologi bør legges til i kunnskapsområde I.

Er beskrivelsen av praksisstudiet hensiktsmessig og gjennomførbart?

Kravene til praksisstudier er utformet slik at de burde være gjennomførbare. Se for øvrig generelle kommentarer.

I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammen av en 3-årig bachelorutdanning?

Kommenteres ikke.

Sosionomutdanningen

I hvilken grad vurderes retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige behov?

Forebyggende arbeid for å hindre at sosiale problemer oppstår, tjenesteinnovasjon og sosionomens rolle i kommunenes styringssystem bør tydeliggjøres i læringsutbyttebeskrivelsene. Det samme gjelder kunnskap og ferdigheter i å delta i og lede kvalitets- og forbedringsarbeid.

I hvilken grad vurderes retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene?

Retningslinjen synes i hovedsak å være i tråd med brukernes behov for kompetanse. Se også generelle kommentarer.

Retningslinjens grad av detaljering med hensyn til utd.institusjonenes behov for autonomi og behovet for nasjonal standardisering

Retningslinjen synes å ha en god balanse mellom mulighet for lokal tilpasning og behovet for nasjonal standardisering. Se også generelle kommentarer.

Er det noen typer kompetanse som mangler i utkast til retningslinje?

Det mangler eller er for svake LUB innen velferdsteknologi, tjenesteutvikling, betydningen av tannhelse og ernæring og oppfølging av personer med kognitive funksjonsnedsettelse.

Er beskrivelsen av praksisstudiet hensiktsmessig og gjennomførbar?

Se generelle kommentarer.

I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammen av en 3-årig bachelorutdanning?

Kommenteres ikke.

Vennlig hilsen

Torunn Janbu e.f.
fung. divisjonsdirektør

Cathrine H. Welle-Watne
fung. avdelingsdirektør

Dokumentet er godkjent elektronisk

Kopi:
Helse- og omsorgsdepartementet (11)

HØRINGSINNSPILL FRA BARNEVERNSPROFFENE TIL RETNINGSLINJE FOR NY BARNEVERNUTDANNING

Høringsinnspillene bygger på svar fra ca 300 unge de siste tre årene, til hva som er en god barnevernsarbeider og hva som er et godt barnevern. Det er oppsummert kunnskap fra barn og unge fra 8 år til 20 år og fra rundt om i landet. Nærmere metodebeskrivelse for undersøkelsene kan ettersendes.

SPØRSMÅL 1

I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov?

Besvar på skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad' –

Vi mener her at svaret må være det samme som på spm 2, og at dette ikke burde vært spørsmål skilt fra hverandre. Hvordan kan tjenestene ha andre kompetansebehov enn det brukerne har?

SPØRSMÅL 2

I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene?

skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad' = 2

Begrunnelsen for score 2

- Forslaget viderefører en barnevernarbeiderrolle der barnevernsarbeideren er ekspert
- Forslaget har ikke inkludert de helt grunnleggende endringene som har kommet i barnevernloven
- Forslaget har ikke tydelig inkludert de helt entydige tilbakemeldingene fra barn og foreldre med ønske om en ny type profesjonalitet
- Forslaget har ikke inkludert de grunnleggende endringene som har skjedd i praksisfeltet i store deler av Norge
- Forslaget skiller ikke i tilstrekkelig grad mellom hva som bør prioriteres i utdanningen og hva som er «bra å vite noe om»

Se mer om dette under spørsmålet om hva som mangler i utdanningen

SPØRSMÅL 3

Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene?

Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle' = 8

Begrunnelsen for score 8

Oppsummert kunnskap fra barn og tilbakemeldinger fra foreldre viser med all tydelighet et klart ønske til hva som er en god yrkesutøver i barnevernet og til hvordan utdanningene kan bidra til å legge et godt grunnlag for dette – gjennom

et tredelt kunnskapsgrunnlag, ferdigheter som inkludere svar fra barn og en praksis som ivaretar dette.

Også kunnskap fra deler av forskningen underbygger dette.

Vi tenker da for eksempel på forskning som fra NTNU (Tjeldflaat, Ulset), UiB (Skivenes) og traumeforskningen. Fra praksis har vi de siste fem årene systematisk hørt at tjenestene ønsker seg yrkesutøvere som har lært om betydningen av å samarbeide med barn og foreldre og har et bevisst forhold til barnesyn, foreldresyn og verdier den profesjonelle må bære i seg.

For oss er det vanskelig å forstå at studienes autonomi kan bli sett på som viktigere enn at barnevernutdanningen bygges tett på svarene fra barn og foreldre, til hva slags utdanning som trengs, for et godt barnevern for dem.

SPØRSMÅL 4

Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?

Barnesyn og verdiforankring mangler

Vi ser ikke at forslaget til retningslinjer for ny barnevernutdanning har inkludert den helt grunnleggende tilbakemeldingen fra barn og foreldre til barnevernet, om at profesjonalitet må ta utgangspunkt i at hver yrkesutøver har et barnesyn som ser på barn som kompetente og handlende subjekter i eget liv. Samtidig må yrkesutøvere ha et foreldresyn som ser på foreldre som mennesker med mye kunnskap om livet sitt og at erfaringene deres kan prege det de sier og gjør. Hver yrkesutøver må også ha en verdiforankring i møte med barn og foreldre, som styrer samhandlingen med de som skal motta hjelpen.

Mer enn 150 barnevernstjenester har de siste to år deltatt i fagutviklingsarbeidet «Mitt Liv» sine ledernetverk, rundt i hele landet. Her ligger et barnesyn og et sett av verdier, utviklet av barn og barnevernledere fra alle deler av landet i 2013-15, til grunn for arbeidet. Vi ber om at barnesynet og de fire verdiene (åpenhet - samarbeid – ydmykhet – kjærlighet) utviklet i Mitt Liv, inkluderes som en sentral del av utdanningen av barnevernsarbeider.

Utvidet kunnskapsgrunnlag mangler

Vi ser heller ikke at forslaget har tatt opp i seg et utvidet kunnskapsgrunnlag, der kunnskap fra barn og foreldre har en sentral plass. I stedet videreføres opplæring til en teoretisk basert «ekspertrolle» - der barn og foreldres kunnskap ikke er nevnt som grunnleggende for kunnskapen utdanningen skal bygge på.

Barn og foreldres kunnskap kan deles i to nivåer og vi ber om at dette inkluderes i retningslinjene for barnevernutdanningen:

- 1. Barnets beskrivelser grunnlag for gode beslutninger**

Hvert enkelt barn og hver forelder har kunnskap om livet sitt nå og ønsker for framtida. Alle yrkesutøvere må gjennom sitt barne- og foreldresyn og ferdigheter inkludere dette i sitt arbeid i barnevernet.

- 2. Oppsummert kunnskap fra barn og foreldre, en forutsetning for kvalitet**

Barn og foreldre som får hjelp av barnevernet, har kunnskap om hvordan dette systemet er hjelpsomt for dem. Denne kunnskapen må yrkesutøvere kunne inkludere i utvikling av barnevernet.

Samarbeid med barn og foreldre som grunnleggende ferdighet, mangler

I den grad det å samarbeide med barn og foreldre (brukere), er dette i retningslinjene beskrevet som en slags «teknikk», som å kunne «anvende relasjoner for medvirkning» eller «anvende kompetanse til å veilede barn». Denne type formuleringer reagerer vi sterkt på, fordi de synliggjør at barnevernsarbeideren ses i en maktutøverrolle i stedet for en likeverdig samarbeidsrolle.

Vi ber om at definisjonen på det å samarbeide med barn og foreldre, fra fagutviklingsarbeidet Mitt Liv, inkluderes i retningslinjene for utdanningen:

1. Sikre barnet får nok og nyttig informasjon
2. Sikre at barnet får beskrive trygt sine erfaringer og ønsker
3. Sikre at barnet får være med å bestemme
4. Sikre at barnet får være med å dokumentere
5. Sikre at barnet får gi tilbakemelding

Ferdighetstrening mangler i forslaget til retningslinje

Ferdighetstrening MÅÅÅ være obligatorisk i en barnevernutdanning. Og det må stå tydelig i retningslinjen hvor mye ferdighetstrening studiet må ha. Da blir det opp til hvert studiested og da kan det bli veldig lite noen steder – kanskje der de fokuserer på at de ikke har ressurser, har lite kreativitet til å få det til – eller ikke forstår godt nok betydningen av det.

Personlig kompetanse er helt avgjørende for barnevernsstudenter. Vi mener det er veldig mye mer avgjørende enn studiestedene forstår – kanskje mer avgjørende enn de fleste barnevernstjenestene har forstått også. Studentene må kunne kjenne på og sortere i egne sårbarheter og styrker. Vi tror flere og flere tjenester framover vil ha større fokus på hvem folk er. Personlig egnethet og kompetanse vil bli mer grunnleggende og dermed viktigere enn hvor mye teori enn metoder studentene kan.

SPØRSMÅL 5

Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbar?

Vi tenker tjenestenes svar her vil være avgjørende

SPØRSMÅL 6

I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen?

Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'

Begrunnelsen for score 2/3

JA, vi tror det er mulig å prioritere viktige deler av retningslinjen inn i en 3-årig bachelorutdanning. Avgjørende da er det at det gjøres gode prioriteringer. Sett fra barn, er det svært viktig at barnevernsarbeidere ikke må gjennom en for teoretisk utdanning, som samtidig kan gjøre de mindre i stand til å være reelle

samarbeidspartnere for barn. Derfor må en del av det som står som teori og metoder dempes ned. Det svarer vi også fordi vi hører fra barnevernsledere rundt i landet at de mest av alt ønsker seg studenter som er personlig egnet og bærer barnesyn og verdier i seg. I tillegg må de kunne noe jus, noe teori og modeller.

Proffene mener derfor at spørsmålet om en utviding av barnevernsutdanningen, må drøftes svært nøye og at det vil være utfordrende å lage en lenger utdanning som ivaretar barns grunnleggende innspill til hva en god barnevernsarbeider er. Det vil fort kunne komme i konflikt med innholdet i et masterstudie – der teori og forskningskunnskap ofte dominerer. Proffene mener at det å lage enn lenger utdanning – med universitetenes logikk og uten at innspillene fra barn, unge og foreldres svar til hva de tenker er grunnleggende og avgjørende for et godt barnevern, ligger til grunn for utdanningen - absolutt må risikovurderes. Vi vet at mange på utdanningene og i byråkratiet ønsker lengre utdanning. Også noen fagfolk vektlegger dette. Men vi vet at også mange, mange fagfolk er skeptiske.

SPØRSMÅL 7

Har dere andre innspill til høringen?

Vi ber om at formålsbeskrivelsen endres og tar opp i seg ny lovtekst og noen av hovedsvarene fra barn til hva som er godt barnevern, se i rødt

Vi ber samtidig om at læringsutbyttebeskrivelsene endres noe, se i rødt

Formål

Formålet med utdanningen av barnevernspedagoger er å kvalifisere profesjonsutøvere som kan samarbeide med barn i utsatte livssituasjoner - og med familiene deres om å finne fram til og gi best mulig hjelp. Utdanningen har som mål å utdanne yrkesutøvere med et klart menneskesyn og verdiforankring, som er reflekterte og samarbeidsorienterte - og som tar utgangspunkt i barns livssituasjoner og rettigheter. Målet er samtidig å utdanne yrkesutøvere med personlig bevissthet om seg i møte med barn og foreldre som trenger hjelp - og som er bevisste på egne følelser og reaksjoner.

Barnevernspedagogutdanningen bygger på barn og foreldres kunnskap om seg selv og barnevernet, sammen med forsknings- og erfaringsbasert kunnskap for at kandidaten skal kunne bidra til forsvarlige tjenester og gode omsorgsbetingelser, inkludering, læring og mestring for utsatte barn, unge og deres familier. Kandidaten har særlig kompetanse til å løse oppgaver innenfor barnevernet og andre arenaer hvor barn og unge i et utsatt livssituasjon befinner seg. Kandidaten har kunnskap og ferdigheter til å sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid.

Med utgangspunkt i barnevernets samfunnsmandat, skal kandidaten møte barn og unge i en utsatt livssituasjon med omsorg, trygghet, kjærlighet, empati og forståelse. Kandidatene har også kunnskap til å utføre og organisere forebyggende, utviklings- og helsefremmende arbeid på individ-, gruppe- og samfunnsnivå med utgangspunkt i barnets beste.

Kandidatenes sluttkompetanse skal være i tråd med gjeldende nasjonalt og internasjonalt lovverk og myndighetenes føringer på oppvekst- og barnevernområdet, herunder samiske barns rettigheter til eget språk og kultur jf. FNs barnekonvensjon.

Fullført barnevernspedagogutdanning gir graden bachelor i barnevern og kvalifiserer til tittelen barnevernspedagog.

Barnevernspedagoger kan bidra i fag- og tjenesteutvikling for utsatte barn og unge. De kan tilegne seg ny kunnskap, videreutvikle ferdigheter og bygge videre på sin grunnkompetanse i videreutdanning, master- og PhD grad.

LÆRINGSUTBYTTEBESKRIVELSER

Kunnskap

HER BØR DET PRIORITERES

NYE PUNKT, INN TIDLIG:

- Har bred kunnskap om det å inkludere barn og foreldres kunnskap om livet sitt
- Har bred kunnskap om hva som oppleves som trygt og nyttig barnevern for barn og om hvordan barnevernet kan samarbeide tett med barn og foreldre
- Ha kunnskap om hvordan hente inn tilbakemeldinger fra barn og foreldre om hvordan hjelpen oppleves og kunne videreutvikle arbeidet bygd på dette
- Har kunnskap om bruk av språk og utfordringer knyttet til makten i rollen som barnevernsarbeider

1. Har bred kunnskap om barnevernets samfunnsmandat, samarbeidspartnere, ansvars- og oppgavefordeling i velferdsforvaltningen
2. Har bred kunnskap om juss i barnevernfaglig perspektiv
3. Har bred kunnskap om vurdering og forståelse av barns beste og barns rettigheter
4. Har bred kunnskap fra barn og foreldre, forskning og praksis om sentrale barnevernfaglige temaer, problemstillinger og prosesser.
5. Har bred kunnskap om Omsorgssvikt, overgrep og vold
6. Har bred kunnskap om tverrfaglig, tverretattlig og tverrprofesjonelt samarbeid, med barnet som nærmeste samarbeidspartner - og om forhold som hemmer og fremmer slikt samarbeid
7. Har kunnskap om juridisk metode, relevante konvensjoner, lover og forskrifter innen velferdsforvaltning, herunder menneskerettighetene, forvaltningsrett, barnevern og familierett
8. Har kunnskap om hvordan kunnskap fra forskning, praksis og fra barn og foreldre utvikles og forstås.
9. Har kunnskap om samfunnsvitenskapelig metode og dets muligheter og begrensinger
10. Har kunnskap om ulike metoder og tiltak i barnevernfaglig arbeid innenfor sentrale tjenesteområder som barnevern og i miljøterapeutiske settinger
11. Har kunnskap om minoritetsetniske perspektiver, samers rettigheter, og kunnskap og forståelse for samenes status som urfolk
12. Har kunnskap om inkludering, ikke-diskriminering og likestilling
13. Har kunnskap om arbeid med etiske dilemma og problemstillinger
14. Kan oppdatere sin kunnskap om sammenhenger mellom helse, utdanning, sosioøkonomiske faktorer, arbeid og levekår
15. Kan oppdatere sin kunnskap om teorier om hvordan organisasjoner fungerer
16. Kan oppdatere sin kunnskap om barnevernets historie og utvikling
17. Kan oppdatere sin kunnskap om barnevern som fagområde
18. Har bred kunnskap om og kan oppdatere sin kunnskap om nytenkning og innovasjonsprosesser
19. Har kjennskap til relevante fagdebatter, forsknings- og utviklingsarbeid
20. Har kjennskap til arbeidsinkludering

21. Har kjennskap til rus, psykiatri, og andre problemområder knyttet til psykisk hels
22. Har kjennskap til familie- og nettverksarbeid

Ferdigheter

HER BØR DET PRIORITERES

NYE PUNKT, INN TIDLIG:

- Kan samarbeide med barn og foreldre og sikre at de får være med å bestemme
 - Kan etablere og være i kontakt med barn og foreldre på en måte som oppleves trygg for dem.
 - Kan møte barn og familien deres med omsorg, trygghet, empati, kjærlighet og forståelse.
 - Kan kommunisere med barn og familien deres på måter som oppleves trygge for dem og bygd på kunnskap fra barn og foreldre
 - Kan tenke nytt, lete etter muligheter og løsninger
1. Kan anvende kritisk refleksjon over egen fagutøvelse
 2. Kan anvende selvrefleksjon i møte med andre mennesker, andre kulturer og tjenester
 3. Kan anvende kunnskap og kompetanse til å lede tverrfaglig, tverretattlig og tverrprofesjonelt samarbeid og påvirke forhold som hemmer og fremmer slikt samarbeid
 5. Kan anvende kunnskap om sosial- og velferdssystemet, lover, regelverk og veiledere i sin tjenesteutøvelse, herunder kunnskap om FNs barnekonvensjon
 6. Kan anvende kunnskapsbaserte metoder, teorier og faglig skjønn i samarbeid med barn og familier og til det beste for dem
 7. Kan gjøre målrettet og systematisk arbeid med individer og grupper
 8. Kan gjøre miljøterapeutisk arbeid på ulike arenaer
 9. Kan gjøre aktiviteter for å fremme læring, inkludering, mestring og deltakelse
 10. Kan risikovurdere og anvende risikoforståelse for uønskede handlinger og hendelser og kunne følge opp dette systematisk, i samarbeid med den det gjelder
 11. Kan anvende kompetanse til å veilede barn, unge og deres foreldre i lærings-, mestrings- og endringsprosesser – i samarbeid med den det gjelder.
 12. Kan anvende digitale verktøy
 13. Kan anvende kunnskap for å vurdere bekymringsmeldinger og utrede barn og unges behov og omsorgssituasjon, med utgangspunkt i barnets beskrivelser og ønsker.
 14. Kan anvende kunnskap for å sette inn tiltak i samarbeid med barn og foreldre og evaluere nytten av tiltaket for de som skal motta hjelpen. 15. Kan anvende kunnskap fra barn, praksis og forskning for å vurdere oppvekstmiljø og omsorgssvikt, vold og ulike typer overgrep
 16. Kan beherske systematiske metoder for konflikthåndtering og kommunikasjon-(NEIII, ber om at dette ikke står, se nytt punkt over)
 17. Kan beherske helsefremmende og forebyggende arbeid på arenaer der barn og unge oppholder seg

Stiftelsen SOR

01.08.2018

SORs høringssvar – RETHOS

SOR takker for muligheten til å komme med innspill. Vi har tre overordnende kommentarer til de nye retningslinjene.

1. Temaet utviklingshemming må styrkes i helsefagutdanningene

Det er gjennomgående lav kompetanse innenfor tjenester til personer med utviklingshemming og lite kunnskap om utviklingshemming innenfor aktuelle helsetjenesteutdanninger.ⁱ Barn og voksne med utviklingshemming får ikke de helse- og omsorgstjenestene de har krav på.ⁱⁱ Samtidig er mange utviklingshemmede i større grad enn resten av befolkningen avhengig av disse tjenestene. For at denne gruppen skal kunne få et likeverdig helsetilbud er det viktig at temaet utviklingshemming kommer tydeligere inn i utdanningene.

2. Studentene må få menneskerettighetsopplæring

FN-konvensjonen om rettighetene til mennesker med nedsatt funksjonsevne (CRPD) og andre menneskerettighetskonvensjoner hvor Norge er part, er av aller høyeste relevans for helsefagutdanningene. Som statspart til CRPD er Norge forpliktet til «å fremme opplæring i de rettigheter som er nedfelt i [CRPD], for fagfolk og personale som arbeider med mennesker med nedsatt funksjonsevne, slik at de lettere kan sørge for den bistand og de tjenester som garanteres gjennom disse rettigheter» (CRPD artikkel 4). I utkastene som foreligger kommer denne forpliktelsen i liten grad frem, og kravet til menneskerettighetsopplæring må derfor få en tydeligere plass i retningslinjene. Kunnskap om

Besøksadresse:

Bentsebrugata 16A
0476 Oslo

Postadresse:

Stiftelsen SOR
Postboks 12 Torshov
0412 Oslo

Fakturaadresse:

Stiftelsen SOR
c/o ASR Accounting AS
Rakkestadveien 1
1814 Askim

www.stiftelsensor.no

sor@sorpost.no

Org.nr.: 984 257 503

menneskerettighetene bør nevnes eksplisitt i de fagspesifikke retningslinjene, og som en del av de ferdighetene studentene skal opparbeide seg.

3. Studentene må få god opplæring i kritisk tenkning

SOR synes det er spesielt bra at retningslinjene for vernepleierutdanningene inkluderer avsnittet «Etter endt utdanning skal kandidaten ha høy etisk bevissthet, gode kommunikasjons- og samarbeidsferdigheter og kunne arbeid målrettet og systematisk for å tilby brukerorienterte tjenester kjennetegnet av kritisk og innovativ tenkning». I 2016 fant Fylkesmennene lovbrudd i 45 av 57 kommuner da de gjennomførte landsomfattende tilsyn med helse- og omsorgstjenestene til personer med utviklingshemming.ⁱⁱⁱ Forholdene må ha vært kjent for svært mange profesjonsutøvere fra profesjoner som sykepleiere, sosionomer, vernepleiere, psykologer og leger, og vitner blant annet om behovet for mer kritisk orienterte utdanningsløp. Som Halvorsen og Løkke påpeker i en kronikk i Khrono «Det kan være at profesjonenes ideer om at studentene skal få en identitet som «advokater for de svake» og roller som politiske aktører ikke har funnet sin materialisering i utdanningen».^{iv}

Å utdanne studenter til kritisk refleksjon rundt eksisterende systemer og praksiser (inkludert praksiser som de selv tar, eller vi ta, del i) er en viktig grunnsten for god og uavhengig forskning og utdanning. Opplæring i systemkritikk er av stor betydning for beskyttelsen av rettighetene til sårbare enkeltindivider, og er nødvendig for å forbedre eksisterende systemer. Det er derfor svært viktig at kritisk tenkning får en sentral plass i retningslinjene.

Med vennlig hilsen

Kjersti Skarstad,
Seniorrådgiver,
PhD statsvitenskap

Jarle Eknes,
Daglig leder,
Spesialist i klinisk psykologi/habilitering

ⁱ NOU 2016:17 På Lik linje. Åtte løft for å realisere grunnleggende rettigheter for personer med utviklingshemming, <https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/nou-2016-17/id2513222/>

ⁱⁱ Ibid.

ⁱⁱⁱ Helsetilsynet 2017, <https://www.helsetilsynet.no/presse/nyhetsarkiv/2017/ikke-gode-nok-tjenester-til-personer-med-utviklingshemming/>

^{iv} Halvorsen og Løkke 2018, <https://khrono.no/ytringsmot-demokrati-halvorsen/taushet-er-et-demokratisk-problem/205994>

Kunnskapsdepartementet
Postboks 8119 Dep
0032 OSLO

Deres ref:

Vår ref:
2018/359 - 3909/2018

Saksbehandler:
Gina Beate Holsen 51 96 3830

Dato:
31.07.2018

Høringsinnspill - forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger

Vi viser til invitasjon til høring datert 17. april 2018.

Helse Stavanger og Helse Bergen har besvart direkte på questback, og Helse Vest har derfor ikke tatt stilling til disse uttalelsene.

Generelle innspill

Kvalitet, pasientsikkerhet og forbedring/læring av feil, må være et gjennomgående tema i utdanningsløpene.

Dette krever fokus på forbedringsarbeid og innovasjon. Vi ønsker at studentene i større grad kan bidra til utvikling/forbedring av helsetjenesten gjennom å være «endringsagenter». Dette må også gjenspeiles i samarbeidet og avtaler mellom utdanningsinstitusjon og virksomhetene som praksisarena.

Basisforståelse for bruk av teknologi og digitalisering er i økende grad avgjørende for god oppfølging i spesialisthelsetjenesten. Samarbeid med og involvering av praksisvirksomhetene er nødvendig for å konkretisere innhold i utdanningene knyttet til disse temaene.

Praksisløpene må ha en viss lengde for å sikre kvalitet og kontinuitet i praksisstudiene, for å bidra til tilstrekkelig læringsutbytte. Det er ønskelig med et mer forpliktende samarbeid mellom praksisvirksomhet og utdanningsinstitusjon for konkretisering av læringsaktiviteter og læringsutbyttebeskrivelser. Samarbeidet med praksisvirksomhetene, må videreutvikles for å sikre tilstrekkelig utnyttelse av kapasitet for praksisplasser. Samarbeidsavtaler må etableres og jevnlig oppdateres/evalueres.

Det må gis økt rom for fleksibilitet og mobilitet knyttet til utdanningsløpet. Økt bruk av alternative praksisarenaer som poliklinikk og dagkirurgi mv., må gjøres mulig gjennom

konkretisering av læringsaktivitet og læringsutbytte. Det må skapes felles forståelse for innholdet på de ulike praksisarenaene.

Barnevernspedagogutdanningen

For at utdanningen skal være relevant for spesialisthelsetjenesten bør utdanningen legge større vekt på den miljøterapeutiske kompetansen i tillegg til det rent barnevernsfaglig. For å ha relevant kompetanse for spesialisthelsetjenesten bør en ha mer enn «kjennskap til» læringsutbytte 18-22.

Behovet for standardisering sett opp mot læringsinstitusjonens behov for autonomi i beskrivelse av læringsutbytte ser ut til å være godt ivarettatt, men krav til studiets oppbygning bør styrkes. Det er brukt begrep som ferdighetstrening og simuleringstrening i omtale av krav til studiets oppbygging i sosionomstudiet. Dette kunne med fordel vært harmonisert både i barnevernspedagogstudiet, vernepleiestudiet og sosionomstudiet. Vi tror at ferdighetstrening og simuleringstrening er gode læremåter på alle disse studiene.

Det er verdt å bemerke at det er ulik formulering om internasjonalisering i både barnevernspedagogstudiet, sosionomstudiet og vernepleiestudiet. En bør ha lik tilnærming til internasjonalisering, og bestemme seg om det er et *bør* eller *må* krav at utdanningsinstitusjonen legger til rette for dette.

Helseforetakene påpeker at kompetanse om, og ferdigheter i kommunikasjon nesten ikke er omtalt. Svært mange klagesaker både til pasient- og brukerombud om kommunale helse- og sosialtjenester gjelder manglende eller dårlig kommunikasjon fra tjenesteyter/helse- og sosialpersonell. Det bør derfor være klare krav til læringsutbytte og ferdigheter i kommunikasjon på individnivå, men og på systemnivå.

Bioingeniørutdanningen

Utkast til retningslinje for bioingeniørutdanningen anses i stor grad å være i tråd med tjenestens fremtidige kompetansebehov. En bør likevel vurdere behovet for økt kompetanse innen IKT, instumentkoblinger, mellomløsninger mm.

Vi mener det er viktig at det beskrives hvilke læringsutbytte/kompetanse som kreves innen organisering og samhandling mellom sykehus/institusjoner.

Beskrivelsen av praksisstudiene er hensiktsmessige og gjennomførbare, basert på foretakenes erfaring med bioingeniørstudenter.

Basiskompetanse er viktig å sikre gjennom utdanningens treårige løp. Kompetansekrav må konkretiseres i samarbeid med praksisvirksomheter. Dette for å sikre helhet og sammenheng, og et innhold i utdanningen som er i samsvar med helsetjenestens behov, og som er gjennomførbart i forhold til studiets lengde.

På et overordnet nivå er retningslinjene godt tilpasset fremtidige kompetansebehov. Utfordringen med å dekke tjenestens fremtidige kompetansebehov, er omfanget av ny kompetanse som skal inn i beachelorutdanningen. Utdanningen er en generalistutdanning, og gir ikke rom for spesialisering innen fagfelt. Det må være utdanningsinstitusjonen, som må begrunne behov for autonomi.

Ergoterapiutdanningen

Vi støtter at palliativ og behandlende ergoterapi fremheves under kunnskapsområdet. Vi er enig i at det er et viktig kunnskapsområde for ergoterapeuter og bør heves til «bred kunnskap».

Radiografutdanningen

Forslag til retningslinjer synes å være i tråd med tjenestens fremtidige kompetansebehov. Vi ser i dag at det er økte krav til kunnskap innen anatomi, fysiologi og sykdomskunnskap. Det samme gjelder teknisk kompetanse. Dette er i større grad ivarettatt i de nye retningslinjene.

Det legges likevel for lite vekt på kunnskapsnivået innen kapittel V: Kunnskaper punkt 4, kapittel IV: Kunnskaper punkt 1 og Generell kompetanse punkt 3. Dette gjelder grunnleggende forståelse både for utøvelsen av radiograffaget, og forskning. Bruk av begrepet «kjenner til» bør endres til «ha kunnskap om».

Detaljeringsnivået synes greit balansert. Detaljeringsgraden i kapittel II punkt 4 og 5 under både kunnskap og ferdigheter, i tillegg til kapittel X punkt 1 Kunnskaper – slik vi ser det inngår det som omtales i flere andre punkt i retningslinjene.

Slik praksisdelen av studiet er beskrevet i retningslinjene, anses den å være hensiktsmessig og gjennomførbar. Vi har erfaring med at 12 ukers sammenhengende praksis gir godt læringsutbytte, og fungerer for avdelingene.

Omfanget av innholdet i retningslinjene er stort, men vårt inntrykk er at dersom en etter endt utdanning innehar den kompetansen retningslinjene beskriver, er kandidaten godt forberedt til oppgavene.

Andre høringsinnspill

Kapittel III, Generell kompetanse, punkt 2 benytter ordet strålehygieniske prinsipper. Dette er et utgått begrep, og benyttes ikke i verken lovgivning eller offentlige veiledere. Dette bør endres til f.eks. forsvarlig strålebruk /strålevern.

Kapittel VII, Begrepet Pasientsikkerhet bør forankres her og andre steder i retningslinjene, ikke bare under Formål.

Forslaget om 30 ukers praksis i utdanningen understøtter læringsmålene. Dette gir mulighet til å komme i kontakt med andre modaliteter enn kun konvensjonell røntgen, CT og MR.

Når det gjelder minimumskrav til innhold i praksis er disse i tråd med forventningene, og vi støtter behov for at det stilles økte og tydeligere krav enn ved dagens praksisavvikling.

Sosionomutdanningen

Det er brukt begrep som ferdighetstrening og simuleringstrening i omtale av krav til studiets oppbygging i sosionomstudiet. Det kunne med fordel vært harmonisert både i barnevernspedagogstudiet, vernepleiestudiet og sosionomstudiet. Vi tenker at ferdighetstrening og simuleringsterning er gode læremåter på alle disse tre studiet.

Det er ulik formulering om internasjonalisering i både barnevernspedagogstudiet, sosionomstudiet og vernepleiestudiet. En bør ha lik tilnærming til internasjonalisering, og bestemme seg om det er et *bør* eller *må* krav at utdanningsinstitusjonen legger til rette for dette.

Det er ønskelig at teoretisk og praktisk ferdighet vedrørende kommunikasjon må vektlegges ytterligere. Praktisk utføring og veiledning er nødvendig. Sentrale virkemiddel vedrørende kommunikasjon må være integrert (teori og praktisk). Videre er det ønskelig at det er større vektlegging av forståelse av endring; hvordan en sosionom kan bidra til endring. Det bør være klare krav til læringsutbytte og ferdigheter i kommunikasjon på individnivå, men og på systemnivå.

Sykepleierutdanningen

Retningslinjene peker på flere utfordringer som vil prege fremtidens helsetjeneste og kompetansebehov; herunder eldre, rus, psykiatri, folkehelse, migrasjon. Det bør komme bedre frem at sykepleieren møter syke på tvers av alle aldre og med sammensatte og komplekse helseplager. Vi tror at ferdighetstrening og simuleringsterning er gode læremåter på alle studiene, og at dette videreutvikles for sykepleierutdanningen.

Det er viktig at det opprettholdes nasjonale prøver i medikamenthåndtering, og at dette har fokus gjennom alle årene av bachelorstudiet. Sykepleiere håndterer daglig medisiner og ordineringer, og en grundig kunnskap om dette bør ligge til grunn når man observerer pasienter.

Utkastet til retningslinje for sykepleierutdanningen anses i stor grad å være i tråd med tjenestens fremtidige kompetansebehov, og brukernes behov for kvalitet i tjenesten. Innhold i forhold til «pasientens helsetjeneste» kunne i større grad vært mer eksplisitt.

Helsetjenesten er i stadig utvikling og utviklingen skjer raskt. Utkastet peker på mange viktige momenter som vil være aktuelle i fremtidens helsetjeneste. I sykehus vil tjenestene bære preg av å være enda mer spesialiserte og mer spisset enn de er i dag. Det er viktig at retningslinjene gjenspeiler dette med tanke på fremtidig kompetansebehov- basiskompetanse som sykepleier. Det er ønskelig at retningslinjene i større grad vektla hensynet til brukarmedvirkning og brukerperspektivet i all utøvelse av faget jf. «pasientens helsetjeneste». Det er vår oppfatning at brukerperspektivet/kravet til brukarmedvirkning i for liten grad gjenspeiles i retningslinjene. Kunnskapsområdene i retningslinjene tar for seg store og viktige områder i helsetjenesten.

Sykepleierutdanning tilbys over hele landet, og helsetjenesten er organisert ulikt rundt i landet (geografiske ulikheter f.eks. store avstander, by/distrikt mm.). For stor

detaljstyring vil kunne by på utfordringer for utdanningsinstitusjonene. Samtidig må en sikre at utdanningen blir så lik som mulig uavhengig av hvor en velger å ta utdanningen.

Slik gjennomføringen av praksisstudiene er beskrevet i retningslinjen, er det vår oppfatning at denne er hensiktsmessig og gjennomførbar. Sykepleie er et praktisk yrke, men krever god teoretisk forståelse for å kunne se sammenhengen mellom teori og praksis, og kunne anvende dette helhetlig og sammenhengende for ulike pasientsituasjoner og pasientforløp. Dette bør ha fokus i samhandlingen mellom utdanningsinstitusjoner/lærer og praksisvirksomheter/praksisveileder. Det bør være en sterkere grad av samarbeid/konkretisering av læringsutbyttebeskrivelser.

Det er avgjørende med tett kontakt mellom utdanningsinstitusjon og praksisvirksomheten. At lærer er oppdatert i praksisstedets problemstillinger er også viktig. Det kan oppleves som om det skriftlige arbeidet i praksis vektlegges mer enn å vektlegge at studentene får god og grundig opplæring i å utøve sykepleie, bruke klinisk blikk osv. Dersom dette fortrenger praksislæringen vil det ramme den praktiske utøvelsen av yrket. Den tverrprofesjonelle og tverrfaglige tilnærmingen og teamarbeid som pekes på som fremtidens «arbeidsmetodikk», bør få vesentlig større fokus i utdanningen fremover. Relasjons-, kommunikasjons- og veiledningskompetanse må konkretiseres i læringsaktiviteter og læringsutbyttebeskrivelser.

Omfanget av retningslinjene er omfattende, og kravene i helsetjenesten øker stadig. Korte praksisperioder kan vanskeliggjøre gjennomføring av alle læringsutbytterne beskrevet i retningslinjene. Sykepleiere utdannes til et praktisk yrke, og fokus på mengde teori og praksis må gjenspeile dette.

Vi støtter at det åpnes opp for mulighet for studentmobilitet mellom utdanningsinstitusjoner og at utdanningen blir tilnærmet lik i hele landet.

Det er vår oppfatning at minimum 2 praksisløp bør tallfestes med antall sammenhengende uker alternativ B, og 7 uker bør være et minimum. Lengden på praksisperioden er avgjørende for kvaliteten på praksisstudiene, og kontinuitet er viktig for å se helhet og høste trening, og erfaring gjennom strukturerte praksisveiledere.

Vernepleierutdanningen

Kapittel IV om helse- sykdom og funksjonsnedsettelse og kapittel V miljøterapeutisk arbeid mm. er viktig for arbeid i spesialisthelsetjenesten. Ellers bør det være mer om læringsutbytte og ferdighetskrav til kommunikasjon.

Læringsutbyttebeskrivelsene har god balansen mellom autonomi og standardisering, men krav til studiets oppbygging bør tydeliggjøres. Det stilles bare krav til internasjonalisering og mobilitet.

Det er brukt begrep som ferdighetstrening og simuleringstrening i omtale av krav til studiets oppbygging i sosionomstudiet. Dette kunne med fordel vært harmonisert både i barnevernspedagogstudiet, vernepleiestudiet og sosionomstudiet. Vi tror ferdighetstrening og simuleringsterning er gode læremåter på alle disse tre studiet.

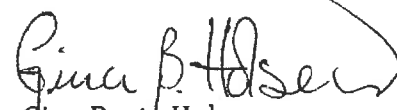
Det er ulik formulering om internasjonalisering i både barnevernspedagogstudiet, sosionomstudiet og vernepleiestudiet. En bør ha lik tilnærming til internasjonalisering, og bestemme seg om det er et *bør* eller *må* krav at utdanningsinstitusjonen legger til rette for dette.

Foretakene påpeker at kompetanse om og ferdigheter i kommunikasjon nesten ikke er omtalt. Det bør være klare krav til læringsutbytte og ferdigheter i kommunikasjon på individnivå, men også på systemnivå.

Vennlig hilsen
Helse Vest RHF

Hilde Christiansen
Direktør medarbeider, organisasjon og teknologi

Gina Beate Holsen
PO-rådgiver

Foreningen for barnepalliasjon
- omsorg for døende barn og unge

Kunnskapsdepartementet

Postboks 8119

Dep 0032 Oslo

Kristiansand 01.08.18

Vår ref. NP/FFB

Deres ref. 18/643

Innspill til høring om forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger fra Foreningen for barnepalliasjon FFB

Foreningen for barnepalliasjon (FFB) takker for muligheten til å bidra med innspill til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger. FFB har også bidratt med innspill direkte til arbeidet med forslagene til nasjonale retningslinjer på mail og har også deltatt på møte i Kunnskapsdepartementet i januar for å gi innspill.

Høringsinnspillet fra FFB består av samlet innspill og tilbakemeldinger fra både helsepersonell som jobber direkte med målgruppen, fra spesialisthelsetjenesten og kommunehelsetjenesten og fra pårørende og andre som direkte er involvert eller berørt av fagområdet barnepalliasjon. I tillegg har FFB også direkte kontakt og samarbeider med kommuner rundt omkring i Norge.

Barnepalliasjon må bli et kompetanseområde i all helse og sosialfaglige utdanninger
Barnepalliasjon må bli en integrert del av hele vårt helsesystem og våre helsetjenester på alle nivåer. Utvikling av spesifikke modeller for helsetjenester, inkludert barnehospice, må etableres. Barn har komplekse behov. Behovene innenfor barnepalliasjon kan bestemmes ut fra alder og sykdommens tilstand. Familien som enhet og miljø vil kreve kombinerte helsetjenester og lokale tilpasninger. Spesialisthelsetjenesten og kommunehelsetjenesten mangler en samlet oppdatert ekspertise i palliasjon til barn, og det finnes ingen organisert virksomhet for barnepalliasjon i Norge. Å få et barn med store pleiebehov er en ekstrem påkjenning for familien.

Å jobbe for utdanning til alle som er involverte i barnepalliasjon er et mål som er og må være høyt prioritert, og noe som vi i FFB er veldig opptatt av. I desember ble det også overlevert en **NOU 2017: 16** På liv og død og omtaler dette med kompetanse og utdanning og vi anbefaler at kunnskapsdepartementet ser på utredningens anbefalinger. *Omfanget av undervisning i palliasjon varierer både innad og mellom de ulike utdanningene og utdanningsstedene. Noen steder er det i lite omfang undervisning i palliasjon. Det er derfor viktig at utdanningen i palliasjon styrkes i helse og sosialfaglige utdanninger, både teoretisk og praktisk. Innholdet i undervisningen i palliasjon bør omfatte palliasjon til alle som har behov, uavhengig av diagnose og alder, og den må ivareta tidlig integrasjon av palliasjon, samt ha et tverrfaglig perspektiv¹.*

¹ **NOU 2017: 16** Kapittel 2 På liv og død s 13 og 14

Postadresse
Foreningen for barnepalliasjon FFB
Postboks 429,
4664 Kristiansand
kontakt@barnepalliasjon.no

Besøksadresse
Tollbodgata 8. 5 etg.

www.barnepalliasjon.no

Telefon
99162223
org.nr 994 763 083

Kunnskapsdepartementet vil også en svært god oversikt over hvordan palliasjon er ivarettatt i utdanningene i dag i NOUen på liv og død i kapittel 7, s 67- 69. Videreutdanningen for sykepleiere i barnepalliasjon som startet i 2017 er enda så ny, at det er vanskelig å vurdere den. Vi i FFB mener og vil foreslår bl.a. at palliasjon anerkjennes som et eget fagfelt og en egen spesialitet, og at det bør inn i de nasjonale retningslinjene.

The European Association for Palliative Care (EAPC) utviklet «White Paper» i 2013 som angir pensum for kjernekompetansen i palliasjon for helse og sosialfaglige utdanninger, som også er rettet mot barn².

Det er en betydelig mangel på kunnskap og utdanning innen barnepalliasjon og man bør utarbeide en standard. Det er nødvendig å gi tilstrekkelig utdanning og opplæring for dem som skal tilby tjenester innenfor barnepalliasjon. Palliativ omsorg til barn må gis av et tverrfaglig team.

Barnepalliasjon er en aktiv og total omsorg, fra det punktet en diagnose om alvorlig livstruende sykdom eller tilstand stilles. Det omfatter fysisk, følelsesmessige, sosiale og åndelige elementer og fokuserer på forbedring av livskvaliteten for barnet / ungdommen, og støtte til hele familien.

På grunn av mangfoldet av sykdommer og tilstander og individuelle behov, kreves det spesial kompetanse i hjemmet, på sykehus, hospice og i avlastning. Derfor er det viktig at helsepersonell og hjelpeapparatet har grunnleggende kompetanse på plass.

Den overordnede målsettingen med kompetansen innen barnepalliasjon er å gi bedre livskvalitet, bedre støtte og bedre helsetilbudet til alvorlig syke og døende barn og deres familie. Kompetansen sikrer også et mer enhetlig og lindrende tilbud nasjonalt. En felles filosofi om omsorg og et felles mål.

Europarådets anbefaling Rec (2003) der 24 av ministerkomiteen til medlemslandene om organiseringen av palliasjon understreker behovet for strukturerte programmer for utdanning innlemmet i opplæring av alle berørte helsetjenester og fagfolk. De understreker at det er nødvendig for alle helse- og sosialfaglig fagfolk og arbeidere som er involvert i palliativ omsorg til å få nødvendig praksis som er hensiktsmessig for deres oppgaver i en konkret, innsiktsfulle og kulturelt sensitiv måte.

European Association for Palliative Care (EAPC) adresserte i 2013 spørsmålene om utdanning og opplæring av palliasjon til helsepersonell. Det er allment anerkjent at palliasjon er aktuelt på tvers av en rekke helsetjenester fra spesialisthelsetjenestene til primærhelsetjenesten. Alt helsepersonell og andre involverte som jobber med barn, bør kunne gi riktig palliasjon og trenger dermed å bli opplært til å gi den høyeste mulige standard for barnepalliasjon for å møte de utfordrende behovene som barna og familier står ovenfor, uavhengig av diagnosen. Visse aspekter av utdanning og opplæring er av

² https://barnepalliasjon.no/wp-content/uploads/2016/08/CPC-education-EAPC-Nov-2013-Final_NO.pdf

nødvendighet og disiplin-spesifikke. Det er helt klart elementer av opplæring og kjernekompetanse for teori og praksis på barnepalliasjon som er relevant for alle faggrupper. Det bør utarbeides et rammeverk for hva man bør forvente av kompetanse, ferdigheter og nivå fra dem som skal jobbe innenfor barnepalliasjon. Målet for dette er hvordan man på best mulig måte kan oppnå høyest kvalitet av evidensbasert omsorg.

Mål med rammeverk for kompetanse:

- Beskrive rolle og ansvar på ulike nivåer for å utvikle ansvar, arbeidsfordeling, oppgaver og struktur og stillingsbeskrivelser
- Støtte en karrieremessig progresjon og utvikling slik at ansatte kan vise til en vekst og profesjonell utvikling.
- Studiedager, fagdager, spesialistkurs og evaluering
- Bidra til å utvikle lederroller innenfor barnepalliasjon

Målgrupper:

- Allmennlege
- Pediatere
- Sykepleier
- Jordmor
- Helsefagarbeider, vernepleier, hjelpepleier, barn- og ungdomsarbeider
- Fysioterapeut
- Ergoterapeut
- Sosionom
- Psykolog
- Pedagogisk personell
- Ernæringsfysiolog

Utdanning, undervisningsprogram, klinisk forskning og praksis.

Barnepalliasjon som fagområde må utformes og etableres for å kunne nå målet om en helhetlig og kvalitativ tjeneste for lindrende behandling og omsorg for barn og deres familier. Norge bør utvikle nasjonale læreplaner for utdanning til dem som skal jobbe i pediatrik palliativ omsorg. Helsepersonell som skal utøve denne typen omsorg trenger økt kunnskap og kompetanse for å jobbe med den særskilte situasjonen og prosessene som det innebærer å stå og være i når man har et alvorlig sykt og døende barn.

Helsepersonell trenger å blant annet å ha avklart forhold til liv og død. Irland hadde en utredning vedrørende kompetansekrav og fant ut på bakgrunn av dette at det var behov for mere kompetanse. Utfordringene ovenfor denne pasientgruppen er sammensatte og

Postadresse

Foreningen for barnepalliasjon FFB
Postboks 429,
4664 Kristiansand
kontakt@barnepalliasjon.no

Besøksadresse

Tollbodgata 8, 5 etg.

www.barnepalliasjon.no

Telefon

99162223
org.nr 994 763 083

mangfoldige. Helsepersonell anbefales også å få en kompetanseheving på ventesorg, sorgfortståelse, sorgarbeid og krise.

Internasjonalt er det et økende antall kurs, utdanninger og e-læringsprogram for barnepalliasjon. Noen er gratis og noen gjøres som et studieprogram og forløp gjennom universitet og gir studiepoeng og grad. Det vil anbefales at det utvikles en tverrfaglig utdanning og å øke tilgangen til denne utdanningen på landets høyskoler og universitet.

Helsepersonell utdanning og forskning

For alle relevante sykehuspersonell og ansatte i kommunehelsetjenesten og skolesektoren bør det legges til rette for å delta i utdanning og opplæring for barnepalliasjon.

Tilbud og etterspørsel for de ansatte bør undersøkes sammen med eksisterende og eventuelle ytterligere krav til opplæring som bør oppfylles av utdanningssystemene både på lavere og høyere nivå.

Alle helsepersonell som arbeider innen barnepalliasjon bør ha mulighet til å engasjere seg i forskning.

- Og være ansvarlig for utviklingen av en omfattende tverrfaglig service innen barnepalliasjon på de store sykehusene.
- Klinisk støtte og råd til helsepersonell, og samarbeide med ledelsen og pediatere som har ansvaret for omsorgen for barnet og deres familie.
- Fungere som en ytterligere ressurs / support for kommunehelsetjenesten, avansert hjemme sykehus.
- Forskning og utdanning.
- Utvikle og bistå i formidling av utdanning og opplæring.
- Utvikle og lede en forskningsagenda for barnepalliasjon og utviklingen av tjenesten.
- Opprettelse av professorat på barnepalliasjon for å sikre og forsterke fagområdet.
- Utvikling av tjenester innen barnepalliasjon.
- Klinisk ledelse for fremtidig utvikling og faglig anerkjennelse av barnepalliasjon innen helse og samfunnet forøvrig.
- Være involvert i beslutninger knyttet til og utvikling av et integrert tilbud om barnepalliasjon og service.
- Konsulent innen pediatrik palliativ medisin bør utnevnes og bør støttes av et tverrfaglig team inkludert en pediatrer under spesialisering.
- Sykehus- barneavdelinger- habilitering.
- Avansert hjemme sykehus.
- Kommunehelsetjenesten; avlastnings- og barnebolig, hjemmesykepleier.
- En tverrfaglig kompetanse.

En utredning og kartlegging av kompetansen som finnes på barn på de ulike helsenivåene bør gjøres. Hva trenger helsepersonell? Hva trengs av kunnskap og praksisutøvelse for å jobbe innen barnepalliasjon? Hvor mye og hvem?

Kompetansenivåer innen barnepalliasjon:

NIVÅ A: Grunnleggende forståelse- tverrfaglig – alle som jobber med barn.

Postadresse

Foreningen for barnepalliasjon FFB
Postboks 429,
4664 Kristiansand
kontakt@barnepalliasjon.no

Besøksadresse

Tollbodgata 8. 5 etg.

Telefon

99162223
org.nr 994 763 083

www.barnepalliasjon.no

NIVÅ B: Nødvendig kompetanse for de som behandler.

NIVÅ C: Spesialistnivå

MÅL: Utdanning og kompetanse

Undervisning i barnepalliasjon i alle aktuelle grunnutdanninger

Undervisning og kurs for alle som utøver barnepalliasjon

Palliasjons spesifikk videreutdanning for barn/ spesialist utdanning- Nivå C.

Minimum av kjernekompetanse innen barnepalliasjon bør være:

1. Effektiv og hensiktsmessig kommunikasjonsferdigheter ovenfor barnet og ungdommen med palliative behov.
2. Tilby helhetlig og holistisk omsorg for barn og unge med palliative behov uansett omsorgssituasjon og sted.
3. Kompetanse på egenomsorg for seg selv som personell og stab og ansatte samtidig som man står i krevende pleie og omsorgssituasjoner med barn og unge med sorg, krise, død og tap.
4. Å kunne hjelpe med å se og identifisere smerte og symptomer.
5. Økt kunnskap om sorg og sorgforståelse, ventesor.
6. Kunnskap om søsken som pårørende

Disse bør også ha nivå A-B-C.

Anbefalinger for fremtiden

Definere barnepalliasjon og palliasjon som fagområde

Utvikle nasjonale studieplaner: Behovet for studieplaner for ulike profesjoner (leger, sykepleiere, medisinstudenter, psykologer, sosialarbeidere, fysioterapeuter, åndelige ledere, etc.). Kjernekompetanse som bør være tilgjengelig for alt helsepersonell og andre som arbeider med barn.

Utvikle Sorgstøtte systemer før og i etterkant av død.

Utvikling av lærebokmatriell i barnepalliasjon på Norsk. Grunnbok i barnepalliasjon 2016 - utgitt av FFB i samarbeid med kommuneforlaget, er et eksempel.

Det må også sikres en bred tverrfaglighet i fagutviklingen og det multikulturelle innen palliasjon.

Sluttmerknader

Kun retningslinjen om sykepleierutdanningen inneholder begrepet død. ellers så er begrepene palliasjon, død, og sorg helt fraværende i retningslinjene for læringsutbytte på alle forslagene til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger. Dette på tross av flere innspill i prosessene. Noe som er svært alvorlig med tanke på at flere lever lenger og er multisyke og at man vet at det er en betydelig mangel på kunnskap og utdanning innen palliasjon og barnepalliasjon. Man bør utarbeide en standard for dette innen all helse og sosialfaglige utdanning. Det er nødvendig å gi tilstrekkelig utdanning og opplæring for dem som skal tilby tjenester innenfor barnepalliasjon.

Spesialisthelsetjenesten og kommunehelsetjenesten mangler i dag en samlet oppdatert

Postadresse
Foreningen for barnepalliasjon FFB
Postboks 429,
4664 Kristiansand
kontakt@barnepalliasjon.no

Besøksadresse
Tollbodgata 8. 5 etg.

Telefon
99162223
org.nr 994 763 083

www.barnepalliasjon.no

ekspertise i palliasjon til barn. Den grunnleggende kompetansen i palliasjon bør helsepersonell få gjennom sin grunnutdanning. Barnepalliasjon som fagområde må utformes og etableres for å kunne nå målet om en helhetlig og kvalitativ tjeneste for lindrende behandling og omsorg for barn og deres familier. Av WHO's definisjon av palliasjon fremgår det at palliasjon skal være en del av helsetjenesten også når behandling gis med en helbredende og livsforlengende intensjon.

Definisjonen tydeliggjør dermed at palliasjon ikke «kun» omfatter behandling og lindring ved livets slutt, slik begrepet palliasjon tradisjonelt er omtalt. Kompetanse i palliasjon må derfor være tilstede også når pasientene får behandling med kurativ og livsforlengende målsetting, i tillegg til lindrende behandling ved livets slutt. Norge bør utvikle nasjonale læreplaner og retningslinjer for utdanning der barnepalliasjon er integrert for å møte et allerede eksisterende behov og for fremtiden.

Mvh Natasha Pedersen,

Leder og fagansvarlig i Foreningen for barnepalliasjon FFB

Kilder:

<https://barnepalliasjon.no/fagstoff/utdanning/> (lastet ned 01.08.18)

https://barnepalliasjon.no/wp-content/uploads/2016/08/CPC-education-EAPC-Nov-2013-Final_NO.pdf (lastet ned 01.08.18)

<http://helsedirektoratet.no/helsepersonell/spesialistomradet/delprosjekter/palliativ-medisin/Documents/Krav-utdanningssteder.pdf>

<http://www.eapcnet.eu/Themes/Education/EAPCWhitepaperoneducation.aspx>

Education in children's palliative care across Europe and internationally, J Downing, J Ling 2012.

Palliative care for children and young people, RCN Competences; Published by the Royal College of Nursing 2012, s28.

Palliative care for children with life limiting conditions in Ireland - A National Policy 2009, s. 70.

NOU 2017:16 PÅ LIV OG DØD

<https://www.regjeringen.no/contentassets/995cf4e2d4594094b48551eb381c533e/nou-2017-16-pa-liv-og-dod.pdf>

Postadresse

Foreningen for barnepalliasjon FFB
Postboks 429,
4664 Kristiansand
kontakt@barnepalliasjon.no

Besøksadresse

Tollbodgata 8. 5 etg.

www.barnepalliasjon.no

Telefon

99162223
org.nr 994 763 083

Adresseinformasjon fylles inn ved ekspedering. Se mottakerliste nedenfor.
Adresseinformasjon fylles inn ved ekspedering. Se mottakerliste nedenfor.

Deres ref.:
Vår ref.: 18/9410-8
Saksbehandler: Anne Farseth
Dato: 23.07.2018

Høring - Forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger - (RETHOS) - autorisasjonsfaglige vurderinger

Helsedirektoratet er autorisasjonsmyndighet på helsepersonellområdet. Hovedformålet med autorisasjonsordningen er å ivareta pasienters sikkerhet, samt kvalitet og tillit til helse- og omsorgstjenesten og helsepersonell. Helsepersonellovens vilkår for å oppnå autorisasjon forutsetter at autorisasjonsmyndighetene foretar en samlet vurdering av de samlede kvalifikasjoner som utdanningen gir. Det vil si at utdanningens innhold, omfang og nivå i grunn- og videreutdanning, kurs og praktisk erfaring, som hovedregel må vurderes konkret. Unntak gjelder for utdanninger fra EØS-området som er harmoniserte (lege, sykepleier, jordmor, tannlege, provisorfarmasøyt) der godkjenningsprosessen er enklere for søkere som fremlegger kvalifikasjonsdokumenter som beviser EUs fastsatte minstekrav til utdanningen.

Autorisasjon av helsepersonell kan ses som en sertifisering av kompetanse for utøvelse av et yrke, basert på dokumentert akademisk kompetanse og vurdering av skikkethet for den enkelte kandidaten. Forutsigbarhet i forhold til kompetanse og faktisk kunnskap er grunnleggende for praksisfeltet og arbeidet med personalplanleggingen. Det forutsettes stor grad av nasjonal harmonisering.

Retningslinjer, fagplaner og praksisavtaler som foreslås i nytt nasjonalt kvalitetsrammeverk skal erstatte beskrivelse av den norske utdanningens omfang og innhold som man i dag finner i nasjonale rammeplaner, og i lokale fagplaner. Autorisasjonsmyndighetene er avhengig av en detaljert beskrivelse av den norske utdanningen for å kunne foreta de konkrete vurderinger som er forutsatt i lovverket. Helsedirektoratet er bekymret for om de retningslinjer, fagplaner og praksisavtaler som foreslås utarbeidet etter nasjonalt kvalitetsrammeverk vil inneholde tilstrekkelig konkrete beskrivelser av utdanningens omfang og innhold til at autorisasjonsmyndighetene behov ivaretas.

Av samlet antall som årlig innvilges autorisasjon utgjør kandidater med utenlandsk utdanning en vesentlig andel, for noen av profesjonene helt opp i 50%. Ved behandling av disse sakene foretas en jevn godhetsvurdering av den utenlandske utdanningen opp mot rammeplaner og fagplaner for tilsvarende norsk utdanning. Det vektlegges, i tillegg til nivå og omfang, spesifikk beskrivelse av faglig innhold samt beskrivelse av mål og intensjon for det enkelte

emneområdet. Dette arbeidet krever derfor stor grad av konkrete angivelser av kunnskap og kan ikke baseres på generelle målformulering som å ha bred kunnskap om, - kan anvende, - ha innsikt i, med videre.

I dag ligger rammeplanene med detaljert beskrivelse av innhold og omfang i utdanningen. Studiepoeng er fordelt pr. del-emne og innenfor hvert fag-emne. Lovtekst og forarbeider gir ikke anvisning på en bestemt sammenligningsformel ved vurdering av utenlandsk utdanning opp mot norsk utdanning. Det gis heller ingen nærmere beskrivelse av hvordan innholdet i jevngodhet skal forstås. Helsedirektoratet skal foreta en sammenligning ved en konkret vurdering av de to utdanningene. Timetall, studiepoeng og andre beskrivelser av faginnhold, omfang og nivå er relevant for å kunne foreta en sammenligning. Utdanningen skal lede frem til det samme yrket, ha samme akademiske nivå og lengde som norsk utdanning og i omfang tilsvare den minst omfattende norske utdanningen jf. presisering i brev fra HOD 30.8.2013. Videre skal den tilfredsstillende minstekravene i EU direktiv 2005/36EF.

En utfordring for autorisasjonsmyndighetene i dag er at de ulike lærestedene kan ha lokale fagplaner med ulik vektlegging av ulike delemner og forholdet mellom teoriundervisning, ferdighetstrening og praksis, selv om omfang og hovedinnhold er likt. Som autorisasjonsmyndighet skal vi forholde oss til minstekravet av autorisasjonsgivende norsk utdanning, og ved avvikende lokale fagplaner kan det være utfordrende å finne frem til det nivået som gir et adekvat forhold mellom omfang av delemner, teori og ferdighetstrening/praksis. I den grad NKR-systemet gir beskrivelser som kan tjene som veiledning for å finne frem til et balansert minstenivå på norsk utdanning, vil dette kunne være nyttig for autorisasjonsmyndigheten.

Ved jevngodhetsvurdering av utenlandske utdanninger opp mot tilsvarende norsk utdanning vektlegges, i tillegg til nivå og omfang, det faglige innholdet. Vurderingen må baseres på detaljerte fagplaner hvor hoved- og delemner framgår. Det må gis en beskrivelse av innholdet i det enkelte fag og en beskrivelse av mål for emneområdet.

Når det gjelder praksisstudier er dette sentralt i autorisasjonsvurderingen hvor det vektlegges målbeskrivelse, hvilket omfang praksisen har hatt og innen hvilke virksomhetsområder den har vært gjennomført. Rammeplanforskriften § 3 angir bestemmelser om praksisstudier og Helsedirektoratet er kjent med at det skal inngås samarbeidsavtaler med praksistilbydere og at det, slik vi forstår det, er utarbeidet en mal for disse. Selv om omfang og innhold i praksis ikke er en del av høringen, er det så sentralt i vår vurdering at vi likevel vil fremheve behov for at samarbeidsavtalene inneholde krav til omfang innen de ulike tjenesteområdene og at dette bør være likt innen hver utdanning.

Helsedirektoratet ser fordeler med nytt styringssystem med mer overordnede retningslinjer tilpasset endringer i helse- og omsorgstjenesten. Samtidig ønsker vi å påpeke de utfordringene som vil oppstå dersom fagplanene ikke er tilstrekkelig kvantifiserbare. Dersom jevngodhetsvurdering skal baseres kun på læringsmål og læringsutbyttebeskrivelser vil det vanskeliggjøre vurderingene. Autorisasjonsmyndigheten må selv innhente informasjon fra hvert enkelt lærested og vurdere hva som er den minst omfattende utdanningen som skal ligge til grunn for jevngodhetsvurderingen. Fagplaner som ikke understøtter behov for informasjon i autorisasjonsvurderingene vil kunne gjøre det vanskelig å foreta en forsvarlig jevngodhetsvurdering, samtidig som det vil medføre merarbeid i autorisasjonsprosessen.

Det er årlig et stort volum av søknader om autorisasjon, og det vil derfor være svært viktig at nye lokale planer som skal erstatte eksisterende raskt er på plass, slik at man ikke får noe opphold i, eller tvil om grunnlaget for, autorisasjonsvurderingene.

Vennlig hilsen

Anne Farseth
fungerende divisjonsdirektør

Kopi:
Helse- og omsorgsdepartementet

01.08.2018

Kunnskapsdepartementet
postmottak@kd.dep.no

Høring Forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger - (RETHOS)

Innspill fra Kliniske ernæringsfysiologers forening tilsluttet Forskerforbundet

Kliniske ernæringsfysiologers forening tilsluttet Forskerforbundet (KEFF) arbeider for at fagområdet klinisk ernæring integreres i norsk helsearbeid, og for å sikre befolkningen nødvendig, likeverdig og god klinisk ernæringsfaglig tjeneste og behandling. Foreningen jobber for at utdanningen av kliniske ernæringsfysiologer samsvarer med samfunnets og pasientenes behov for trygge, sikre og effektfulle ernæringstjenester av høy kvalitet.

KEFF takker for muligheten til å komme med innspill til denne høringen. Departementet ber særlig om vurdering av hvorvidt innholdet i retningslinjene er i tråd med tjenestenes og brukernes behov. Videre ønskes innspill vedrørende omfang og gjennomførbarhet innenfor rammen av bachelorutdanning, og om noe mangler eller bør utgå i retningslinjen. Det er KEFFs vurdering at behovet for kompetanse innen kosthold og ernæring ikke i tilstrekkelig grad reflekteres i de nasjonale retningslinjene som er til høring. Vi har på bakgrunn av dette følgende innspill:

Behov for kompetanse om ernæring og om klinisk ernæringsfysiolog

En rekke offentlige styringsdokumenter har beskrevet mangel på kvalitet i ernæringsarbeidet i helse- og sosialtjenesten, behov for flere kliniske ernæringsfysiologer og behov for økt ernæringskompetanse blant øvrig personell. Dette fremkommer blant annet i regjeringens Handlingsplan for bedre kosthold, kvalitetsreformen Leve hele livet og i myndighetenes arbeid med å forebygge de ikke-smittsomme sykdommene. Det er satt fokus på utfordringer knyttet til ernæring blant mennesker som har psykiske lidelser eller rusproblematikk og blant mennesker med utviklingshemming (1).

Mange nasjonale faglige retningslinjer og veiledere omhandler ernæringsaspekter ved forebygging, utredning og behandling av sykdom. Vi vil i denne sammenheng særlig trekke frem Helsedirektoratets kostråd, herunder det vitenskapelige grunnlaget for disse, nasjonale faglige retningslinjer for forebygging og behandling av de ulike ikke-smittsomme sykdommene, nasjonale faglige retningslinjer for forebygging og behandling av underernæring og Kosthåndboken - veileder i ernæringsarbeid i helse- og omsorgstjenesten.

Helsedirektoratet har publisert flere utredninger om ernæringskompetanse i helsetjenesten, herunder nylig rapport om Ernæringskompetanse blant nøkkelpersonell, som ble lansert i

mars 2017 (2,3). Ulike helsepersonellgrupper vil med bakgrunn i sin fag-/yrkesbakgrunn skulle ivareta ulike oppgaver innen ernæringsarbeidet i helsetjenestene. Helsedirektoratet har også publisert anbefalinger knyttet til fordeling av ansvar og oppgaver mellom helsepersonell for å ivareta god ernæringspraksis i helsetjenestene (4). Her fremkommer blant annet at:

"Grunnleggende kartlegging av ernæringsstatus/-tilstand og iverksettelse av mer basale ernærings tiltak skjer (oftest) i samarbeid mellom lege og sykepleier. Lege har ansvar for å innhente bistand fra annet kvalifisert personell, og samarbeide og samhandle med dem dersom pasientens behov tilsier det. Legen bør samarbeide med klinisk ernæringsfysiolog når pasientens ernærings tilstand eller sykdom er av slik art at det er behov for mer avansert ernæringsfaglig utredning, diagnostisering eller ernæringsbehandling av mer sammensatt karakter".

Videre at: "Sykepleier har også en viktig rolle i å tilby helsefremmende veiledning og opplæring av pasientene, herunder veiledning og opplæring innen kosthold og ernæring. Observasjon av væske- og ernærings tilstand hos pasienter, uavhengig av type helseproblem eller behandling, er en viktig del av sykepleietjenestens oppgaver, både i kommune- og spesialisthelsetjenesten. Sykepleieren har ansvar for å sørge for at pasienten får tilstrekkelig mat og drikke som er tilpasset pasientens behov og ønsker. Sykepleieren har ansvar for ernæringskartleggingen, eventuelt for å utarbeide en ernæringsplan, og har sammen med annet pleiepersonell ansvar for å sørge for å følge opp tiltak i planen. Sykepleieren har på samme måte som legen ansvar for å innhente bistand fra og samarbeide med annet kvalifisert personell ved behov. Sykepleieren vil ofte ha som oppgave å følge opp ernæringsbehandlingen og sørge for at pasienten både er tilstrekkelig informert og har forståelse for sin situasjon, så langt det er mulig".

Rapporten beskriver også kortfattet øvrige helsepersonellgrupper slik som fysio- og ergoterapeuter, som blant annet "kan bidra i innledende kartlegging av ernæringsstatus for eksempel gjennom kartlegging av vekt, styrke og funksjon relatert til ernæringsstatus". Sosialfaglig personell, slik som vernepleier, barnevernspedagog og eventuelt sosionom må på samme måte forventes å ha grunnleggende kunnskap om kosthold og ernæring i møte med sine pasienter og brukere.

Mangelfull tilgang på et offentlig klinisk ernæringsfaglig tilbud står i sterk kontrast til befolkningens tilgang på råd fra lekfolk og oppslag i dagspresse, for eksempel omtale av såkalte motedietter. Knapt noe annet fagfelt er så til de grader gjenstand for synsing, personlige preferanser og påstander uten forankring i evidensbasert vitenskap. Grupper som arbeider med helseopplysning uten tilstrekkelig kompetanse og innspill fra fagfolk med spesiell kompetanse, kan videreføre misforståelser uten at det korrigeres eller kvalitetssikres. Det er derfor spesielt viktig at alle grupper helse- og sosialfaglig personell er kjent med offentlige anbefalinger og bakgrunnen for disse.

Kliniske ernæringsfysiologer er den eneste autoriserte helsepersonellgruppen i Norge med spesialkompetanse på medisinsk ernæringsbehandling. Som klinisk ernæringsfysiolog har man et særlig ansvar for ernæringsbehandling av pasienter. Yrkesgruppen utøver medisinsk ernæringsbehandling av personer med svært ulike sykdommer og tilstander knyttet til ernæring og kosthold. En del av jobben kan også være å forebygge sykdommer gjennom opplysningsarbeid (5). At klinisk ernæringsfysiolog er blitt involvert (i tide) i ernæringsbehandling, blir vektlagt av Helsetilsynet i tilsyn, der de vurderer om tjenesten er i henhold til krav.

Innspill til retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger

KEFF foreslår at de aktuelle helse- og sosialfagutdanningene omfatter læringsmål knyttet til kosthold og ernæring som omfatter:

1. Ha kunnskap om Helsedirektoratets kostråd og om det vitenskapelige grunnlaget for disse.
2. Ha kunnskap om betydning av underernæring, feilernæring og andre ernæringsutfordringer relatert til medisinsk behandling og prognose.
3. Kjenne til Nasjonale faglige retningslinjer for forebygging og behandling av underernæring, samt øvrige relevante retningslinjer og veiledere, herunder Kosthåndboken
4. Ha kompetanse til å kunne avdekke ernæringsmessig risiko (under- og/eller feil- og overernæring)
5. Kunne initiere/iverksette (eventuelt henvise videre for) grunnleggende ernæringsbehandling for å forebygge og behandle under- og/eller feil- og overernæring.
6. Ha kunnskap om yrkesgruppen kliniske ernæringsfysiologer, dennes kompetanse og kunne vurdere når klinisk ernæringsfysiolog skal involveres i oppfølging og behandling av pasienten.

Ta gjerne kontakt med KEFF ved behov for mer utfyllende informasjon.

Med vennlig hilsen

Kliniske ernæringsfysiologers forening tilsluttet Forskerforbundet (KEFF)

Mandeep Kaur Bains
Leder

Kilder:

1. <https://tidsskriftet.no/2018/01/debatt/retten-til-et-helsefremmende-kosthold-personer-med-utviklingshemning>
2. <https://helsedirektoratet.no/Lists/Publikasjoner/Attachments/1290/Kompetansebehov%20innen%20ern%C3%A6ring%20hos%20n%C3%B8kkelgrupper%20IS-2592.pdf>
3. <https://helsedirektoratet.no/publikasjoner/erneringskompetanse-i-helse-og-omsorgstjenesten>
4. <https://helsedirektoratet.no/folkehelse/kosthold-og-ernering/erneringsarbeid-i-helse-og-omsorgstjenesten/god-erneringspraksis#ansvar-for-ernæringsarbeidet-i-helse--og-omsorgstjenesten>
5. <https://helsedirektoratet.no/autorisasjon-utdanning-og-godkjenning/autorisasjon-og-lisens/klinisk-erneringsfysiolog#-om-utdanning-som-klinisk-ernæringsfysiolog>

Kunnskapsdepartementet (2)
Postboks 8119 DEP
0032 OSLO

Deres ref.:
Vår ref.: 18/594-2
Saksbehandler: Jon-Torgeir Lunke
Dato: 29.07.2018

Om forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger - Høringssvar fra Direktoratet for e-helse

Direktoratet for e-helse viser til høringsbrev fra Kunnskapsdepartementet datert 17. april 2018, med svarfrist 1. august 2018.

Direktoratet for e-helse gir en samlet høringsuttalelse som angår teknologi og digitalisering for alle fagene.

Vårt høringssvar er vedlagt brevet. Vi håper at innspillene kan bidra til utvikling av retningslinjene.

Vennlig hilsen

Karl Stener Vestli e.f.
divisjonsdirektør

Robert Nystuen
avdelingsdirektør

Dokumentet er godkjent elektronisk

Kopi:
Helse- og omsorgsdepartementet (HOD)

Høringsuttalelse

Om forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger

Høringsbrev og – notat fra Kunnskapsdepartementet datert 17.04.2018

Frist: 01.08.2018¹

Direktoratet for e-helse viser til Kunnskapsdepartementets forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanningene.² Kunnskapsdepartementet ber om svar via Questback for hvert av utkastene til retningslinje. Direktoratet for e-helse gir en samlet høringsuttalelse som angår teknologi og digitalisering for alle fagene.

Direktoratet for e-helse³ er underlagt Helse- og omsorgsdepartementet. Direktoratet skal bidra til nasjonal satsing på digitalisering i helsetjenesten for å oppnå økt kvalitet og effektivitet, bedre samhandling mellom helseaktører og tilrettelegging for en mer aktiv pasientrolle. Målsetningene er blant annet én helhetlig og kunnskapsbasert helse- og omsorgstjeneste som utnytter de teknologiske mulighetene og involverer innbyggere.

Kunnskapsdepartementet skriver at det kan bli justeringer av retningslinjene etter høringsrunden. Direktoratet for e-helse vil i sin tilbakemelding særlig legge vekt på:

1. Digitalisering er av stor betydning for fremtidig tjenestefaglig kvalitet og for å møte behov hos brukere og pasienter. Vi peker på behovet for digital kompetanse, ferdigheter og teknologiforståelse som viktig del av undervisningen på universitets- og høghskolenivå. Det er viktig at utdanningskandidatene, uavhengig av fagområde, har digitale kunnskaper som bidrar til samhandling og samarbeid.
2. Politiske føringer (Regjeringens politikk m.m.) og nasjonale reformer innebærer at utdanningene må absorbere de endringer som skjer i samfunnet pga. digitalisering og økt bruk av informasjonsteknologi. Vi stiller spørsmål om forslag til retningslinjene fullt ut reflekterer føringene. Føringerne og reformene trekker frem digitalisering av offentlig sektor som en av grunnstenene for bærekraftig utvikling av velferdstjenestene.
3. Læringsutbyttene i bachelorutdanningene bør bli presise på nivåforskjellene mellom kunnskap- ferdighet - generell kompetanse knyttet til digitaliseringsområdet. Læringsutbyttene bør reflektere og videreutvikle de kunnskapene kandidatene har med seg fra grunn- og videregående skole.

Vi gjør nærmere rede for disse tre hovedpunktene fordelt på tre avsnitt i teksten som følger.

¹ Saksbehandler: Jon-Torgeir Lunke, e-post: jon-torgeir.lunke@ehelse.no, tlf. 468 11 904

² Kunnskapsdepartementet 17.04.2018; [Høringsbrev og Høringsnotat](#)

³ Direktoratet for e-helse, www.ehelse.no

Betydningen av digitalisering som kunnskapsområde – herunder e-helse

Direktoratet for e-helse viser til arbeidet med forskrift, felles rammeplan for de helse- og sosialfaglige grunnutdanningene og nytt styringssystem for disse. Vi har bl.a. lagt merke til innspill og anbefalinger fra Universitets- og Høgskolerådet⁴. Direktoratet for e-helse er tilfreds med alle utdanningene får et felles rammeverk for læringsutbytte og at sektormyndighetene kan påvirke innholdet.

Digitalisering muliggjør nye måter å utøve helse-, omsorg- og velferdstjenester på. Et viktig spørsmål er hvilke kompetanser som kreves for å mestre den nye digitale hverdagen. Digitalisering av helse- og velferdstjenestene innebærer at data-, informasjonsutveksling og bruk av IKT skjer i øket omfang mellom aktører og befolkningen/pasienter/ brukere. For helse- og omsorgssektoren har Regjeringen for sin e-helsepolitikk disse sentrale kompetanseområdene for digitalisering:

1. Pasientens helsetjeneste- Digitale innbyggertjenester- Pasientens netthelsetjeneste
2. Bedre samhandling og samarbeid blant helsepersonell – enkel tilgang til data
3. Et mer kunnskapsintensivt helsesystem – bedre sekundærbruk av data

Digitalisering av offentlig sektor øker også behovet for kunnskap om informasjonssikkerhet og personvern. Gode IKT systemer gjør helse- og velferdssektoren attraktiv som arbeidsplass og enhetlige systemer bidrar til arbeidsstyrkens mobilitet og mindre avhengighet til fysiske (geografiske) plasserte behandlingssteder. Det er derfor riktig at utdanningskandidatene, uavhengig av fagområde, har digitale ferdigheter og generell digital kompetanse som bidrar til samhandling og samarbeid. Digital kompetanse i bachelorutdanningene blir en naturlig videreføring av de digitale ferdighetene studentene har oppøvd seg gjennom grunnskolen og studieforberedende undervisning.

I forskriften felles rammeplan for helse- og sosialfagutdanninger §2, er det 12 områder for felles læringsutbytte. Vi vurderer at alle læringsutbyttene innebærer element eller behov for digital kunnskap, digital ferdighet og generell digital kompetanse. Kandidaten må i et fremtidig "digitalt samfunn" forholde seg til alle disse områdene digitalt. Eksempelvis i § 2, punkt 4, vil felles elektronisk journalløsning og pasientadministrative systemer bidra til helt nye arbeidsprosesser og nye former for helsehjelp. Et annet eksempel fra § 2, punkt 5, er at elektronisk kommunikasjon og samhandling vil kreve god regelforståelse og kunnskap om personvern, informasjonssikkerhet, samtykkeløsninger og elektronisk innsyn i journal eller saksmappe. Et siste eksempel er kandidatens kunnskap om og anvendelse av standarder, kodeverk og terminologi med utgangspunkt i flere av læringsutbyttene, som for samhandling, bruk i folkehelsearbeidet og fordeling av ressurser⁵. Eksemplene viser også med tydelighet at den fremtidige yrkesutøver må kunne veilede pasient, bruker og pårørende, slik at innbyggers rettigheter og integritet ivaretas samtidig.

Punktene 10., 11. og 12 i §2 i forskriften inviterer særskilt til at læringsutbyttene blir konkretisert på e-helse og digitaliseringsområdet. Kunnskapsbehov for helse- og velferdstjenestene er i økende grad datadrevne; innovasjonsaspektet er særskilt fremtredende i det vi kjenner som "digital

⁴ Universitets- og Høgskolerådet. Prosjektrapport til KD 1. juni 2015.

⁵ Direktoratet for e-helse. Standarder, kodeverk og referansekatalog m.m.

Direktoratet for e-helse

transformasjon"; utdanningen bør sikre kandidatene digital kunnskap, digital ferdighet (bruk av) og dypere forståelse (generell kompetanse), jf. punkt 12.

Digitalisering handler om å bruke teknologi til å fornye, forenkle og forbedre og å tilby nye og bedre tjenester som er enkle å bruke, effektive, og pålitelige. Digitalisere kan være lønnsomt og hensiktsmessig for virksomhetene, så lenge de digitale løsningene bidrar til raskere og mer korrekt saksbehandling. Digitaliseringsarbeidet får enda større effekt dersom det forenkler kontakten mellom virksomheter og innbyggere. Digitaliseringen av offentlig sektor i Norge har som utgangspunkt at innbyggerne i stor grad er digitale. Innbyggerne forventer således at helse- og velferdstjenestene tilbyr gode digitale tjenester og tjenesteytere med kunnskap på området^{6,7}.

Digitalisering og informasjonsteknologi utfordrer tjenestene, men gir samtidig store muligheter på grunn av tre viktige utviklingstrekk⁸.

1. Kommunikasjonshastigheten øker: Sende og motta informasjon blir stadig billigere og mer effektiv. Informasjonsinnhenting og planlegging blir enklere fordi mange systemer kobles sammen og gir det en trenger av informasjon i tid og sted når man yter tjenester
2. Lagre (og finne igjen) informasjon: Dataanalyser blir i økende grad automatisert. Data-maskinene finner sammenhenger i data og vurderer raskt hvilke metoder som fungerer best.
3. Beregne (prosessere) informasjon: Datamaskiner regner raskere- vi får økt prosesseringskraft. Dette får betydning for hvordan vi organiserer og hva vi gjør. Mange rutiner som er virksomme i dag, er ofte resultat av manglende regnekraft.

Disse utviklingstrekkene medfører at utdanningskandidatene får behov for undervisning om informasjons- og kommunikasjonsteknologi og digitalisering. En viktig arena for å prøve ut ervervet kunnskap under studietiden, er det som skjer i praksistiden. Bruk av e-helse og digitale løsninger er mer enn ferdighet (les: "tastologi"). Helsepersonell og de som jobber i velferdstjenestene har dokumentasjonsplikt. Hver og en virksomhet må sørge for at de har systemer som understøtter denne og at bruken av systemene foregår innenfor rammene av gjeldende regelverk. På denne måten bør opplæringen forankres i den organisatoriske konteksten systemene brukes i. Et godt læringsmiljø påvirkes av virksomhetenes bruk av IKT-systemer og at disse utvikles i sammenheng med virksomhetens overordnede kvalitetsarbeid⁹. IKT-systemene og datatilfanget blir en sentral ressurs i virksomheten – en kilde til kunnskap og som grunnlag for et godt undervisningsmiljø.

Universitets- og høyskolene kan i undervisningen på digitaliseringsområdet gjøre nytte av en tilnærming som følger:

KONSEPTUELL

Gjennom den profesjonsfaglige utdanningen må studentene oppøve en grunnleggende teknologiforståelse. Digitalisering har tre konseptuelle kjennetegn

1. Digitalisering er transformativt: IKT må ikke forstås alene som verktøy som kun understøtter eksisterende praksiser (les: "strøm på papir"). Digitalisering muliggjør nye måter å lede på, utøve

⁶ Kommunal og moderniseringsdepartementet (2014): Digitalisering av offentlig sektor

⁷ Store Norske leksikon (oppslag 13.juli 2018): Digitalisering

⁸ Andersen, Espen og Sannes, Ragnvald. Handelshøyskolen BI. Hva er digitalisering, tidsskriftet Magma

⁹ Forskrift om ledelse og kvalitetsforbedring i helse- og omsorgstjenesten, lovdata.no

Direktoratet for e-helse

- helse, omsorg og velferd på. Transformasjonen setter pasienter og fagutøvere i nye roller og relasjoner og er potensielt disruptiv.
2. Digitalisering er sosioteknisk: Digitalisering er mer enn teknologi. Det er samspillet mellom tekniske, faglige, juridiske, organisatoriske og kompetansemessige faktorer.
 3. Digitalisering er kontekstavhengig og prosessorientert. Det handler ikke om en teknisk engangsinstallasjon eller et administrativt vedtak, men kontinuerlig kvalitetsforbedring.

Denne grunnleggende forståelsen av teknologi, gir føringer for måten utdanningen velger tema og organiserer læring.

TEMATISK

Tema som driver digitaliseringen og e-helse fremover, vil påvirke hva studentene bør kunne for å mestre en digitalisert arbeidshverdag. Viktige og prioriterte tema finnes i den nasjonale e-helsestrategien som er en konsensus mellom aktørene i helse- og omsorgssektoren¹⁰. Nasjonal strategi for e-helse (2017-2022)¹¹ gir god pekepinn på hvilken retning digitaliseringen av helse og omsorg vil ta, og hva slags kunnskap profesjonene vil behøve for å være kompetente utøvere. Teamene har høy grad av relevans og legitimitet i forhold til den praksisen studentene vil møte på i arbeidslivet som profesjonsutøvere. Det er likelydende tematikk fra andre lands nasjonale digitaliserings-strategier, eksempelvis Sveriges *Nationell e-hälsa*¹² og NHS England *Five Years Forward View*¹³.

Nasjonal e-helsestrategi har seks satsningsområder. Vi kan trekke frem områdene *arbeidsprosess*, *samhandling* og *innbygger* som eksempel på relevante undervisningstema for studentene:

Digitalisering av arbeidsprosesser. Vi går fra å bruke journalsystemer til å dokumentere helsehjelp i etterkant, til en prosessorientert tilnærming der vi høster, prosesserer, presenterer og gjenbraker helsedata analytisk underveis i arbeidet.

Bedre sammenheng i pasientforløp. Ved nasjonal innføring av e-resept, handlet det om å begynne å dele legemiddelinformasjon. Tilgang til god, oppdatert legemiddelinformasjon øker pasient-sikkerheten og redder liv. Denne legemiddelinformasjon gjenbraker vi nå i Kjernejournal sammen med annen informasjon helsepersonell og innbyggere legger inn. Helsepersonell (og innbygger) får med dette et bedre kunnskaps- og beslutningsgrunnlag når det står om liv og helse. På fler og fler områder blir digital informasjon gjenbrukt i andre systemer og til andre formål. En viktig implikasjon fra utviklingene, er at digitalisering går fra å være "verktøy", til å bli en forutsetning og integrert del av forsvarlige tjenester. Tjenesteytere og helsepersonell agerer i denne kontekst (og i motsetning til gårdsdagens) i et felles verdisystem og må kunne, forstå og anvende (helse)informasjon som en felles ressurs, et fundament for samhandling og helhetlig forløp.

Helsehjelp på nye måter. Pasientens helsetjeneste, og etter hvert pasientens netthelsetjeneste, har fra starten vært et organiserende og førende prinsipp for e-helseutviklingen. Det har medført satsningen på digitale innbyggertjenester, helsenorge.no og kommunenes satsning på velferds-teknologi i innbyggernes hjem.

¹⁰ Nasjonal styringsmodell for e-helse. [Nasjonale utvalg](#).

¹¹ Nasjonal strategi for e-helse 2017-2022. [Direktoratet for e-helse](#).

¹² eHälsomyndigheten: [Nationell e-hälsa](#), vision 2025

¹³ NHS England, [Five Years Forward View](#)

Direktoratet for e-helse

Mangfoldet av digitale løsninger og velferdsteknologi, beslutningsstøttesystemer for pasienter, helseapper, chatbots, brukerforum m.m. mobiliserer innbyggeren som ressurs og diskurs om innbyggers rolle i samfunnet; som pasient i et helsesystem, konsument i et marked for personlig helseteknologi, eller som borger med rettigheter og plikter i et samfunnsliv. Denne endring i innbyggerrollen utfordrer tradisjonelle roller og relasjoner mellom pasient og profesjonell. Helsepersonell må kunne vurdere hvilke kunnskaper, erfaringer og sosiotekniske ressurser hver og en pasient har til å takle eget liv og helse, og tilsvarende sin egen komplementære rolle i møte med disse - som kunnskapskilde, veileder og/eller beslutningstaker med ansvar for å utøve forsvarlig hjelp eller tjeneste.

KULTURELL

Ulike fag, ulike aktører og institusjoner spiller en rolle for kunnskap og praksis på e-helseområdet. Nøkkelen til god og relevant e-helse kompetanse ligger i møtet mellom disse. Teknologiske endringer skjer raskt. Forelesere som ikke har nylig praksiserfaring, vil ha vansker med å forstå betydningen av *chatbots*, *gamification* og *maskinlæring* i en faglig kontekst, desto mindre kunne ta slike teknologier i bruk på en god måte. For utdanningsinstitusjonen kan det derfor være relevant å hente inn forelesere fra andre fag, virksomheter og aktører som kan gi oppdatert og praksisnær kunnskap om teknologiutvikling og erfaringer med å implementere teknologi i tjenesten.

Hospiteringsordninger og prosjektdeltakelse eksponerer studenter tidlig for praksisfeltet og utvikler deres kreative teft for hvordan teknologi kan brukes til å løse helsefaglige utfordringer. På kunnskapsområdet digitalisering/digital kompetanse, tror vi at relasjonen mellom utdanningsinstitusjon, praksissted, student og veileder blir særs viktig for studentenes læringsutbytte.

En studiehverdag som innebærer kontakt på tvers av fag, aktører og institusjoner kan være utfordrende og i en digital transformasjon skape *kulturell friksjon*. Friksjon mellom på den ene siden fagdisipliner som får regelverk, nasjonale retningslinjer, prosedyrer, og faglige standarder inn i tråd med tradisjonelle konvensjoner, og på den andre siden innovasjonskultur som er mer eksperimentell og agil av natur. Direktoratet tenker her på begrepet friksjon med en positiv betydning. Helse- og velferdstjenestene skal utvikle seg i en bærekraftig retning, og med det må studentene i større grad forstå, ta del i, ha tillit til og ha evne til å bruke digital teknologi i sin arbeidshverdag. Studentene forberedes med andre ord til å bli aktive deltakere i innovasjonssyklusen for digitalisering og e-helse.

STRATEGISK VALG MELLOM DIGITAL DISRUPSJON OG DIGITALE MULIGHETER

Den digitalisering som pågår i offentlig sektor, reiser viktige strategiske spørsmål for utdanningene. De siste tiårenes satsning på medisinsk, helse- og sosialfaglig forskning har medført en eksplosiv vekst i kunnskap. Det er utfordrende å få implementert ny kunnskap raskt i praksis. Den raske kunnskapsutviklingen gjør det utfordrende for hver og en fagutøver å holde seg oppdatert på sitt fags utvikling. Denne utviklingen fører til et generasjonsskifte innen e-helse og digitale løsninger; Forståelse og bruk av analysekapabilitet og beslutningsstøtte blir viktige læringsområder for studentene i deres senere faglige vurderinger, valg av behandling og tiltak.

For å forstå dette strategiske veiskillet bedre og hvilken betydning det kan ha for utdanningene, gir vi eksempel fra "billeddannende" fag som radiologi, patologi og laboratoriefagene. Kunstig intelligens gjør det mulig å analysere bilder raskere, billigere og bedre enn mennesker. Fagene og fagutøvere risikerer å bli utkonkurrert av teknologi. Den digitale teknologien gir samtidig mulighet for oppgaveglidning. Teknologien erstatter det repetitive arbeidet med bildeanalyse, og tillater faget(-ene) å utvikle seg til et nytt analytisk nivå. Dette frigir tid og energi til pasientbehandling.

Direktoratet for e-helse

Det er ingen teknologisk determinisme i vår argumentasjon. Hovedbudskapet er at hvert fag gjør en vurdering av om teknologien kan fungere som en kunnskapsutøver og hvilken retning den faglige utviklingen skal ta. Direktoratet kjenner til gode eksempler på at studiesteder enkeltvis åpner opp for nye kunnskapsformer, prøver ut nye læringsmetoder og med undervisningstimer som integrerer flere fagdisipliner- særlig kombinasjonen helsefag og informatikk. Våre erfaringer er særlig fra videre- og etterutdanningene på høgskole- og universitetsnivå. Etter vår oppfatning er det ikke tilstrekkelig med de enkeltstående gode eksempler. Bachelorutdanningene som helhet står ved et strategisk veiskille i måten digitalisering integreres i utdanningsløpet. Spørsmålet bør være om hva digitalisering betyr for faget som helhet – ikke bare som et nøytralt verktøy som sporadisk blir benyttet som undervisningsform/objekt.

Nærmere om e-helse som digitalt kompetanseområde

Beskrivelse av læringsutbytter krever kunnskap om hva som ligger i begrepet e-helse. Direktoratets definisjon av e-helse reflekterer etablerte kvalitetskriterier som kjennetegner velutviklede helsesystemer¹⁴:

E-helse er et samlebegrep som omfatter bruk av IKT i helsevesenet. Målet er bedring av kvalitet, trygghet og effektivitet innen helsevesenet gjennom bruk av informasjonsteknologi. Også privatpersoner sin bruk av IKT i helseformål omfattes av e-helse-definisjonen

Med *digital kompetanse* i e-helse mener vi ferdigheter, kunnskap, kreativitet og holdninger som alle trenger for å kunne bruke digitale medier for læring og mestring i kunnskapssamfunnet. Det er den kompetansen som bygger bro mellom ferdigheter som å lese, skrive og regne, og den kompetansen som kreves for å ta del i utviklingen av, og bruke nye digitale verktøy og medier på en kreativ og kritisk måte. På grunnlag av informasjonsteknologi, skal vi bli i stand til å kommunisere og samhandle på en god og forsvarlig måte.

Vi finner støtte for vår forståelse i digital kompetanse bla. fra Melding til Stortinget nr. 30 (2003-2004) *Kultur for læring*¹⁵ som definerer digital kompetanse med to element:

- *Enkle IKT-ferdigheter: bruk av programvare (f.eks. lese, skrive, regne) og søk, lokalisering, omforming og kontroll av informasjon fra ulike digitale kjelder*
- *Mer avanserte ferdigheter som sikrer en kreativ og kritisk bruk av digitale verktøy og medier.*

Digital kompetanse vil med andre ord tilsvare summen av enkle IKT-ferdigheter og informasjonskompetanse. En informasjonskompetent person er en som vet når og hvorfor en trenger informasjon, hvordan en finner informasjonen, og hvordan en vurderer, bruker og kommuniserer informasjonen på en etisk måte. Et utsagn fra stortingsmeldingen *Digital agenda for Norge*¹⁶ er en syntese av dette:

Digitalisering handler ikke primært om teknologi, men innebærer omlegginger av virksomheten som endrer arbeidsprosesser, organisering, regelverk eller teknologi. Digitalisering handler derfor i stor grad om styring, organisasjonsutvikling og ledelse. Dette må understøttes av ulike virkemidler – juridiske, organisatoriske og økonomiske.

Digital kompetanse, e-helsekompetanse og bruk av e-helseløsninger er viktige tiltak for å yte likeverdig helsehjelp av god kvalitet. Digitalisering og e-helse er samtidig mer enn bare et faglig

¹⁴ Nasjonal kvalitetsstrategi for helse- og sosialtenesta (2005-2015):... Og betre skal det bli.

¹⁵ St.meld. nr.30 (2003-2004) Kultur for læring, Kunnskapsdepartementet

¹⁶ Meld. St. 27 (2015-2016), Digital agenda for Norge, Kommunal- og moderniseringsdepartementet 2016

Direktoratet for e-helse

spørsmål. I definisjonene ligger det åpenbart en forventning om at tjenesteytere og profesjonene vil ha behov for kompetanse for å se digitalisering og e-helse i et videre nærings-, organisatorisk-, og ledelsesmessig perspektiv. Fra Lov om helsepersonell, bl.a. §6 om ressursbruk, og prinsippene for prioritering (nytte, kost og kostnadseffektivitet), tilsier at helsepersonell bør ha kunnskap om e-helse som kan bidra til mer effektiv tjenesteyting og e-helse som virkemiddel for å sikre rettferdig fordeling og bærekraftig utvikling av helse- og omsorgssektoren i framtiden.

Er retningslinjene i samsvar med politiske føringer og nasjonale reformer?

Kunnskapsdepartementet påpeker at retningslinjene skal være i tråd med bl.a. tjenestenes kompetansebehov og brukernes behov for kvalitet i tjenestene; oppdatert og forskningsbasert kunnskap; og sentrale politiske føringer og nasjonale reformer.

På IKT, e-helse og digitaliseringsområdet har Regjeringen i Meld. St. 27 (2015-2016) *Digital agenda for Norge- IKT for en enklere hverdag og økt produktivitet* redegjort for sin overordnede IKT-politikk og understreket behov for digital kompetanseutvikling og å løse ut potensialet av digitaliseringen i offentlig sektor. Digitalisering i helse- og omsorgssektoren er viktig i oppfølgingen av Meld. St. 26 (2014-2015) *Fremtidens primærhelsetjeneste – nærhet og helhet* (e.g. velferdsteknologi, primærhelseteam og nasjonal journalløsning for kommunal helse- og omsorgstjeneste), ny *Nasjonal helse- og sykehusplan* for 2019 (oppfølging av Meld. St. 11 (2015-2016)) og Meld. St. 15 (2017-2018) *Leve hele livet- En kvalitetsreform for eldre*.

I Meld. St. 9 (2012-2013) *Én innbygger – én journal* finner man Regjeringens overordnede mål for IKT-utviklingen i helse- og omsorgssektoren:

- Helsepersonell skal ha enkel og sikker tilgang til pasient- og brukeropplysninger
- Innbyggerne skal ha tilgang på enkle og sikre digitale tjenester
- Data skal være tilgjengelig for kvalitetsforbedring, helseovervåking, styring og forskning

I helse- og omsorgssektoren er det et stort behov for mer kunnskap om effektene av digitalisering på tjenester som ytes og nytten av tjenesteutvikling for øvrig. Nasjonalt senter for e-helseforskning¹⁷ ble etablert i 2016. Direktoratet for e-helse har i rapporten Nasjonale kunnskapsbehov på e-helseområdet pekt på viktige områder for på sikt å kunne tilrettelegge for mer kunnskapsbaserte e-helseprioriteringer i helse- og omsorgssektoren. Universitet- og høyskolesektoren er en viktig aktør for å frembringe mer kunnskap som også kan nyttes i utdanningsøyemed. Sektoren har samtidig mange gode interne kompetansemiljøer som kan bidra inn i undervisningen, når akademia utnytter dette på en systematisk og god måte.

Direktoratet for e-helse vurderer at de åtte forslagene til retningslinjer i større grad bør reflektere innholdet i Regjeringens overordnede IKT og digitaliseringspolitikk. Dette er også i tråd med de senere års perspektivmeldinger. Grunnlaget for et slikt synspunkt er blant annet at ingen av forslagene bruker begrepet "digitalisering"; kun bioingeniørutdanningen anvender ordet informasjonsteknologi; kun vernepleierutdanningen anvender "velferdsteknologi"; og kun radiografutdanningen skriver eksplisitt om "e-helse".

¹⁷ Nasjonalt senter for e-helseforskning. <https://ehealthresearch.no/>

Direktoratet for e-helse

Direktoratet for e-helse håper derfor at Kunnskapsdepartementet og de respektive programgruppene vurderer "digitalisering" som kunnskapsområde og konkretiserer læringsutbyttene ytterligere i en slik retning høsten 2018. Utdanningene må ivareta framtidige digitale kompetansebehov, både for å utvikle tjenestene i tråd med den digitale transformasjonen som skjer i samfunnet, men også for å møte befolkningens ønsker og behov for digitale tjenester.

Skiller læringsutbyttene godt nok mellom digital kunnskap, ferdighet og generell kompetanse?

Om Kunnskapsområder: Departementet anfører at det ikke er obligatorisk å angi kunnskapsområder i retningslinjene. Direktoratet for e-helse mener at de forslag til retningslinje som anvender kunnskapsområder som disposisjon for retningslinjen, fremstår mer didaktisk. Det blir også tydeligere gruppering av læringsutbyttene med en slik tilnærming. Organisering av kunnskapsområder, med nummerering slik bla. programgruppen for sykepleiefaget har gjort, gir en bedre forståelse om viktig tematikk fra forskriftens læringsutbytter som er adressert i forslaget til retningslinje.

Direktoratet for e-helse ville gjerne sett at digitalisering, teknologiforståelse og innovasjon fremkom som eget kunnskapsområde i alle retningslinjene. Dette er i tråd med våre synspunkter over.

Om Læringsutbytter: Læringsutyttebeskrivelser skal være i tråd med Nasjonalt kvalifikasjonsrammeverk. I Nasjonalt kvalifikasjonsrammeverk, kapittel 5, er det angitt nivåer i form av kunnskap, ferdigheter og generell kompetanse. Direktoratet for e-helse har litt vansker med å forstå hvordan forslagene til retningslinjene skiller mellom og plasserer læringsutbyttet i tråd med kvalifikasjonsrammeverkets nivåer. Vi har særlig vurdert digitalisering, e-helse og informasjons- og kommunikasjonsteknologi inn i denne kontekst.

I forslagene til retningslinje, leser vi at digital kompetanse, innovasjon og teknologi av og til er oppført i læringsutbyttene under "kunnskap", men som oftest under "ferdighet", og sjeldnere under "generell kompetanse". I noen tilfeller er digital kompetanse som læringsutbytte formulert som bruk av "digitale verktøy". Vår høringsuttalelse har som særskilt budskap og anbefaling at informasjons-teknologi, digitalisering og e-helse er mer enn "verktøy".

Diskriminering mellom digital kunnskap, ferdighet og generell digital kompetanse som læringsutbytte vil kontinuerlig utvikle seg i tråd med kunnskaps- og samfunnsutviklingen. Et eksempel finner vi i grunnskolens rammeplan for grunnleggende ferdigheter, der *Digitale ferdigheter* er en av fem grunnleggende ferdigheter i grunnopplæringen¹⁸. Under *Digitale ferdigheter* er det beskrevet fem ferdighetsområder, som for oss fremstår som en kombinasjon av kunnskap, ferdigheter og generell kompetanse.

Direktoratet for e-helse vil understreke at digitalisering ikke handler om riktig bruk av teknologi (ferdighet) alene, men vel så mye om teknologiforståelse og kontekst. Grunnutdanningen må oppøve studentenes kritiske og kreative forståelse av teknologi, gjerne i samarbeid med sektoren og gjennom bruk av konkrete systemer.

¹⁸ Rammeverk for grunnleggende ferdigheter. Kunnskapsdepartementet 8. november 2017.

Direktoratet for e-helse

Når det gjelder behov for ytterligere å presisere mellom nivåene på digital kunnskap, ferdighet, og generell digital kompetanse, viser vi til omtale i Meld. St. 28 (2015-2016) *Fag – Fordypning – Forståelse- En fornyelse av Kunnskapsløftet*¹⁹. I meldingens kapittel 4.2 (s. 30) er det referert til NOU 2015:8 (Ludvigsenutvalget). Dette utvalget har anbefalt "...at ferdighetene videreutvikles til kompetanser.....". Departementets vurdering av dette (s.32), er at

- "I lys av samfunnsutviklingen og erfaringene med dagens læreplaner er det behov for å videreutvikle innholdet i digitale ferdigheter som grunnleggende ferdighet og samtidig legge økt vekt på digital teknologi som en integrert del av innholdet i fagene"
- "Departementet støtter Ludvigsenutvalget i at det bør skilles tydeligere mellom de ulike delene av digitale ferdigheter"
- Departementet vil: "Det skal bli tydeligere hvilke fag som har ansvar for ulike sider ved ferdighetene, spesielt når det gjelder digitale ferdigheter og regning".

Direktoratet for e-helse finner denne diskusjon og departementets vurderinger som svært relevant i utvikling av retningslinjer for de åtte helse- og sosialfagene, også for å skille mellom nivåene i læringsutbyttene.

En tilnærming i prosessen med ferdigstillelse av retningslinjene, kan etter vår oppfatning være at man legger mer vekt på følgende:

- At retningslinjene viderefører prinsippene fra rammeverket for grunnleggende ferdigheter fra grunnopplæringen, slik at kunnskapsdannelsen (les: ferdighetsområdene i rammeverket) skjer progressivt til høyere studie- og kompetansenivå i tråd med Nasjonalt kvalifikasjonsrammeverk (les: livslang kunnskapsdanning).
- At læringsutbyttene på områdene digitalisering, teknologi og innovasjon blir mer konsistente i tråd med Nasjonalt kvalifikasjonsrammeverk, ref. kapittel 5.
- At utdanningsinstitusjonene i sin operasjonalisering av læreplaner, legger vekt på at teknologi, digitalisering og e-helse er tverrfaglig kompetanse og må inngå som langsgående tema gjennom hele utdanningen.
- At det blir tydeligere hvilke fag som særskilt skal undervise i digitale kompetanseområder som eksempelvis jus, personvern og informasjonssikkerhet m.v.

Direktoratet for e-helse antar at det vil kreve nyorientering og et betydelig arbeid fra utdanningsinstitusjonene sin side for å bringe e-helse og digital kompetanse inn i undervisningen. I vår kontakt med undervisningsinstitusjonene har vi erfart at e-helse og digitalisering som kunnskapsområder "konkurrerer" med mange andre fagområder i en allerede trang curriculum. Vi mener likevel at utdanningene i en strategisk kontekst må trekke inn digitalisering og e-helsekunnskap som et svært viktig kunnskapsområde og implementere dette i undervisningen.

¹⁹ Kunnskapsdepartementet, Meld St 28 (2015-2016)

Kunnskapsdepartementet
Postboks 8119 Dep
0032 Oslo
Postmottak@kd.dep.no

Vår referanse:
18/02379-2 / 008

Deres referanse:
18/643

Dato:
27.06.2018

Høringsuttalelse fra Sykehuset i Vestfold HF til forslag om nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanningene

Sykehuset i Vestfold HF (SiV) viser til høringsbrev fra Kunnskapsdepartementet (KD) datert 17. april 2018 der det bes om innspill på innhold i nye helse- og sosialfaglige retningslinjer. KD ønsker en vurdering av om retningslinjene er i tråd med tjenestenes og brukernes behov, om omfanget av retningslinjene er gjennomførbare innen rammen av en bachelorutdanning, og om det er mangler eller områder som bør utgå av retningslinjene. Nedenfor følger Sykehuset i Vestfold HF's overordnede kommentarer til høringen. I vedlegg følger spesifikke kommentarer til retningslinjen i sykepleie.

Nytt styringssystem

Praksisstudiene skjer i et samspill mellom helseutdanningene og arbeidslivet, men tjenestene har frem til nå i liten grad hatt mulighet for å påvirke innholdet og utformingen av utdanningene. Det er derfor positivt at det nye styringssystemet for helse- og sosialfaglige utdanninger tar hensyn til dette og etablerer styringsmekanismer som sikrer at innholdet i utdanningene samsvarer bedre med tjenestens faktiske og framtidige behov. At samarbeidet mellom tjenestene og UH-sektoren styrkes er avgjørende for å sikre god fremtidig kvalitet i pasientbehandlingen.

Dimensjonering av studieplasser

Et område som det nye styringssystemet ikke fanger opp, og som bør endres, er helseforetakenes innflytelse på dimensjonering av studieplasser. Helseforetakene har i dag ingen innflytelse på antallet studieplasser som opprettes. Allikevel er vi pliktige til å gi alle studenter, uavhengig av hvor mange de er, et tilbud om praksisplass i sykehusene som tilfredsstillende alle de krav som er satt.

Etter vårt syn bør det nasjonalt utformes et bedre system for å avstemme kapasitet og behov. Det kan synes som om dialogen mellom sektormyndighetene ikke fungerer godt nok innen området. I dag kartlegger Helse- og omsorgsdepartementet kapasiteten i helseforetakene som grunnlag for dialog med KD om fastsetting av kandidatmåltall. UH-sektoren beslutter allikevel ensidig hvor mange studenter de velger å tilby studieplass, uten å være i dialog med tjenestene om deres vurdering av egen kapasitet. Etter vårt syn er dette ikke godt nok. Det bør i stedet etableres et system og en struktur hvor UH-sektor og tjenestene finner mer omforente og koordinerte løsninger. Med tanke på de antatt store rekrutteringsutfordringene vi vil få fremover er det avgjørende at studieplassdimensjoneringen foregår på en tillitsvekkende og fornuftig måte.

Praksisveileders kompetanse

Retningslinjene spriker i stor grad når det gjelder krav til praksisveileders kompetanse. Forskrift om felles rammeplan for grunnutdanningene innen helse- og sosialfag presiserer at veilederne normalt skal ha samme profesjon som studentene, og som hovedregel bør ha formell veiledningskompetanse. I retningslinjen for sykepleie foreslås det at praksisveileder med hovedansvar skal ha veilederutdanning tilsvarende minimum 10 studiepoeng på mastergradsnivå. Retningslinjen stiller altså strengere krav til veileders kompetanse enn forskriften. Dette må KD rydde opp i og avklare. Dersom KD mener at alle veiledere skal ha en veilederutdanning av 10 studiepoeng må dette begrunnes bedre, kostnadsberegnes og det må komme fram hvilke konsekvenser en slik prioritering vil få for helseforetakene.

Nasjonale retningslinjer som pålegger en veilederutdanning av et omfang på 10 studiepoeng er ikke ønskelig. 10 studiepoeng genererer ca. 250 timers arbeidsinnsats fra den enkelte kandidat. Å ta en sykepleier ut av klinisk drift en dag (inkludert sosiale kostnader) beløper seg til ca kr 2800. I tillegg må tilsvarende vikarkostnader inkluderes. Nå vet vi ikke eksakt hvordan studieprogrammet vil legges opp, men 10 studiepoeng tilsvarer ca 34 dager med fravær. Tar vi utgangspunkt i dette, blir kostnaden ved å sende en sykepleier på utdanningen kr 190 000.

SiV har til enhver tid svært mange veiledere. Bare på bachelorutdanningen i sykepleie har vi anslagsvis 150 praksisveiledere. Skal alle disse ta veilederutdanningen på 10 studiepoeng, tilsvarer det en kostnad for sykehuset på kr 28 500 000. Dette er betydelig kostnad og en prioritering innenfor den økonomiske rammen helseforetaket har til rådighet som vi ikke ønsker. Det vil innebære omprioriteringer, nedskalering av personell og gi oss driftsutfordringer. Det er klart at når et omfang av fast ansatte kontinuerlig er under utdanning, og vikarer må dekke deres vakter, vil det få betydning for kvaliteten i pasienttilbudet.

Vi er enige i at veiledernes kompetanse er en vesentlig faktor for å sikre god kvalitet i praksisstudiene. Etter vårt syn kan det sikres godt med en viss differensiering av utdanningstilbudet for praksisveiledere. SiV kan være tjent med at et visst omfang av veiledere har en formalisert veilederutdanning, og at disse fungerer som støtte for andre kollegaer som har veilederkurs av mindre omfang. Like viktig som en akademisk formalisering av veiledernes kompetanse er det å sikre at eget veilederkorps har nok tid til sine oppgaver, følges opp på en god måte, og har de nødvendige arenaene for diskusjon og utvikling.

I tillegg må alle retningslinjene inneholde læringsutbyttebeskrivelser som sikrer veilederkompetanse, slik at den enkelte student kvalifiserer for denne oppgaven. Veiledning er en kontinuerlig oppgave for alt helse- og sosialfaglig personell, og kompetansen som ligger til grunn kan benyttes både til pasienter, pårørende, kollegaer og studenter.

UH-ansattes rolle i praksisstudiene

Det foreslåtte veilederkompetansekravet må ses i sammenheng med hva som skal være universitets- og høyskoleansattes rolle når studentene gjennomfører sine studier i praksis. Det er positivt at retningslinjen for sykepleie spesifiserer at lærer skal være oppdatert i praksisstedets problemstillinger og sikre kontinuitet, sammenheng og progresjon i studiet. Men sykehuset mener lærers rolle og krav til oppfølging må defineres tydeligere. Det kan ikke være opp til det enkelte helseforetak og den enkelte utdanningsinstitusjon å fremforhandle løsninger på dette. Sykehuset støtter derfor forslaget om at det utarbeides nasjonale maler for samarbeidsavtaler hvor blant annet utdanningsinstitusjonenes ansvar for oppfølgingen av studenter i praksis operasjonaliseres tydeligere.

Ved Universitetet i Sørøst-Norge (USN) legges det nå opp til en formalisert hospiteringsordning som skal bidra til at fagpersonalet ved USN har god kjennskap til praksisfeltets oppgaver, utfordringer og

arbeidsmetodikk. Ordningen gjøres obligatorisk for fagpersonale uten relevant yrkeserfaring fra de siste årene, og sykehuset har støttet etablering av ordningen. At lærer deltar i de alminnelige arbeidsoppgavene i praksisfeltet i en gitt periode og at dette gjennomføres som en regelmessig aktivitet, vil være et godt tiltak for å bidra til at studentene tilbys en utdanning med helhet og sammenheng.

Lokal autonomi vs sentral styring

Det nye styringssystemet forsøker å kombinere lokal handlefrihet og institusjonell tilpasning for UH-sektoren med sentral styring og regulering av innholdet i utdanningene. Dette er en vanskelig kombinasjon. For sykehuset er det vesentlig at læringsutbyttebeskrivelsene er så detaljerte og konkrete som mulig. Uavhengig av hvor i landet utdanningen foregår må arbeidsgiver være trygg på hvilken sluttkompetanse studentene har. Dette er viktig for pasientsikkerheten og for kvaliteten på tjenestetilbudet. Det vil fremdeles være behov for lokal opplæring ved ansettelse, men det blir alt for rigid og tungvint om nyansattprogrammer må tilpasses ut fra hvor kandidatene har studert.

Det er uklart hvor ensartede utdanningene kommer til å bli på grunnlag av retningslinjene. Dette til tross for at læringsutbyttebeskrivelsene er mange og til dels detaljerte. Det ligger en vekting i begrepsbruken (taksonomien), men så lenge det ikke er knyttet studiepoeng til emner er det vanskelig å vite hvordan dette slår ut i praksis. Vi er klar over at det ligger utenfor mandatet til arbeidsgruppene, men etter vårt syn må departementet igangsette tiltak slik at det etableres relativt ensartede og gjenkjennelige utdanninger på tvers av landet.

Vennlig hilsen

Bente Krauss
HR-direktør
Sykehuset i Vestfold HF

Norsk studentorganisasjon

Holbergs gate 1 / 0166
Oslo
T: 22 04 49 70
E: nso@student.no
W: www.student.no

Høringsuttalelse

NSOs arbeid med programgruppene for utarbeiding av retningslinjer for helse- og sosialfagutdanningene (RETHOS)

Dato: 30.07.2018

Høringsuttalelse RETHOS

Norsk studentorganisasjon (NSO) ønsker å takke Kunnskapsdepartementet for muligheten til å komme med innspill til retningslinjer for helse- og sosialfaglige utdanninger. Overordnet sett er det gjort et stort og grundig arbeid av komiteene. Det videre høringssvaret konsentrerer seg derfor om de utfordrende aspektene ved de foreslåtte retningslinjene. Summen av de foreslåtte retningslinjene er svært omfattende. Derfor vil høringssvaret i hovedsak befatte seg med overordnede og tverrgående problemstillinger knyttet til retningslinjene.

Forholdet mellom Nasjonalt kvalifikasjonsrammeverk og retningslinjene

NSO mener det er viktig at forholdet mellom de foreslåtte retningslinjene og Nasjonalt kvalifikasjonsrammeverk er godt. Det er viktig for NSO at retningslinjene skal supplere NKR, slik at man får et logisk oppbygd rammeverk som regelverk og retningslinjer som studieprogrammene må forholde seg til. Dette må ha konsekvenser for detaljeringsgraden i retningslinjene. NKR skal være mer overordnet enn retningslinjene, og retningslinjene må utdype målene som settes i NKR.

NSO er bekymret for at måten noen av de foreslåtte retningslinjene er utformet på bidrar til forvirring mellom de ulike virkemidlene. Flere av de foreslåtte retningslinjene er etter NSOs synspunkt overlappende med NKR. Det må være et mål om at retningslinjene skal utdype målene i NKR.

Dette gjelder disse punktene i retningslinjene:

I retningslinjen for ergoterapiutdanningen

Punkt 1 under VIII Innovasjon, kvalitetssikring og ledelse:

«Har kunnskap om ledelse, prosjektarbeid, utviklings- og innovasjonsprosesser». Her er innovasjonsprosesser dekket av «generell kompetanse» på bachelor.

I retningslinjen for bioingeniørutdanningen

«15. Kjenner til forsknings- og utviklingsarbeid innenfor bioingeniørens fagområde». Dette står i NKR under «kunnskap» på bachelornivå.

I retningslinjen for barnevernpedagogutdanningen

«18. Har kjennskap til nytenkning og innovasjonsprosesser». Dette punktet er direkte kopiert fra NKR under «generell kompetanse» på bachelornivå.

«1. Kan reflektere over egen fagutøvelse.» Dette punktet er likelydende med ferdighetsmål på bachelornivå i NKR. I målformuleringen til NKR er det i tillegg lagt til en presisering om at studenten må kunne justere sin faglige utøvelse under veiledning som er fjernet i retningslinjene. Dette gjør at punktet i retningslinjen er mer overordnet enn i NKR.

I retningslinjen for sykepleierutdanningen

«1. Har innsikt i yrkesetiske retningslinjer i profesjons- og tjenesteutøvelse». I NKR er et av målene «har innsikt i relevante fag- og yrkesetiske problemstillinger». Selv om formuleringen ikke er den samme er det vanskelig å se hva slags forskjeller utdypingen i retningslinjen i praksis vil gi.

I retningslinjen for radiograf-utdanningen

«2. Kjenner til forsknings og utviklingsarbeid innenfor fagfeltet». Dette står i NKR under «kunnskap» på bachelornivå.

Omfang og detaljeringsgrad i og på tvers av retningslinjene

De forskjellige retningslinjene er svært forskjellig når det kommer til omfang av læringsutbyttebeskrivelser (LUB). Som beskrevet ovenfor er en del av retningslinjene for overordnede til at det er lite hensiktsmessig at de vedtas inn som retningslinjer, kan noen av retningslinjene av en slik detaljeringsgrad at utdanningsinstitusjonene får svært lite fleksibilitet i utformingen av studieplaner og emnebeskrivelser. Dette kan særlig bli et problem hvis retningslinjene forskriftsfestes, og slikt sett blir vanskelig å justere på et senere tidspunkt.

Omfanget av punkter i retningslinjene varierer også i retningslinjene. I forslaget til retningslinjer i vernepleierutdanningen er det for eksempel fremmet 76 enkeltstående LUBer. Til sammenligning har bioingeniørutdanningen 38 LUBer. Det bør ikke være et mål om at alle retningslinjene skal ha nøyaktig antallet LUBer. Antall LUBer sier imidlertid noe om hvor mange temaer studentene skal igjennom i løpet av en grad, og hvis dette skal omsettes i tidsbruk per LUB, så bør man diskutere om for mange LUBer kan forringe kvaliteten på studieprogrammet og føre til for lav grad av faglig frihet.

Minoriteters rettigheter

NSO mener det er svært viktig at man ivaretar rettighetene til alle minoritetsgrupper i samfunnet. NSO er bekymret for at en spesiell vektlegging av én gruppe fører til mindre fokus på andre grupper i samfunnet som er avhengig av å møte en helsetjeneste som har forståelse for deres situasjon som minoriteter. Når disse retningslinjene skal omsettes i konkrete studieplaner er NSO bekymret for at nåværende fokus i retningslinjene vil medføre mindre fokus på andre minoriteters problemstillinger.

Kunnskapsdepartementet
Helse- og omsorgsdepartementet

30.07.18

Innspill til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanning

Generelt

Det er så vidt vi kan se lagt opp til en felles mal for retningslinjene, men i selve teksten avviker dette ganske mye fra utdanning til utdanning. Vi stusser over språkbruken på noen av utdanningene, og merker oss spesielt at ergoterapiutdanningen slår fast at man ønsker å utdanne til samfunnets behov, og ikke utdanne personer med en viss kompetanse, slik de andre utdanningene tar sikte på. Vi mener at det burde være en felles språkbruk når det gjelder å utdanne helse- og sosialfaglig personell.

Alle helse- og sosialfagutdanningene bør ha med alder som ett av flere kriterier når det gjelder inkludering også når det gjelder alder. I tillegg bør også alle helsefagutdanningene kjenne til hovedtrekkene innenfor norsk helse- og sosialpolitikk og prioriteringer i helsetjenesten. Vi finner dette kun i retningslinjene for sykepleierutdanningen.

Det mangler definisjoner på en rekke begreper, og det savner vi.
Hva er Helse? Brukermedvirkning? Hva er «sosiale problemer»? osv.
Vi kunne også ønsket oss en bedre samordning av oppsettet for utdanningene.

Pensjonistforbundet avgir ikke innspill på Questback, men sender inn dette dokumentet istedenfor der vi tar opp enkelte emner som vi er spesielt opptatt av å få inn i alle helse- og sosialfagutdanningene. Pensjonistforbundet ønsker at helse- og sosialtjenestene skal bli mer brukerorientert, pasientenes behov skal være styrende. Spørsmålet «Hva er viktigst for deg?» gjør at helse- og sosialtjenesten må ha fokus på pasientens først. Ny brukerrolle vil endre måten vi jobber på der pasienten er og blir mer delaktig i å utforme sitt eget helsetjenestetilbud sammen med helse- og sosialtjenesten.

Vi har valgt å gi innspill på sykepleier-, ergoterapeut- fysioterapeut- og vernepleierutdanningene.

Postadresse:

Pb. 6714 St. Olavs pl.
0130 Oslo

Besøksadresse:

Hammersborggt. 12
Inngang Torggata

pf@pensjonistforbundet.no
www.pensjonistforbundet.no

Telefon: 22 34 87 70
Faks: 22 34 87 83

Bankgiro: 9001.05.50202
Org.nr.: 970 323 910

Kompetansekrav.

Pensjonistforbundet vil understreke betydningen av tilstrekkelig kompetanse på følgende områder i tillegg til det som allerede ligger i utdanningene pr. i dag.

1. God geriatrisk kompetanse; aldersprosessen og geriatri
2. God kunnskap om munnhelse
3. Brukermedvirkning, involvering og brukerens rolle i helse- og omsorgstjenestene
4. Pasientsikkerhet og forebygging av vold og overgrep i helse- og omsorgstjenestene
5. Kunnskap om velferdsteknologi og brukerens rolle

1. Kompetansekrav geriatri og aldersprosessen

Pensjonistforbundet vil understreke behovet for at følgende utdannelser: sykepleier-, fysioterapeut-, ergoterapeut- og vernepleierutdannelsene har tilstrekkelig kunnskap om aldersprosessen, sansetap, munnhelse hos eldre og geriatriske sykdommer.

Alle disse utdannelsene yter omfattende pleie, omsorg og støtte til eldre pasienter. Vi vet at levealderen øker og vi får flere eldre. Det blir også flere som lever med flere kroniske sykdommer. Over halvparten av de som mottar helse- og omsorgstjenester eller som mottar helsetjenester fra spesialisthelsetjenesten er eldre over 67 år.

Oppsummering Geriatri

Det er viktig at helse- og sosialfagutdanningene bygger på god geriatrisk kompetanse og ferdigheter til å møte eldre som mottar helse- og sosialtjenester.

2. Kompetansekrav munnhelse:

Hva som ligger i disse tre utdannelsene når det gjelder kunnskap om munnhelse, antall timer undervisning, om det er obligatorisk og om studentene kan få spørsmål til eksamen, er ukjent for oss. Vi vet at sykepleierutdannelsen har en del undervisning om munnhelse, men vi tror ikke at alle undervisningsstedene har eksamensspørsmål i dette emnet. Dette er nødvendig for å få studentene til å prioritere undervisningen og også sette seg grundig inn i stoffet.

Vedr. sykepleier utdannelsen:

Undervisning om munnhelse må være obligatorisk, eksamensbasert og må gis av kompetent tannhelsepersonell. Studentene må kjenne til de vanligste sykdommene i munnhulen og kunne skille mellom god og dårlig munnhelse. De må også lære hvordan man utfører munnstell på syke pasienter som har redusert egenomsorg. Kunnskap om hjelpemidler til munnstell og diverse munnpleiemidler /profylaksemidler er nødvendig. I praksisperioden må undersøkelse av munn og munnstell være en selvfølgelig del av pasientpleien. Spesielt viktig at dette inngår i rutinene ved hjemmesykepleie, i sykehjem eller omsorgsboliger med heldøgns pleie og omsorg. Det er viktig at man har fått forståelse gjennom studiet at «*munnen er en del av kroppen*».

Vedr. vernepleier utdanningen:

Vernepleiere jobber med både unge og eldre med funksjonsnedsettelse. Pleieprosedyrer er en viktig del av deres kompetanse. Derfor må også vernepleiere få generell kunnskap i munnhelse, hvordan man oppnår / vedlikeholder god munn og tannhelse, hvordan man utfører daglig munnstell, kunnskap om hjelpemidler og kjennskap til profylakseprodukter som fremmer god munn og tannhelse. Undervisningen om munnhelse må likestilles med kunnskap om kroppen ellers.

Vedr. Ergoterapeut utdanningen:

Ergoterapeutene er viktig i prosessen når det gjelder å vurdere hjemmesykepleiepasientenes funksjon i dagliglivet. ADL er et nødvendig verktøy i denne vurderingen. I utdannelsen er det derfor viktig at ergoterapeutene også har et fokus på munnhelse. De bør ha opplæring i hvordan tannpuss skal utføres på andre, kjenne til hjelpemidler for godt munnstell og profylaksemidler som fremmer en god munnhelse. Når ergoterapeuter er med for å utrede pasientens funksjonsnivå, må man også undersøke hvordan pasienten klarer å håndtere sitt daglige munnstell. Fokus på munnhelse må inngå i praksisperioden.

Oppsummering vedr. munnhelse

Det er nødvendig at ergoterapeut, vernepleiere og sykepleier har både kunnskap og ferdigheter når det gjelder munnhelse. Det må i tillegg til undervisningen også være eksamensspørsmål i dette tema.

3. kompetanse brukervedvirkning

Forskriften beskriver et overordnet felles læringsutbytte der viktige punkter er:

- Identifisering, refleksjon og håndtering av etiske problemstillinger
- Ha kunnskap om inkludering, likestilling og ikke-diskriminering uavhengig av blant annet alder
- Ha relasjons-, kommunikasjons- og veiledningskompetanse for å forstå og samhandle med brukere, pasienter og pårørende.

I den enkelte retningslinje for utdanningene som er aktuelle for Pensjonistforbundets brukergruppe, er læringsutbytte mer konkretisert, men fortsatt på et overordnet nivå. Med dette som utgangspunkt og at institusjonene skal konkretisere læringsutbytte lokalt, kan resultatet bli at brukerperspektivet vektlegges ulikt.

Samhandling med brukere, pasienter og pårørende er imidlertid så tydelig understreket i forskriften, og det neppe kan oversees verken faglig eller i praksis. Vi støtter derfor forslagene til retningslinjer for sykepleier, ergoterapeuter og fysioterapeuter.

Vi viser til ulike formuleringer i retningslinjene for helse- og sosialfagutdanningene.

Sykepleierutdanning

I formålet vektlegges det grunnleggende for profesjonsutøvelsen som å ha respekt for det enkelte menneskets liv og verdighet, utviklingen av gode kommunikasjons- og samhandlingsevner og viktigheten av å bidra inn i tverrfaglig samarbeid rundt pasient

og pårørende. Under punktet om faglig ledelse og tjenesteutvikling nevnes nødvendigheten av å ha kunnskap om pasientrettigheter og metoder for samvalg. Det omfatter å kunne planlegge og gjennomføre tverrfaglig samarbeid og å lede pasienter og pårørende gjennom pasientforløp.

Under punktet om innovasjon, helseteknologi og digital kompetanse nevnes det å ha innsikt i bruk av teknologiske verktøy som styrker pasienters og pårørendes mestring og medvirkning.

Fysioterapeututdanning

Habilitering, rehabilitering og samhandling er et eget punkt og når det gjelder ferdigheter heter det: «Kan anvende relasjons-, kommunikasjons- og veiledningskompetanse til å forstå og samhandle med brukere, pasienter og pårørende som er i læring-, mestrings- og endringsprosesser. ... Kan anvende relevant kunnskap for å ivareta barn, unge og eldres behov for behandling og/eller tjenester og sikre deres medvirkning og rettigheter.»

Som generell kompetanse nevnes planlegging og gjennomføring av habiliterings-/rehabiliteringsprosesser i samarbeid med pasienter, pårørende og andre helseaktører samt å kjenne til viktigheten av bruker- og pårørendekunnskap.

Under samfunn og politikk vektlegges det å ha kunnskap om modeller for pasientforløp og brukerens behov for koordinerte tjenester.

Ergoterapeututdanning

Også i denne retningslinjen understrekes kompetanse til å møte personer som er i lærings-, mestrings- og endringsprosesser.

Under rettigheter, inkludering og samhandling vektlegges det å anvende personens og pårørendes erfaringskompetanse i terapeutisk samhandling og evnen til å planlegge og gjennomføre prosesser i samarbeid med pasient, pårørende og andre aktører.

Oppsummering vedr. brukermedvirkning

Brukermedvirkning er ivarettatt i flere av helse- og sosialutdanningene på ulike måter og med ulike tilnærminger. Bør ikke dette formuleres på lik måte i alle helsefaglig utdanningene?

4. Forebygging av vold, overgrep og forsømmelser

Utsatthet for vold og overgrep gjelder for alle aldre, men vi har valgt å fokusere på den eldre delen av befolkningen fordi vi tror at det er denne aldersgruppen det har vært minst oppmerksomhet på mht problematikken.

Både hjemmeboende eldre og eldre i institusjoner utsettes for vold og overgrep fra nærstående personer og personer de er i et tillitsforhold til. Det er dessverre liten kunnskap om dette blant helse- og sosialpersonell og det gjør at eldre lider unødig, fordi en ikke får forhindret eller stoppet volden. Nasjonale føringer gjennom

Opptrappingsplan mot vold og overgrep tilsier at det skal vies mer oppmerksomhet rundt problematikken og på forebygging og avdekking av vold og overgrep mot eldre.

I 2017 ble det vedtatt en ny bestemmelse i Helse- og omsorgstjenestelovens (2011) § 3-3a: «*Kommunens ansvar for å forebygge, avdekke og avverge vold og seksuelle overgrep*» som lyder: «Kommunen skal ha særlig oppmerksomhet rettet mot at pasienter og brukere kan være utsatt for, eller kan stå i fare for å bli utsatt for, vold eller seksuelle overgrep. Kommunen skal legge til rette for at helse- og omsorgstjenesten blir i stand til å forebygge, avdekke og avverge vold og seksuelle overgrep». Det er viktig og nødvendig at kommunenes ansvar tydeliggjøres på denne måten. Men det er fortsatt et stort behov for kunnskaper og økt oppmerksomhet mot at eldre mottakere av omsorgstjenester kan utsettes for vold, overgrep, krenkelser og forsømmelser.

Vi har gransket retningslinjene med tanke på å finne hva som står om tematikken og vi ser at dette er svært ulikt behandlet. Noen har dette kun som kunnskapsmål (ergo, vernepleie, sykepleie), mens andre (fysio, radiograf og sosionom) har dette også som ferdighetsmål. Vi merker oss også at sykepleie har «kjenner til» i stedet for kunnskap om, som de andre utdanningene har. Vi opplever at «å kjenne til» er mindre forpliktende enn å «ha kunnskap om» og vi foreslår at sykepleierne endrer dette.

Vi viser til ulike formuleringer i retningslinjene for helse- og sosialfagutdanningene.

Ergoterapeututdanningen:

Har kunnskap om sosiale og helsemessige problemer inkludert omsorgssvikt, vold, overgrep, rus- og sosioøkonomiske problemer.

Fysioterapeututdanningen:

Har bred kunnskap om sosiale og helsemessige problemer, inkludert omsorgssvikt, vold, overgrep, rus og sosioøkonomiske problemer.

Kan anvende relevant kunnskap for å identifisere og følge opp mennesker som er utsatt for omsorgssvikt, vold og overgrep, og henvise videre ved behov.

Radiografutdanningen:

Har kunnskap om sosiale og helsemessige problemer inkludert omsorgssvikt, vold, overgrep, rus og sosioøkonomiske problemer og kunne identifisere og følge opp mennesker med slike utfordringer. Kandidaten skal kunne sette inn nødvendige tiltak og/eller behandling eller henvise videre ved behov.

Sosionomutdanningen:

Har kunnskap om vold, fysiske, psykiske og seksuelle overgrep.

Kan gjenkjenne symptomer på vold og overgrep og kan avdekke og sette inn tiltak som lindrer og reduserer konsekvensene av svikt overfor barn og voksne i alle aldre.

Kan arbeide metodisk og tverrfaglig i møte med mennesker som utøver og utsettes for vold og overgrep

Sykepleieutdanningen: Kjenner til sosiale og helsemessige utfordringer inkludert omsorgssvikt, vold, overgrep, rus- og sosioøkonomiske problemer, kunne støtte og

bidra til at mennesker med slike utfordringer får relevant oppfølging av helse- og sosialtjenesten.

Vernepleie:

Har kunnskap om hvordan sosial ulikhet og sosiale problemer som omsorgssvikt, vold, overgrep, mobbing, rus- og sosioøkonomiske problemer påvirker helse, levekår og livskvalitet.

Oppsummering vedr. vold og overgrep

Pensjonistforbundet er mest fornøyd med formuleringene til sosionomutdanningen på dette området og anbefaler at de andre utdanningene følger opp med samme formulering slik at dette viktige problemområdet får den plass som er nødvendig i alle helse- og sosialfagutdanningene. Tematikken vold og overgrep må inn i retningslinjene både som kunnskapsmål og ferdighetsmål, og følges opp med tilstrekkelig undervisning slik at ansatte i helse- og sosialtjenestene har den nødvendige kompetansen.

5. Velferdsteknologi

Pensjonistforbundet støtter at hovedløsningene kan være digitale i offentlig forvaltning, helsevesen og kommersielle virksomheter. Men de som ikke er digitale skal ikke bli diskriminert dvs. få dårligere tjenester eller ekstra kostnad.

Forskning viser at det i mange år framover vil være personer som ikke kan tilegne seg digital kompetanse, eller mister denne som følge av sykdom eller ulykke. Å vite at samfunnet tilrettelegger og ivaretar de som ikke er digitale betyr at du kan eldes trygt.

Flere og flere kommuner ønsker å ta i bruk velferdsteknologi i helse- og omsorgstjenestene. Det er derfor viktig at bruk av velferdsteknologi gir nytteverdi for både brukerne, pårørende og helsepersonell.

Kompetanse – velferdsteknologi

Sykepleierutdanningen

Kjenner til og *kunne bruke* relevant teknologisk verktøy og innovative løsninger i helsetjenesten.

Kan reflektere etisk og juridisk over bruk av teknologiske verktøy og sosiale medier
Ta i bruk velferdsteknologi i samsvar med brukernes behov og ønsker. Bidra til god brukerstøtte og veiledning til pasienter og pårørende.

Kjenner til innovasjonsprosesser og kan bidra til tjenesteinnovasjon gjennom nytenkning og kreativitet.

Oppsummering vedr. velferdsteknologi

Pensjonistforbundet ser stor ulikhet når det innhold i retningslinjene for de ulike helsepersonellfagutdanningene når det gjelder krav til den digitale kompetansen. Vi støtter formuleringene i retningslinjene når det gjelder digital kompetanse som er foreslått i sykepleierutdanningen. Det er spesielt viktig at bruk av teknologiske verktøy

Postadresse:

Pb. 6714 St. Olavs pl.
0130 Oslo

Besøksadresse:

Hammersborggt. 12
Inngang Torggata

pf@pensjonistforbundet.no
www.pensjonistforbundet.no

Telefon: 22 34 87 70
Faks: 22 34 87 83

Bankgiro: 9001.05.50202
Org.nr.: 970 323 910

skal styrke pasient og pårørendes mestring og medvirkning. Vi mener at det vi har fremhevet i kursiv bør komme i tillegg det som står i retningslinjene i sykepleier-utdanningen og at også ergoterapeutene, og vernepleierne bør få dette inn i sine retningslinjer.

Konklusjon

Det er nødvendig at helse og sosialfagutdanningene bygger på god geriatrisk kompetanse og ferdigheter til å møte eldre som mottar helse- og sosialtjenester. Brukermedvirkning er ivarettatt i flere av helse- og sosialutdanningene på ulike måter og med ulike tilnærminger. Bør ikke dette formuleres på lik måte i alle helsefaglig utdanningene?

Det er nødvendig at ergoterapeut, vernepleiere og sykepleier har både kunnskap og ferdigheter når det gjelder munnhelse for eldre. Det må i tillegg til undervisningen også være eksamensspørsmål i dette tema.

Tematikken vold og overgrep må inn i retningslinjene både som kunnskapsmål og ferdighetsmål, og følges opp med tilstrekkelig undervisning sli at ansatte i helse- og sosialtjenesten har den nødvendige kunnskapen.

Det er spesielt viktig at bruk av teknologiske verktøy skal styrke pasient og pårørendes mestring og medvirkning. Helse- og sosialpersonell må bidra til god brukerstøtte og veiledning på dette området.

Vennlig hilsen
For Pensjonistforbundet

Harald Olimb Norman
Generalsekretær

Anne Hanshus
seniorrådgiver

Kunnskapsdepartementet
Avdeling for høyere utdanning, forskning og internasjonalt arbeid
Postboks 8119 Dep.
0032 OSLO

DERES REF:

AIH/JP

DATO:

12.07.2018

Høyringsuttale – RETHOS – sosionom- og barnevernpedagogutdanninga

Kommentarar til sosialfagutdanningane (vernepleie, sosionom, barnevern)

Utkastet til retningslinjer for BSV- utdanningane er ulikt oppbygd, har ulike format og det er brukt ulike omgrep/formuleringar på same innhald. Dette gjer det krevjande å få oversikt over kva som er likt og ulikt i BSV-utdanningane.

Retningslinjene bør utformast langt meir heilskapleg - ikkje i innhald, men i oppbygging.

Omtale av «Kunnskapsområde» bør være obligatorisk i beskrivinga av alle utdanningane. Språkbruken kring kunnskap i LUB`ane er også uheldig. I høgare utdanning bør ein gå vekk frå bruk av «kjennskap til» som gradering av kunnskap, og gå over til å snakke om «kunnskap».

Omtale av «Praksis» bør være obligatorisk i beskrivinga av alle utdanningane. Ein bør framheve kompetanseområda til utdanningane, meir enn brukargrupper eller feltspesifikke områder.

Det bør arbeidast for betre samordning på tvers av utdanningane: Det er viktig å sjå BSV utdanningane i samanheng, og samstundes samordne BSV-utdanningane på tvers av kompetanseområda slik at det blir tydeleg kva som er likt og ulikt. Slik vil det vere meir tydeleg kva som er det spesifikke i kvar enkelt utdanning.

Kommentarar til sosionomutdanninga

Arbeidsfeltet og kunnskapsområda til sosionomutdanninga trengs å tydeleggjerast på ein betre måte. Det bør kome fram kva som er sentrale kunnskapsområde. Hovudintensjonen bør kome tydelegare fram. Kunnskapsområda må rettast mot sosionomfagleg

- A: Forebygging
- B: forvaltning
- C: sosialt arbeid

Detaljeringsgraden i retningslinjene er for omfattande. Inkludert LUBar i felles i Forskrift om felles rammeplan for helse- og sosialarbeidarutdanningar er det 63

læringsutbyttebeskrivingar. Er utdanningane og praksisfeltet tente med detaljeringsnivået?

Og korleis skal utdanningane forholde seg til det store talet på LUBar som skal danne grunnlag for utforming av LUBar for kvar grunnutdanning?

Nivået i utdanninga må reflekterast tydelegare: er læringsutbytte beskrivne for store i mengde til å kunne klare alt innan tre år? Breidda blir for stor slik framlegget er no og det er mykje som skal dekkast innanfor ein bachelorgrad. Kva treng studentane kompetanse om på dette nivået og kva kan ivaretakast igjennom spesialisering og vidareutdanningar vidare?

Praksisstudiar: Kvar kjem tal på veker frå? Det er vanskeleg å finne fagleg argumentasjon for storleik på praksisstudiar i RETHOS. Og det er også vanskeleg å finne svar på kva for LUB-ar det tenkt skal dekkast gjennom praksisstudiane? Vidare bør det være konsekvent ordbruk her- praksisstudiar, ikkje praksis.

Tittelen på utdanninga bør vere «Bachelor i sosialt arbeid – Sosionom». Finansiering av studiet må også vere på linje med barnevernspedagogutdanninga. Ferdigheitstrening i sosionomutdanninga er kostnadskrevjande på like vilkår.

Sjølv om Høgskulen i Volda allereie har kritisert både detaljeringsgrad og mengde av læringsutbyttebeskrivingar i RETHOS, er det likevel noko vi saknar i retningslinjene og som vi meiner bør innarbeidast:

- Familieperspektivet og heilskapleg tilnærming som sentral kompetanse
- Metodisk ferdigheitstrening vedrørande arbeidsmåtane i sosialt arbeid. Dette bør kome på linje med meir analytisk ferdigheitstrening som framlegget til retningslinjer synes å legge vekt på. Metodisk ferdigheitstrening bør inn som underpunkt under Brei kunnskap.
- I retningslinjene bør det kome fram kva som er sentrale fokus når det gjeld arbeidsområder som sosionomutdanninga utdannar kandidatar for på arbeidsmarknaden.
- Spesifikke arbeidsmetodar/ferdigheiter ein utdannar studentane til i høve ulike klientgrupper. Her under Individuelt sosialt arbeid, Sosialt arbeid med grupper, Familiearbeid, Nettverksarbeid, Samfunnsarbeid (kontekstdifferensiert relasjonsarbeid, endringsarbeid).
- Det bør kome tydelegare fram kor viktig det er at sosionomar har kjennskap til planprosessar, for å vere i stand til på eige initiativ å kunne beskrive problemskapande forhold og foreslå tiltak.
- Det blir for snevert å avgrense Sosialt arbeid i eit urfolks- og minoritetsperspektiv til det samiske folket, retningslinjene bør ha eit opnare fokus som fevnar om alle urfolk og minoritetar.

Kommentarar til barnevernspedagogutdanninga:

Retningslinene er svært detaljerte og spesifiserte, og dermed blir det lite handlingsrom for utdanningane i utforming av læringsutbytte tilpassa lokale forhold og kontekster. Utkastet til retningsliner for BSV- utdanningane er ulikt oppbygd, har ulike format og det er brukt forskjellige begrep på same innhald. Dette gjer det krevjande å få oversikt over kva som er likt og ulikt i BSV-utdanningane. Retningslinene peiker mot ei «etatsutdanning» innan kommunalt barnevern. Dette er uheldig, då barnevernspedagogar har viktige bidrag også inn mot andre arbeidsfelt. Formålet er avgrensa til «*Identifisere behov og hjelp til barn, unge og deres familier som lever i en utsatt livssituasjon*». Formuleringa må inkludere førebyggjande arbeid.

Tittelen «Bachelor i barnevern» tilseier at barnevernspedagogen berre kan arbeide innan barnevern. Forslag til formulering: Bachelor i sosialt arbeid - barnevernspedagog»

Retningslinene manglar definerte kunnskapsområde, slik retningsliner for dei andre BSV-utdanningane har. Ei slik avklaring vil kunne gi barnevernspedagogutdanninga ein klarare profil. Retningslinene manglar også ei overordna tolking av barnevernspedagog-profesjonens viktige verdiar, eks brukarmedvirkning, meistring, og empowerment.

Strukturperspektivet er for lite til stede i læringsutbytta. Følgjande kan stå i tillegg: «Kandidaten har bred kunnskap om sosiale problem, om korleis dei oppstår og utviklar seg i ein samfunnsmessig samanheng». Det å ha brei kunnskap om "Juss i et barnevernfagleg perspektiv" seier for lite om behov for ferdigheiter i å bruke juridisk metode på konkrete saker. Vi etterlyser difor tydelegare tematisering av forvaltningsrett og sakshandsaming. Det blir for snevert å avgrense Sosialt arbeid i eit urfolks- og minoritetsperspektiv til det samiske folket, retningslinene bør ha eit opnare fokus som fevnar om alle urfolk og minoritetar.

Praksis «Skal gjennomføres i direkte arbeid med barn, unge og deres familier, Fortrinnsvis i kommunalt og statlig barnevern, i institusjon for utsatte barn og unge, EMA mottak, barne- og ungdoms psykiatri og andre tiltak rettet mot utsatte barn.» Dette innskrenkar barnevernspedagogen sitt arbeidsområde. I tillegg er det også ei utfordring å finne tilstrekkeleg tal praksisplassar innan desse tenestekområda. I utkast til retningsliner heiter det at praksis «skal utgjøre mellom 20-24 uker, derav 14 uker sammenhengende». Dette vil i tilfelle gi ein heilt annan praksissituasjon enn i dag. Forslag til formulering: «Klientretta praksis i studiet skal utgjere minimum 14 veker sammenhengende.».

Volda, 12.07. 2018

Ann-Iren Høgaland

For Institutt for sosialfag

Jarle Pedersen

Instituttleiar

Fra #Metoo til morgendagens behandlere.

Det snakkes og skrives en hel del om mennesker som begår overgrep, utsettes for overgrep. Morgendagens helsepersonell er behandlerne. Dette kan de ikke være uten å ha lært hvordan slike saker/pasienter/brukere skal behandles.

Kort historikk:

NFSS ble etablert i 1998 og er et landsdekkende nettverk for fagpersoner som arbeider med seksualitet i spesialisthelsetjenesten. Nettverket er en viktig ressurs i kunnskapsformidling og utvikling av tilrettelagt informasjons- og undervisningsmateriell. Habiliteringstjenestene arbeider i hovedsak med barn, unge og voksne med medfødt eller tidlig ervervet funksjonshemming/utviklingshemming.

Nettverket har et styre som består av en representant fra hver helseregion. Styret har ansvar for å arrangere en årlig nettverkskonferanse. (vi hadde 20 års jubileum på Hamar i mars 2018)

Funksjonshemmede er en uensartet gruppe som har samme behov for kunnskap om kropp, seksualitet og prevensjon som andre grupper i befolkningen. Seksualitet kan bli en del av livet som skaper vansker for barn, unge og voksne med funksjonshemming. Det er vanskelig for mange å skaffe seg kunnskap og erfaringer fordi ikke alle har det samme nettverk av venner rundt seg om andre har. Seksualitet er ikke alltid så konkret – det kan være mange ”usagte regler” som er vanskelig å forstå. For å forebygge seksuelle overgrep og uønskede svangerskap, og for å bidra til at personer med funksjonshemming/utviklingshemming får et godt forhold til egen kropp, egen seksualitet og samliv med andre, er det å tilrettelegge undervisning og veiledning for denne gruppen viktig.

Saker som handler om seksuelle problemstillinger i barne- og voksenhabiliteringstjenestene viser seg å være økende. Vi tror ikke at det skjer mer overgrep eller at problemene er blitt større i dag enn tidligere. Det er derimot mer akseptert både hos pårørende og hos bistandsyttere at også funksjonshemmede/utviklingshemmede har en seksualitet som må ivaretas. Også deres seksualitet kan skape problemer som krever mer profesjonell hjelp.

Problemstillinger som henvises til habiliteringstjenestene kan blant annet være:

- onaniprosedyrer
- uakseptabel seksuell atferd som blotting og beføling
- mangel på kunnskap på området – behov for seksualopplysning
- behov for seksualtekniske hjelpemidler
- selvskading på kjønnsorgan
- seksuell utnyttelse
- utviklingshemmede som har vært utsatt for voldtekt og andre alvorlige seksuelle overgrep
- identitetsproblemer/transeproblemer hos barn, unge og voksne med funksjonshemming
- utviklingshemmede som begår seksuelle overgrep

HØRINGSUTTALELSE OM FORSLAG TIL NASJONALE RETNINGSLINJER FOR HELSE- OG SOSIALFAGUTDANNINGER.

- homoseksualitet, spesielle tenningsmønstre/fetisjer
- ønske om å få barn, prevensjonsveiledning og par – problematikk

For foreldre til barn/ungdom med funksjonshemming/utviklingshemming kan det være en tøff jobb å ta opp temaet seksualitet i møte med fagpersoner. Det er fortsatt et tema som det snakkes lite og åpent om. Nettverket ser det også som sitt ansvar å ruste fagpersoner til å snakke om seksualitet og å drive opplysningsarbeid om seksualitet opp mot gitte diagnoser. Dette i tillegg til å arbeide direkte med henvisninger som kommer til habiliteringstjenestene.

Det er mange utfordringer knyttet til funksjonshemming/utviklingshemming og seksualitet. Den beste måten å hjelpe personer med funksjonshemming/utviklingshemming til å få et godt forhold til sin egen kropp og seksualitet, starte arbeidet tidlig. Seksualiteten starter ikke i puberteten, men lenge før – det er derfor viktig med et godt samarbeid mellom barnehabilitering og voksenhabilitering. Mange problemer kan forebygges med tidlig innsats.

Fagnettverket i spesialisthelsetjenesten, har gjennom 20 år erfart at det må satses på faget **SEXOLOGI I ALLE GRUNNUTDANNINGER INNENFOR HELSE OG SOSIAL SAMT MEDISIN OG PSYKOLOGIFAGENE I NORGE. BØR OGSÅ KOMME INN I LÆRERHØYSKOLEUTDANNINGENE/FØRSKOLELÆRERUTDANNINGENE.**

En av flere forutsetninger for at en skal kunne forebygge seksuelle overgrep, styrke seksuell autonomi, imøtekomme ulike seksuelle variasjoner, arbeide med identitetsutfordringer, seksuell orientering m.m. er at helsearbeidere har etablert en grunnleggende sexologfaglig kompetanse.

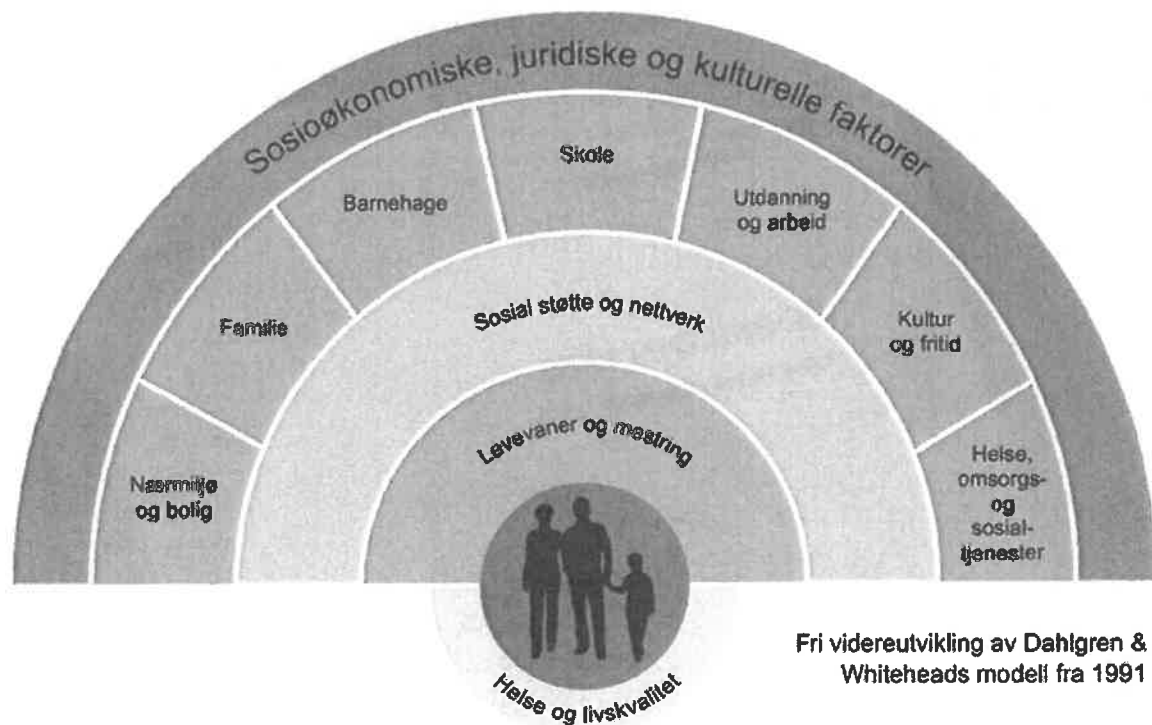
Grunnleggende kompetanse innenfor faget sexologi har vært svært mangelfull til nå. Det har vært opp til den enkelte høyskole og vurdere grad av innhold, praktisk og metodisk implementering, samt gjennomføring på et helse og sosialfaglig høyskole og universitetsnivå. Vi i NFSS ønsker og bidra til en endring på dette.

Vi i NFSS ønsker at faget sexologi skal inn på **samtlige grunnutdanningers læreplaner/fagplaner på høyskole og universitet.** Dette vil kunne skape et faglig fundament for fremtidens helse og sosialarbeidere. Dette kan skape den tryggheten som skal til for at en bringer gode og trygge pasient forløp, utvikler behandlingstilbud både innad i spesialisthelsetjenestene, men også være med på å bringe nødvendig sexologfaglig kompetanse inn i kommunehelsetjenestene i Norge.

Vi må omgjøre, og gjennomføre, meldingen «Snakk om det» til praktisk handling.

HØRINGSUTTAELSE OM FORSLAG TIL NASJONALE RETNINGSLINJER FOR HELSE- OG
SOSIALFAGUTDANNINGER.

Funksjonshemming og seksuell helse A)

Tjenesteutvikling:

En forståelse i helse- og omsorgstjenesten for koblingen mellom seksuell helse og generell helse der en gir kunnskap til profesjonene.

Temaet ønskes inn, faget ønskes inn, ved behandling, ved kroniske tilstander. Dette vet vi pr. i dag. Vi vet også at funksjonshemmede, særlig gruppen psykisk utviklingshemmede, personer med ulike syndromer, autismespektervanskene m.fl. er en svært sårbar gruppe mennesker. (de er tre ganger høyere overgrepsutsatt enn den vanlige befolkningen i Norge) En stor og lite homogen gruppe. Det er naturlig nok store variasjoner her, men alle studenter som gjennomfører en høyskoleutdanning i Norge må ha kompetanse til å kunne møte denne gruppen mennesker. Forståelsesvanskene gjør det også vanskelig for mennesker med utviklingshemming å skulle lære gjennom erfaringer, skaffe seg sosial kompetanse, skaffe seg venner, kjærester, familie, barn osv. De er avhengige av tilrettelegging og støtte fra samfunnets side.

Vi vet at seksuell dysfunksjon er en vanlige følgetilstand ved sykdom.

Kronikere, MS, nevromuskulære sykdommer, CP, hjerneslag, noen former for cancer, kroniske smertepasienter for å nevne flere grupper, alle disse gruppene har behov for et sømløst behandlingstilbud, der også seksuell helse skal følges opp. Behandlingstilbudet er hele tiden under utvikling, de som skal være med å bidra til at helsetilbudet blir bedre er fremtidens helse og sosialarbeidere.

HØRINGSUTTAELSE OM FORSLAG TIL NASJONALE RETNINGSLINJER FOR HELSE- OG SOSIALFAGUTDANNINGER.

Samfunnet vårt er i endring, hele tiden. Kunnskap som gjenspeiler utfordringene til den norske befolkning, de ulike målgruppene må belyses. Det må undervises i dette, og etter våre vurderinger, NFSS s vurderinger, må denne kompetansen belyses i grunnutdanningene.

Funksjonshemming og seksuell helse B)

Seksualundervisning: En rettighet for mennesker med utviklingshemming.

En ekstra viktig dimensjon, som ved tilrettelegging og spesial pedagogisk opplæring, på individnivå, gir større selvfølelse, styrking av egen seksuell autonomi, samt sosial kompetanse. Ivaretagelse av seg selv, grenser og grensesettinger er utrolig viktige dimensjoner her.

Det er utviklet mye godt pedagogisk materiale i Norge og i Norden i dag. Dette materialet må gjøres kjent og tas i bruk.

NFSS anbefalinger er:

Pedagogiske tiltak, opplæringsmateriell som allerede er utviklet (gjennom 20 år) må implementeres som et krav.

«Retningslinjer», «Veiledere» utarbeidet fra Buf direktoratet er godt kjent for noen.

Målsettingen må være at dette skal inn i alle grunnutdanningene i Norge.

LES:

<https://www.bufdir.no/Bibliotek/Sokeside/?q=vern+mot+overgrep+lettlest&num=25&start=0>

Nettsiden til NFSS:

LES:

<http://www.nfss.no/>

Eksempler på pedagogisk materiale som kan benyttes:

LES:

<http://helsekompetanse.no/kurs/kropp-identitet-og-seksualitet>

E - læringsprogram er utviklet og utvikles stadig. Et godt eksempel her er nettsiden til helsekompetanse.no

LES: Nettsiden: <http://helsekompetanse.no/katalog?search=kropp>

Hensikten:

Gi ungdommer med forståelsesvansker veiledning og tilrettelagt opplæring omkring temaene kropp, identitet og seksualitet. Målsettingen er å bidra til at flere får oppfylt sin rett til opplæring på eget nivå, ut fra egne forutsetninger. Kurset skal bidra til at målgruppen utvikler en bedre identitet og et positivt og bra seksualliv, samt til at overgrep og uønskede svangerskap forhindres.

LES:

<http://www.samordningsradet.no/index.cfm?pArticleId=54994&pArticleCollectionId=4205>

NOU 2016:17 «På lik linje»

- Regjeringens strategi og handlingsplan for personer med funksjonsnedsettelse
- Ny stortingsmelding om utviklingshemmede

Denne NOUen må inn i alle grunnutdanninger: ikke bare for Vernepleiere, men også Fysioterapiutdanningen, Sosionomutdanningen, Ergoterapeututdanningen m.fl.

Samtlige av disse utdanningsinstitusjonene bør gi kunnskap om mennesker med utviklingshemming generelt, men også med tanke på styrking av utviklingshemmedes autonomi vedrørende seksualitet spesielt.

HØRINGSUTTALELSE OM FORSLAG TIL NASJONALE RETNINGSLINJER FOR HELSE- OG SOSIALFAGUTDANNINGER.

Muligheter for videreutdanninger:

Ser en på for eksempel Vernepleieres muligheter for videreutdanninger,

LES: <https://vernepleier.no/vernepleier/masterstudier/>

Her er ikke sexologistudiene ved universitet i Agder nevnt med et ord. Dette studietilbudet er et tilbud for alle som har en helse og sosialfaglig grunnutdanning, samt relevant yrkespraksis.

LES: <https://www.uia.no/studieplaner/programme/SEX60D>

Sitat fra nettsiden til Universitet i Agder: «Yrkesmuligheter og videre utdanning

Studiet gir kvalifikasjonen sexologisk rådgiver. Disse tilsvarer kravene til autorisasjon fra Nordic Association for Clinical Sexology (NACS). Kandidatene må selv søke slik godkjenning.

De teoretiske kunnskapene kvalifiserer for videre påbygging til klinisk sexolog.

Det forventes at kandidatene etter endt utdanning kan drive sexologisk rådgivning innenfor sine respektive profesjonsområder.

Det etableres etter hvert egne stillinger for sexologiske rådgivere.»

Anbefalinger:

NFSS anbefaler at en styrker sexologiopplæringen i **samtlig**e helse og sosialfaglige grunnutdanninger i Norge.

Sexologifaget bør være en mulig fagutvikling for flere universitet i Norge.

Fra: Anette Iversen Cvijanovic <Anettelversen.Cvijanovic@bufdir.no>
Sendt: 5. juli 2018 16:45
Til: KD-RETHOS
Kopi: Kjetil Andreas Ostling; Anders Sunde
Emne: Høringsinnspill - Bufdir

Hei,

Bufdir har i dag avgitt høringsuttalelse via questback-skjema på nettsiden deres. Vi takker for å også få anledning til å levere noen overordnede innspill per e-post. De overordnede innspillene tar for seg momenter som bør gjelde for alle retningslinjene, i tillegg til at vi innledningsvis gjør noen overordnede refleksjoner knyttet til barnevernspedagog- og sosionomutdanningene som vi ber om at de respektive programgruppene blir gjort kjent med:

Tjenestenes behov for kompetanse

Et av formålene med overgangen fra rammeplan til retningslinjer, er et tverrsektorielt ønske om at de helse- og sosialfaglige grunnutdanningene bedre skal kunne gjenspeile tjenestenes behov for kompetanse. Tjenestenes behov for kompetanse er imidlertid et begrep som favner bredt, da mange tjenester vil ha behov for kompetanse fra mange yrkesgrupper.

For å forenkle dette bildet, har de aller fleste profesjonsutdanninger en omforent anerkjennelse av at noen tjenester er mer relevante arbeidsfelt enn andre, og derav retter de seg primært mot disse. Eksempelvis vil både medisin- og sykepleierutdanningene primært rette seg mot arbeid i helsetjenestene. Leger og sykepleiere kan arbeide innenfor andre tjenester også, men det tas da utgangspunkt i at det er deres helsefaglige kompetanse som er relevant.

For de sosialfaglige grunnutdanningene, og da særskilt utdanningene innen barnevern og sosialt arbeid, har det over tid foregått en diskusjon om i hvilken grad utdanningene skal avgrense seg ved å rette seg inn mot enkelte tjenester, da dette er utdanningsgrupper som har relevant kompetanse for flere tjenester. I 2015 bestod den kommunale barnevernstjenesten av 48 % barnevernspedagoger og 29 % sosionomer. Barnevernspedagogutdanningen er den eneste grunnutdanningen som har et særlig fokus på barns omsorgsbetingelser, mens sosionomutdanningen er den eneste grunnutdanningen som har fokus på sosiale problemer på individ-, gruppe- (familie) og samfunnsnivå. Bufdir anser disse yrkesgruppene som helt sentrale for at barnevernet skal kunne ivareta sitt samfunnsmandat, og mener derfor at barnevernet (og NAV for sosionomer) må allment anerkjennes som deres primære arbeidsfelt, slik helsetjenesten er det for leger og sykepleiere. Bufdir mener det er nødvendig ikke å begynne i andre enden: å gjøre utdanningene enda mer vidtfavnende fordi barnevernspedagoger og sosionomer også vil være aktuelle for andre arbeidsfelt. Dette er diskusjoner man ikke har om helsefaglige utdanninger, og som det heller ikke er formålstjenlig å ha om de sosialfaglige.

Med utgangspunkt i denne anerkjennelsen, mener Bufdir det er nødvendig at grunnutdanningene innen sosialt arbeid og barnevern har læringsutbyttebeskrivelser som i høy grad reflekterer den kompetansen man må ha som barnevernsarbeider. Dette innebærer ikke at disse utdanningene må ha en etatsprofil eller at andre yrkesgrupper ikke skal arbeide i barnevernet, men innebærer en differensiering av hvilke yrkesgrupper som utgjør grunnstolpene i barnevernet som tjeneste.

Struktur på retningslinjene

Forslagene til retningslinjer er strukturert som følger: 1) Formålsbeskrivelse, 2) Kunnskapsområder (ikke obligatorisk), 3) læringsutbyttebeskrivelser og 4) Studiets oppbygning, herunder praksis hvis ønskelig.

Buudir ser det som en klar mangel når retningslinjene ikke tar utgangspunkt i noen prioriterte kunnskapsområder (punkt 2). Kunnskapsområdene fungerer som en tydeliggjøring av utdanningenes profil. En slik tydeliggjøring vil kunne bidra til mindre uønsket variasjon mellom de ulike institusjonene, og motsatt: i de tilfeller hvor programgruppene ikke definerer utdanningens grunnpilarer og profil gjennom kunnskapsområder, vil det kunne tillate fortsatt store ulikheter mellom utdanningene og i verste fall føre til mer uønsket variasjon. Buudir mener derfor at det må gjøres obligatorisk for programgruppene å definere noen klare kunnskapsområder for hver enkelt grunnutdanning. Her er retningslinjene for sykepleierutdanningen et godt eksempel.

En sosionom er en sosionom er en sosionom...

Selv om Buudir ser at inndeling i kunnskapsområder må til for å tydeliggjøre utdanningenes profil, er vi allikevel bekymret for at den overordnede lyden på retningslinjene ikke vil kunne bidra til mindre uønsket variasjon mellom grunnutdanningene. Buudir støtter en overgang fra input- til outputstyring av utdanningene, og aksepterer at læringsutbyttebeskrivelser på programnivå vil måtte være av noe overordnet art. Dog ser vi at læringsutbyttebeskrivelsen (LUBene) slik de foreslås i retningslinjene er så overordnede at de gir større rom for variasjon. Det vil bli krevende for institusjonene å utarbeide utdanninger som er like nok til at oppbygning og struktur er gjenkjennelig fra utdanningsinstitusjon til utdanningsinstitusjon. Og det vil fortsatt være vanskelig for avtakertjenestene å ha et godt bilde av hva som særpreger den enkelte profesjon. Dette gjelder i særdeleshet for barnevern og sosialt arbeid, der den enkelte grunnutdanning kan variere stort fra institusjon til institusjon, men der vi også ser at de to grunnutdanningene tidvis er u hensiktsmessig like hverandre.

Praksisstudier

Formålet med praksis er at studentene integrer kunnskap i sine profesjonelle handlinger, og jobber aktivt med å utvikle sin handlingskompetanse, sin analytiske refleksjon og evne til samhandling med barn, unge og foreldre og samarbeidspartnere. Arbeid med rolleforståelse i praksiskontekst er viktig.

Buudir mener det ikke bør være valgfritt å beskrive praksisdelen i retningslinjene, og anbefaler at det etableres en standard for beskrivelse av praksisdelen i grunnutdanningene. Det er i dag alt for store variasjoner mellom utdanningsinstitusjonene hva gjelder praksisstudier. Gitt praksisstudienes sentrale rolle i profesjonsstudier som er så sterkt knyttet til tjenesteutøvelse, er dette et område der man bør tilstrebe en nasjonal standard og kvalitetsnivå. Formuleringene i forskrift om felles innhold ivaretar ikke dette behovet i tilstrekkelig grad.

Praksisdelen i retningslinjene bør si noe om minimum omfang og type praksis. Det bør også være en minstestandard for omfang av veiledning under praksisstudiene, veileders kompetanse og praksisstudienes relevans for utdanningen. Dernest bør praksisdelen være tilknyttet noen spesifikke læringsutbyttebeskrivelser.

Felles innhold – en presisering

Bufdir har merket seg tema som er berørt i forskriften om felles innhold, men som det er behov for å operasjonalisere i de syv retningslinjene vi har avgitt høringssvar på. Dette er tema som er særlig viktig med tanke på tjenestenes *framtidige* kompetansebehov:

- Digital kompetanse og digitale samhandlingsplattformer.
 - o Dagens brukere, pasienter og pårørende lever digitalt integrerte liv og må kunne forvente et minstenivå av digital bevissthet, kunnskap, ferdigheter og refleksjon fra sine helse- og sosialtjenesteytere.
- Mangfoldssensitivitet
 - o Profesjonell praksis utføres i et samfunn i stadig utvikling, med stadig nye minoritetsgrupper eller andre nye aspekter av samfunnets mangfold. Alle tjenesteutøvere må inneha kjennskap til og trening i hvordan å opptre mangfoldssensitivt i sin profesjonsutøvelse.
- Vold og overgrep
 - o Det er viktig at grunnutdanningenes tematisering av vold og overgrep gir grunnlag for godt samarbeid på tvers av sektorer og tjenester, og ivaretar behovet for grundig forståelse av egen tjenestes mandat og rolle. Bufdir legger til grunn at formuleringene i § 2 punkt 7 i felles forskrift omfatter en bred forståelse av vold og seksuelle overgrep, som operasjonaliseres videre gjennom de enkelte utdanningene. Særlig viktig mener direktoratet dette vil være for alle velferdsfagene som innebærer direkte kontakt med publikum eller særlig innsikt i forhold som kan avdekke vold og overgrep, som barnevernspedagog, sosionom, vernepleier, ergoterapeut, fysioterapeut, lege, tannhelsefagene, psykolog, radiograf og sykepleierutdanningene.
- Skikkethet
 - o God profesjons- og tjenesteutøvelse kan ikke utføres uten personlige egenskaper, holdninger og verdier som støtter opp under formålet med arbeidet. Retningslinjene må legge til rette for LUBer som gjør at det framstår tydeligere enn i dag hvilke kandidater som ikke er tilstrekkelig skikket.

Med vennlig hilsen,

Anette I. Cvijanovic
Seniorrådgiver
Tlf: 466 15 722

Seksjon for FoU og kompetanseutvikling
Barnevernsavdelingen

<http://www.bufdir.no>

Fra: KD-RETHOS [<mailto:RETHOS2@kd.dep.no>]

Sendt: 3. juli 2018 10:19

Til: Anette Iversen Cvijanovic

Emne: SV: Spørsmål om questbacken

Hei!

Bare å sende de generelle innspillene over på mail eller pr brev.

Med vennlig hilsen
Natalina Heia
Seniorrådgiver Prosjektmedarbeider
Kunnskapsdepartementet
Mobil: 22 24 76 76
Epost: natalina.heia@kd.dep.no

www.regjeringen.no/kd
<https://twitter.com/Kunnskapsdep>
<https://www.facebook.com/kunnskapsdepartementet/>

Fra: Anette Iversen Cvijanovic <AnetteIversen.Cvijanovic@bufdir.no>

Sendt: 2. juli 2018 21.04

Til: KD-RETHOS <RETHOS2@kd.dep.no>

Emne: SV: Spørsmål om questbacken

Hei igjen,

Bufdir har nå ferdigstilt vårt hørings svar. Vi har innspill både til enkelte retningslinjer, og generelle innspill. 4000 tegn per tekstboks er begrensende, og vi ser at det ikke er rom for våre generelle innspill. Hvordan kan vi få formidlet disse?

Med vennlig hilsen,

Anette I. Cvijanovic
Seniorrådgiver
Tlf: 466 15 722

Seksjon for FoU og kompetanseutvikling
Barnevernsavdelingen

Barne-, ungdoms-
og familiedirektoratet

BARNEOMBUDET

Kunnskaps- og integreringsdepartementet (KD)
Postboks 8119 Dep
0032 OSLO

Vår ref:
18/00596-2

Saksbehandler:
Frøydis Enstad

Dato:
6. juli 2018

Høringssvar - forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger

Barneombudet takker for muligheten til å gi innspill til reviderte retningslinjer for helse – og sosialfagutdanninger. Nasjonale retningslinjer er viktig for å sikre at studentene får en utdanning som gir likt læringsutbytte på tvers av utdanningsinstitusjonene.

Vi hos Barneombudet har ikke forutsetning eller kapasitet til å vurdere spørsmålene slik de er formulert i Questbackundersøkelsen. Vi har imidlertid innspill av mer overordnet karakter, og sender derfor vårt høringssvar i denne e-posten til Kunnskaps- og integreringsdepartementet. Innspillet gjelder retningslinjene til alle utdanningene. Vi har opplyst om dette i Questbackundersøkelsen også.

Oppsummert ønsker Barneombudet at retningslinjene anerkjenner barns særskilte rettigheter slik de er fastsatt i FNs barnekonvensjon (heretter kalt barnekonvensjonen). Barnekonvensjonen er en del av menneskerettighetene og gir barn og unge et særlig vern. Konvensjonen har dermed stor betydning for alle som gjennom sitt arbeid kommer i kontakt med barn og unge. Konvensjonen gjelder som norsk lov, jf. menneskerettsloven § 2. En av forpliktelsens som følger av dette er at Norge skal sette inn alle egnede tiltak for å sikre gjennomføringen av de rettighetene og pliktene som følger av konvensjonen, jf. art. 4.

Barneombudets mandat

Barneombudet skal i henhold til lov og instruks arbeide for at barns behov, rettigheter og interesser blir tatt tilbørlig hensyn til på alle samfunnsområder. Vi skal særlig følge med på at lovgivning til vern om barns interesser blir fulgt, og at norsk rett samsvarer med de forpliktelser Norge har etter barnekonvensjonen. Vi skal av eget tiltak, eller som høringsinstans, ivareta barn sine interesser i samband med planlegging og utredning på alle felter, foreslå tiltak som kan styrke barns rettsikkerhet, med mer. Barneombudets mandat er avgrenset til barn under 18 år.

Overordnet

Barneombudet mener at forslaget til nasjonale retningslinjer for helse og sosialfagutdanninger i for liten grad tydeliggjør hvilken kunnskap og hvilke ferdigheter som kreves for at de ulike yrkesgruppene utdanningene beskriver, skal kunne ivareta barns rettigheter på en forsvarlig måte. Retningslinjene oppfattes generelt som lite konkrete (kanskje med unntak av retningslinjene for sosionomutdanningen), og det er tidvis vanskelig å forstå hva slags ferdighet kandidaten skal sitte igjen med.

Postadresse:
Postboks 8889
Youngstorget
0028 OSLO

Besøksadresse:
Karl Johans gt. 7
0154 OSLO

E-post:
post@barneombudet.no
Tlf: 22 99 39 50
Org.nr: 971 527 765

www.barneombudet.no

I forskrift om felles rammeplan for helse- og sosialfagutdanninger § 2 om felles læringsutbytte, står det blant annet at kandidaten: har kunnskap om sosiale og helsemessige problemer inkludert omsorgssvikt, vold, overgrep, rus- og sosioøkonomiske problemer og kunne identifisere og følge opp mennesker med slike utfordringer. Kandidaten skal kunne sette inn nødvendige tiltak og/eller behandling, eller henvise videre ved behov (pkt. 7). Og videre, at kandidaten har kunnskap om barn og unge og er en utøver som ivaretar deres behov for behandling og/eller tjenester og kan sikre deres medvirkning og rettigheter (pkt.9).

Etter Barneombudets gjennomgang av retningslinjene er det vår klare oppfatning at de ulike utdanningene i svært ulik grad har innarbeidet og konkretisert disse læringsutbyttene. Basert på dette har Barneombudet utarbeidet et felles høringssvar til alle utdanningene knyttet til 1) ivaretagelse av barns rettigheter slik de er fastsatt i barnekonvensjonen og 2) kunnskap og ferdigheter som kreves for å oppdage og handle ved mistanke om at barn blir utsatt for, eller står i fare for å bli utsatt for omsorgssvikt, vold og/eller overgrep, 3) samarbeid og kunnskap om andre tjenester, og 4) tilpasning til et flerkulturelt samfunn.

Alle yrkesgrupper som er beskrevet i retningslinjene til helse- og sosialfagutdanningene vil komme i kontakt med barn, i større eller mindre grad enten direkte, eller indirekte gjennom barn som pårørende. Det er derfor svært viktig at alle utdanninger gir en grunnleggende kunnskap om barns rettigheter, slik de er fastsatt i ulike lovverk og barnekonvensjonen. Barns rett til helse, et godt helsetilbud, funksjonshemmede barns rett til et fullverdig og anstendig liv, barns rett til rehabilitering og barns rett til beskyttelse mot vold er eksempler på rettigheter fastsatt i barnekonvensjonen. Barnekonvensjon er norsk lov, og det er nødvendig at alle yrkesgrupper kjenner til hva rettighetene betyr i deres arbeid. Konvensjonen har fire grunnleggende prinsipper som skal være førende i alle saker om barn; barns beste skal være et grunnleggende hensyn i alle handlinger som berører barn (artikkel 3), alle barn har rett til liv og utvikling (artikkel 6) og vern mot diskriminering (artikkel 2), samt at barn har rett til å gi uttrykk for sin mening og denne skal tillegges vekt i tråd med barnets alder og modenhet (artikkel 12).

Barnekonvensjonen artikkel 4 krever at statene skal sikre at fagpersoner har kunnskap om konvensjonens innhold, men også ferdigheter i hvordan rettighetene og prinsippene skal ivaretas. Staten plikter å lære opp alle yrkesgrupper som arbeider med barn for å gjennomføre disse rettighetene i praksis. FNs barnekomité har i generell kommentar nr. 5, om gjennomføringen av konvensjonen, presisert at opplæring og kompetanseutvikling er viktig for implementeringen av konvensjonen.

FNs barnekomité, som overvåker statenes oppfyllelse av barnekonvensjonen, uttalte senest i juni 2018 at Norge må gjøre en ytterligere innsats for å sikre kunnskap om barns rettigheter hos alle som jobber med barn "(...) given that the training provided still does not fully cover all professional groups and is not systematic, and that the knowledge on the rights of the child among the relevant professional groups remains insufficient, the Committee, in line with its previous recommendations recommends that (...) the State party continue and strengthen systematic dissemination and training of all professional groups working for and with children, including personnel of childcare institutions, health personnel, social workers and law enforcement officials"ⁱ. Her spiller rammeplanene og retningslinjene til de ulike helse- og sosialfaglige utdanningene en viktig rolle.

1. Om barns beste og barns rett til å bli hørt (barnekonvensjonens art. 3 og 12)

Det følger av artikkel 3 i barnekonvensjonen at barnets beste er et grunnleggende hensyn som alltid skal vurderes i alle saker som berører barn, både direkte og indirekte. Norge har også grunnlovsfestet prinsippet om barnets beste.

Vurderingen av barnets beste skal gjøres i lys av de rettighetene barna har gjennom barnekonvensjonen. Disse rettighetene utgjør en helhet forankret i barns rett til beskyttelse, liv og utvikling og deres rett til deltakelse. Barneombudet mener at barnekonvensjonen er et så sentralt verktøy for alle som gjennom sin jobb kommer i kontakt med barn og unge, at den skal nevnes eksplisitt i retningslinjene. For å kunne vurdere barnets beste i alle sakene som angår dem, er den en forutsetning at kandidaten har grunnleggende kunnskap om barns rettigheter, og særlig knyttet til vurderingen av barnets beste innenfor disse rettighetene og de praktiske konsekvenser som bør følge av rettighetene.

Plikten til å vurdere barns beste innebærer videre at man hører barnet. Det følger av artikkel 12 i barnekonvensjonen at barn har rett til å bli hørt, rett til informasjon og rett til medvirkning i alle saker som berører barnet. Dette gjelder både saker som angår barn direkte, men også saker som berører barn indirekte (for eksempel barn i familier som får økonomisk støtte fra NAV, barn som pårørende m.fl.). Dette stiller igjen krav til kompetanse og ferdigheter knyttet til det å ha samtaler med barn og unge. Barneombudet mottar fremdeles rapporter og henvendelser fra barn og unge om at man i altfor liten grad hører barn i saker som angår dem. Det må derfor etter vår mening være en rød tråd i alle retningslinjene at barn har rett til å bli hørt, og et ferdighetskrav at kandidaten skal kunne snakke med barn, og er trygg på det å ha samtaler med barn. Særlig vil vi understreke at studentene får praktisk trening i å snakke med barn og ungdom, både om hverdags ting og om vanskelige temaer, som f.eks. foreldres sykdom, egen sykdom, om det å være utsatt for vold, omsorgssvikt eller seksuelle overgrep.

- Barneombudet mener at barnekonvensjonen bør omtales som et gjennomgående tema i retningslinjene. Studentene må selv kjenne til barnekonvensjonen, de må ha god kompetanse om innholdet i konvensjonen, slik at deres praksis sikrer barns rettigheter. Beskrivelsene av læringsutbytte, både for generell kompetanse kunnskap, og ferdigheter til å bruke konvensjonen i praksis, bør omfatte barns beste og barns rett til å bli hørt og medvirke i saker som berører dem.

2. Kunnskap og ferdigheter knyttet til barn og unge utsatt for omsorgssvikt, vold og overgrep

Viktige forutsetninger for å ivareta barns rett til beskyttelse mot vold (barnekonvensjonen art. 19), er kompetanse i å oppdage og følge opp utsatte barn. Norge har også nettopp ratifisert Lanzarotekonvensjonen, som gir staten forpliktelser til å lære opp dem som skal arbeide med barnⁱⁱ.

Gjennom Barneombudets arbeid med fagrapporten «Hadde vi fått hjelp tidligere, hadde alt vært annerledes» (2018)ⁱⁱⁱ snakket vi med barn utsatt for vold og overgrep som blant annet fortalte at de ikke ble fanget opp av helsepersonell, at de savnet helsepersonell som evnet å sette barnet i sentrum, om opplevelser av å ikke bli trodd. Barneombudet er bekymret for at voksne ikke evner å «se» barna og å ta sitt ansvar for å beskytte barn mot omsorgssvikt, vold og overgrep på tilstrekkelig alvor. Fordi det alltid vil være vanskelig for barn å fortelle hva de er utsatt for, er det viktig at det finnes voksne som gjenkjenner de signalene barn sender ut om at noe er galt.

Helsetjenestene er i en helt unik posisjon til å oppdage barn utsatt for omsorgssvikt, vold eller overgrep. Det er helt sentralt at alt helsepersonell har nødvendig kunnskap om omsorgssvikt, vold og overgrep mot barn, slik at de kan tolke barns signaler og være trygge på hva de skal gjøre. Helsepersonell må vite at de må snakke med barnet alene, og de må trene på å snakke med barn om vanskelige ting. Det viktig at helsepersonell opplever å ha den kompetansen de trenger, og kjenner til hvilke støttesystemer som finnes på sin arbeidsplass for å drøfte tanker og bekymringer.

Alle, ikke bare helsepersonell, som gjennom sin jobb er i kontakt med barn og unge må ha en god forståelse av hvor viktige de er i arbeidet med å avdekke omsorgssvikt, vold og overgrep mot barn og unge. Det finnes i dag og kunnskap om hvordan omsorgssvikt, vold og seksuelle overgrep forstyrrer barnets utvikling og utgjør en stor risiko for fysisk og psykisk uhelse, og fare for å falle utenfor samfunnet. Følgene for den enkelte, og for samfunnet, er så store at det tilsier en storstilt satsing på å komme tidlig inn i problemforløpet for å bedre barnets situasjon her og nå, samt å forebygge videre problemutvikling. Barnevoldsutvalget utredning «Svikt og svik – Gjennomgang av saker hvor barnet har vært utsatt for vold, seksuelle overgrep og omsorgssvikt» (NOU 2017: 12) dokumenterte omfattende svikt av de mest sårbare barna, som ofte som ofte lever i årevis med omsorgssvikt, seksuelle overgrep, fysisk og psykisk vold, uten at samfunnet har grepet inn for å beskytte dem. Utvalget fremhever bedre kunnskap og kompetanse som et tiltak som må prioriteres. Barneombudet støtter dette og mener at kunnskap og kompetanse i tjenestene er en grunnleggende forutsetning for å lykkes med arbeidet mot vold, overgrep og omsorgssvikt mot barn.

Barneombudet har gjennom mange år etterlyst at tilstrekkelig kunnskap om vold og seksuelle overgrep gjøres obligatorisk i utdanningen for grupper som gjennom sitt arbeid kommer i kontakt med barn og unge. FNs barnekomité skriver i den generelle kommentaren til artikkel 19 i barnekonvensjonen at barn hver dag utsettes for vold av et omfang og en intensitet som er alarmerende. Videre skriver de at tiltakene for å få slutt på volden må styrkes og utvides kraftig, slik at det kan settes en effektiv stopper for denne praksisen, som skader barnas utvikling og reduserer samfunnets evne til å løse konflikter på en ikke-voldelig måte. Primærforebygging av alle typer vold, gjennom det offentlige helsevesen, utdanning, sosiale tjenester og andre tilnæringsmåter, er av største betydning^{iv}. Barneombudet mener derfor at alle retningslinjene må stille krav til at kandidaten har kunnskap om omsorgssvikt, psykisk og fysisk vold og seksuelle overgrep og at det samtidig må stilles krav til ferdigheter i å oppdage og følge opp barn og unge utsatt for, eller som står i fare for å bli utsatt for, omsorgssvikt, vold og/eller overgrep.

- Barneombudet mener at alle de helse- og sosialfaglige retningslinjene bør beskrive læringsutbytte (kunnskap, ferdigheter og generell kompetanse) om omsorgssvikt, vold og overgrep. Kandidaten skal vite hvordan man oppdager omsorgssvikt, vold og overgrep, og hva man skal gjøre når man har bekymring for dette.

2.1 Opplysningsplikt og avvergeplikt

I tillegg til kunnskap om å oppdage omsorgssvikt, vold og overgrep, må alle tjenester ha inngående kunnskap om opplysningsplikten og avvergeplikten. Alle må vite hva en bekymringsmelding er, og hvordan man sender en slik melding. Barneombudets inntrykk er at taushetsplikten er velkjent blant ansatte i helse- og sosialsektoren. Opplysningsplikten overfor barnevernet går imidlertid foran taushetsplikten, fordi opplysningene kan være nødvendige for barnevernet for å kunne hjelpe utsatte barn og unge. Opplysningsplikten til barnevernet er regulert både i barnevernloven § 6-4 og i tilsvarende bestemmelser i særlover som gjelder de ulike offentlige tjenester og ulike yrkesutøvere. For helsepersonell er opplysningsplikten særlig regulert i helsepersonelloven. 1. juli 2018 trer også endringer i bestemmelsen om opplysningsplikt til barnevernet og endringer i helsepersonelloven § 33 i kraft. Disse endringene klargjør og forenkler bestemmelsene med det formål å gjøre dem lettere å forstå og anvende. Denne forenklingen skjer blant annet på grunnlag av erfaringer med at det er en betydelig underrapportering til barnevernet fra helsetjenestene og andre virksomheter som har mange barn og voksne med barn som brukere/pasienter.

Det er også viktig at alle som jobber med barn har kunnskap om avvergeplikten etter straffeloven § 196, Avvergeplikten innebærer at alle, uavhengig av stilling og taushetsplikt, har plikt til å varsle dersom de har kjennskap til at det kan skje grov kriminalitet slik det er

definert i paragrafen. Lovteksten er vanskelig tilgjengelig, ikke desto mindre er det viktig at alle vet at man har plikt til å melde fra dersom man har mistanke om at barn kan bli utsatt for grov vold eller overgrep.

Det er også viktig at alle som jobber med barn kjenner til muligheten for å holde informasjon tilbake fra foreldre der det er utilrådelig at de får kjennskap til, jfr. forvaltningslovens § 19.

Etter Barneombudets erfaring opplever mange at de ulike regelverkene kan være vanskelig å håndtere i praktiske situasjoner. Det er derfor av stor betydning at studentene får inngående opplæring i disse regelverkene og at de gjennom studiet får trening i hvordan regelverkene anvendes i praksis. Barneombudet mener derfor at helsepersonells plikt til å opplyse og avverge bør omtales eksplisitt i retningslinjene.

- Barneombudet mener opplysningsplikt og avvergeplikt bør omtales spesifikt i retningslinjene. Kandidaten skal også ha ferdigheter knyttet til praktisk anvendelse av lovverkene.

3. Samarbeid og kunnskap om de andre tjenestene

I dag svikter ofte tjenestene rundt utsatte barn og unge fordi de ikke klarer å samhandle^v. Fremtidens utdanninger må derfor sette fokus på samarbeidskompetanse og kunnskap om de andre tjenestene. De må løfte fram samarbeid mellom tjenester, inkludert rettighetene til en individuell plan. Individuell plan er ment å være et verktøy for samarbeid mellom tjenester og den som har behov for disse tjenestene. Forskrift om individuell plan er hjemlet i helse- og sosiallovgivningen. Retten til individuell plan er også hjemlet i NAV-loven og barnevernloven. For å få til et godt samarbeid mellom ulike tjenester til det beste for barnet, er det av avgjørende betydning at ulike instanser kjenner til hverandres oppgaver og myndighet, og er trygge på når og på hvilken måte man skal kontakte andre tjenester. Informasjon og opplæring i dette bør derfor inngå i de ulike utdanningene.

I forskrift om felles rammeplan for helse- og sosialfagutdanninger i § 2 om felles læringsutbytte står det at: (kandidaten) kan samhandle både tverrfaglig, tverrprofesjonelt, tverrsektorielt og på tvers av virksomheter og nivåer, og initiere slik samhandling (pkt. 4). Dette punktet er imidlertid i svært varierende grad bakt inn i retningslinjene til de ulike helse- og sosialfaglige utdanningene. Skal man lykkes i bedre samhandling må beskrivelsene av læringsutbyttet knyttet til dette punktet i alle utdanningene speile hverandre. Om samhandling bare er et tema hos barnevernspedagogene og sosionomene, men ikke hos fysioterapeutene og sykepleierne, vil det ha liten praktisk nytte.

- Barneombudet mener at læringsutbytte om samhandling og kunnskap om de andre tjenestene må være gjennomgående i alle retningslinjene og speile hverandre.

4. Utdanningene må tilpasses et flerkulturelt samfunn

For å sikre hele befolkningen likeverdige tjenester og unngå diskriminering er det helt avgjørende at man sikrer at utdanningene legger et godt grunnlag for å arbeide med familier med ulike kulturelle bakgrunner. Dette bør være en rød tråd gjennom hele utdanningsløpet. Forelesere og veiledere bør ha oppdatert kunnskap om kultur, kulturelle praksiser samt særskilte rettigheter minoriteter har i møtet med helse- og sosiale tjenester (eks. bruk av tolk, men at barn ikke skal brukes som tolk).

Barneombudet erfarer at helse- og sosialutdanninger ikke i tilstrekkelig grad er tilpasset et flerkulturelt samfunn. God kommunikasjon med brukere og pasienter er avhengig av god forståelse samt trygghet på egen rolle. I noen tilfeller vil man f.eks. kunne oppleve konflikter mellom kulturelle koder og praksis og hensynet til barnets beste.

FNs barnekomité har nylig uttalt en særlig bekymring for barn fra rom- og romanifamilier, både for at omsorgen for disse barn oftere blir overtatt av barnevernet enn for andre barn, og for at de mister sitt språk og sin kultur etter omsorgsovertakelse^{vi}.

- Kulturforståelse og -sensitivitet, samt særskilte rettigheter for urfolk og nasjonale minoriteter, må være et gjennomgående tema i beskrivelsene av læringsutbytte i alle retningslinjene. Nasjonale minoriteter bør nevnes som egen gruppe ved siden av etniske minoriteter og samer. Hensynet til barns beste må vektlegges særskilt.

Vennlig hilsen

Camilla Kayed
fagsjef

Frøydis Enstad
seniorrådgiver

Brevet er godkjent elektronisk og har derfor ingen signatur.

ⁱ Avsluttende merknader fra FNs barnekomité til Norge juni 2018

ⁱⁱ <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/rms/0900001680084822>

ⁱⁱⁱ http://barneombudet.no/wp-content/uploads/2018/03/Barn_og_unge_vold_og_overgrep.pdf

^{iv} Komiteen for bars rettigheter. Generell kommentar nr. 13 (2011). Barnets rett til frihet fra alle former for vold. https://www.regjeringen.no/globalassets/upload/bld/fn_barnekonvensjon/barnekonvensjonen_generell_kommentar_nr_13_norsk_oversettelse.pdf

^v Se f.eks trygge foreldre-trygge barn Regjeringens strategi for foreldrestøtte (2018-2021 og Svikt og Svikt-NOU 2017:12

^{vi} Avsluttende merknader fra FNs barnekomité til Norge juni 2018

Kunnskapsdepartementet

postmottak @kd.no

Deres ref:

Vår ref: 18/2447

Dato: 20.06.18

Høring – forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger

Det vises til Kunnskapsdepartementet (KD) brev av 20. april d.å. vedrørende forslag til nasjonale retningslinjer for åtte helse- og sosialfaglige utdanninger. De åtte aktuelle er barnevern-, bioingeniør-, ergoterapeut-, fysioterapeut-, radiograf-, sosionom-, sykepleier- og vernepleierutdanningene.

Legeforeningen har bedt høringsinstansene i Legeforeningens organisasjon om å komme med innspill til høringen, og høringsinnspillene ble behandlet av Legeforeningens sentralstyre 19. juni. Innspillene er lagt til grunn ved utarbeidelsen av Legeforeningens uttalelse.

Arbeidet er et resultat av innføring av forskrift om felles rammeplan for alle de 19 helse- og sosialfaglige grunnutdanningene som ble innført i september 2017. Legeforeningen støttet ikke innføring av rammeplan. Det vises til Legeforeningens brev av 7. april 2017.

Med henvisning til forskriftens § 4 skal det utarbeides nasjonale retningslinjer for hver enkelt av utdanningene. Legeforeningen vil på generell basis kommentere følgende til nasjonale retningslinjene som nå foreligger.

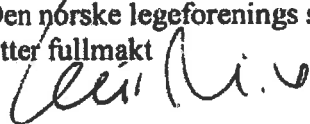
Det er viktig at de nasjonale retningslinjene er retningsgivende for utformingen, innholdet og gjennomføringen av utdanningen av de åtte utdanningene som det her er utarbeidet nasjonale retningslinjer for. De må være dynamiske. De må kunne ta høyde for faglig utvikling og nye behov i årene fremover, selv om de kan/skal revideres med jevne mellomrom.

Hovedinntrykket er at retningslinjene er formulert i et for generelt og abstrahert språk. De fremstår diffuse og lite konkrete. Skal retningslinjene fungere etter hensikten og sikre/ha som mål at brukerne, helse- og velferdstjenestene og sektormyndighetene det utdannes til, får større innflytelse, må retningslinjene utformes på en annen måte enn de som nå er utarbeidet. De må konkretiseres, detaljeres og kortes ned.

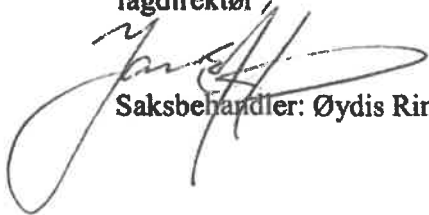
Det er vanskelig å se hvordan retningslinjene i sin nåværende form vil kunne bli et godt

verktøy i et nytt styringssystem.

Den norske legeforenings sentralstyre
Etter fullmakt

Geir Riise
generalsekretær

Bjarne Riis Strøm
fagdirektør

Saksbehandler: Øydis Rinde Jarandsen

Det kongelige kunnskapsdepartement
Postboks 8119 Dep
0032 OSLO

Saksbehandler: Åshild Kise

Vår ref: 18/03204-2
Vår dato: 29.06.2018
Deres ref:
Deres dato:

Høring - forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger

NOKUT viser til Kunnskapsdepartementets (KD) brev av 17. april 2018 (ref. 18/643).

Det er ikke hensiktsmessig at NOKUT kommenterer utkastene til retningslinjer for hver enkelt utdanning, og avgir på denne bakgrunn etter avtale med Natalina Heia (KD), én overordnet uttalelse for alle retningslinjene samlet.

NOKUT har følgende tilbakemelding når det gjelder hva som bør føyes til i retningslinjene:

- KD bør tydeliggjøre at studietilbudene ved den enkelte institusjon skal utformes i samsvar med krav i forskrift om tilsyn med utdanningskvaliteten i høyere utdanning (studietilsynsforskriften). Dette innebærer blant annet at institusjonene har ansvar for å utforme et samlet læringsutbytte for studietilbudet og utforme innhold og emner basert på læringsutbyttebeskrivelser i rammeplan og nasjonale retningslinjer.
- KD bør tydeliggjøre hva det innebærer at retningslinjene skal være førende samtidig som det skal være handlingsrom innenfor retningslinjene til faglig utvikling, nyskaping og institusjonell praksis.

Ta gjerne kontakt dersom noe er uklart.

Med hilsen

Terje Mørland
direktør

Øystein Lund
avdelingsdirektør

Dokumentet er elektronisk signert.

Byrådssak /18

Saksframstilling

Vår referanse: 2018/21425-4

Høringsuttalelse - Forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger

Hva saken gjelder:

Kunnskapsdepartementet har sendt Bergen kommune forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanningene (RETHOS) på høring. Høringsfrist er 01.08.18. Etter politisk behandling i Bergen kommune vil høringen bli besvart i Questback rapport hvor samtlige kommentarer/politiske vedtak vil bli lagt inn som tekst.

Høringsfrist: 01.08.18

Byrådets vurdering og forslag til høringsuttalelse:

Byrådet har som en prioritert oppgave at byens innbyggere får gode helse- og sosialtjenester. En grunnleggende forutsetning for dette, er at helse- og sosialfagutdanningene har god kvalitet.

Med kvalitet mener Byrådet at helse- og sosialfagutdanningene er kunnskapsbasert, godt forankret i kommunenes kompetansebehov og ikke minst brukernes behov for helsetjenester. Helse- og sosialfagutdanningene skal gi den enkelte student basiskunnskap og basisferdigheter. I tillegg skal den enkelte student ha stor innsikt i etikk, kulturforståelse og etnisitet. Studentene skal etter utdanning ha grunnleggende kommunal systemkunnskap og kunnskap om nye verktøy som velferdsteknologi og digitale løsninger. Utdanningene må legges opp med god og tilstrekkelig praksisutplassering i kommunesektoren.

Begrunnelse for framleggelse til bystyret:

Byrådets fullmakter § 7:

Byrådet avgir høringsuttalelser på vegne av Bergen kommune. Høringsuttalelser i prinsipielle saker som samtidig innebærer politiske avveininger, skal avgis av bystyret.

Saken anses å være prinsipiell og innebære politiske avveininger.

Forretningsutvalget har i møte 02.05.18 i sak 81/18 fattet følgende vedtak:

«3. Komite for helse og sosial innstiller til bystyret som avgir høringsuttalelse til «Høring – Forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger».

Byrådet innstiller til bystyret å fatte følgende vedtak:

Bergen kommune avgir høringsuttalelse til «Forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger» slik den fremkommer av byrådets forslag.

Dato: 16. mai 2018

Harald Schjelderup
Byrådsleder

Rebekka Ljosland
Byråd for helse og omsorg

Dokumentet er godkjent elektronisk.

Vedlegg:

Høring fra Kunnskapsdepartementet
Høringnotat
Høringsspørsmålene
Barnevernspedagogutdanningen
Bioingeniørutdanningen
Ergoterapeututdanningen
Fysioterapeututdanningen
Radiografutdanningen
Sosionomutdanningen
Sykepleierutdanningen
Vernepleierutdanningen
Forskrift om felles rammeplan for helse- og sosialfagutdanningene

Saksframstilling

Innledning:

Kunnskapsdepartementet har sendt ut til høring «Nasjonale retningslinjer for helse og sosialfagutdanningene». Retningslinjene er sendt ut til ca. 800 høringsinstanser. Høringsfrist er 01.08.18.

I den fasen av arbeidet har departementet sendt ut «Nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanningene» for disse utdanningene:

Barnevernspedagogutdanningen

Bioingeniørutdanningen

Ergoterapeututdanningen

Fysioterapeututdanningen

Radiografutdanningen

Sosionomutdanningen

Sykepleierutdanningen

Vernepleierutdanningen

Bergen kommune har ikke innspill til bioingeniørutdanningen og radiografutdanningen fordi dette er utdanninger som i liten grad rekrutteres til i kommunene.

Det utarbeides nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanningen utfra gjeldende Forskrift om felles rammeplan for helse- og sosialfagutdanninger. Forskriften gjelder for universiteter og høyskoler som gir helse- og sosialfagutdanninger, og som er akkreditert etter lov om universiteter og høyskoler § 1 – 2 og § 3 – 1.

I henhold til § 2 i forskriften skal kandidatene etter fullførte helse- og sosialfagutdanninger ha læringsutbytte i 12 spesifiserte læringsmål som er i tråd med Nasjonalt kvalifikasjonsrammeverk for livslang læring. Læringsmålene er omfattende, og kandidatene skal ha kunnskap om både etikk- og relasjonskompetanse og komplekse samfunnsforhold.

Det fremkommer av forskriftens § 4 at det skal fastsettes nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanningene. Retningslinjene skal inneholde formålsbeskrivelse, læringsutbyttebeskrivelse i tråd med Nasjonalt kvalifikasjonsrammeverk og krav til oppbygging av studiene for den enkelte utdanning. Retningslinjene kan også stille krav til praksisdelen av utdanningene.

Retningslinjene skal være førende for institusjonenes arbeid med utdanningene. Det skal være handlingsrom innenfor retningslinjene til faglig utvikling, nyskaping og institusjonell tilpasning ved den enkelte institusjon.

De nasjonale retningslinjene skal sikre at helse- og velferdsmyndighetene og sektormyndighetene på ulike nivå skal få økt innflytelse på disse utdanningene. Nasjonale retningslinjer skal også ivareta behovet som brukerne av tjenestene og andre aktører har for innflytelse. Et tredje hensyn som skal ivaretas er å legge grunnlag for et likeverdig samspill mellom undervisningssektoren og helse- og sosialsektoren. Dessuten skal universitetene og høyskolene sikres faglig frihet med hensyn til metode og undervisningsformer. Retningslinjene er utarbeidet i grupper med representasjon fra blant annet UHR-sektoren, spesialisthelsetjenestene og primærhelsetjenestene.

Høringssvaret – Bergen kommune

Retningslinjene er forskjellige og har gode tema, poenger og formuleringer hver for seg. Generelle tema for alle retningslinjene kommenteres først i vårt høringssvar. Del to av

høringssaken er spesielle forhold ved de enkelte utdanningene som Bergen kommune kommenterer.

Generelle tilbakemeldinger:

Kompetanse om rus og psykiatri:

Bergen kommune mener at retningslinjene vier for lite fokus på psykisk helse og/eller rusrelaterte problem. Dette er en allmenn generell og kompleks utfordring som kommunene møter i alle sine tjenesteområder, og derfor bør være et viktig kompetanseområde i alle helse- og sosialfaglige yrkesprofesjoner.

Praksisutplassering:

For å sikre et godt læringsutbytte bør praksis omtales i alle retningslinjer. Det er viktig at praksisen foregår der pasienten i hovedsak befinner seg. Primær/kommunehelsetjenesten er underbenyttet som praksisarena. Omfang av praksis varierer for disse åtte studieprogrammene. For flere av utdanningene bør det være et mål å øke omfanget av praksis. Praksis må være kunnskapsbasert og det må være kompetansekrav for veiledere for alle utdanningene.

Bergen kommune mener det er helt avgjørende at sosionomer og andre helse- og sosialfaglige yrkesgrupper som potensielt skal arbeide i barnevernet har obligatorisk og veiledet praksis i barnevernet. Det er i dag stor variasjon i hvilken praksis sosionomstudentene får rundt om i landet, og i for liten grad praksis i barnevernet. Bergen kommune vil i så fall strekke seg langt for å ta imot flere studenter i praksis. Praksis i barnevernet er en særdeles viktig erfaring å ha med seg i alt sosialt arbeid.

Kompetanse om det kommunale system:

Helse- og sosialfaglige utdannelser er rettet mot svake og/eller sårbare grupper. Dette gjør det spesielt viktig å ha grunnleggende systemkunnskap som innsikt i politiske og administrative beslutningsprosesser og forstå betydningen av maktstrukturer i samfunnet. Kandidater fra disse studiene må også forstå organisasjon, ledelse og styringsstrukturer. Noen av retningslinjene har gode og konkrete formuleringer innen dette området, disse kan med fordel benyttes i flere.

Etikk, kulturforståelse og etnisitet:

For å kunne bidra til likeverdige tjenester for alle innbyggerne uavhengig av etnisitet, språk, religion, kjønn/sekseuell legning mv. bør kunnskap om inkludering, likestilling og ikke-diskriminering være viktige tema i alle utdanningene. Noen av retningslinjene har gode og konkrete formuleringer innen dette området, disse kan med fordel benyttes i flere. Å vurdere personlig egnethet bør også være en svært viktig del underveis i disse utdanningene.

Velferdsteknologi og digitalkompetanse:

For å kunne møte framtidsutfordringene på en måte hvor det ytes gode tjenester til innbyggerne må samfunnet ta i bruk ny teknologi. Det er derfor viktig at alle utdanningene i helse- og sosialfeltet gir kunnskap og kompetanse om velferdsteknologi, og hvordan slike verktøy kan benyttes til gevinstrealisering og økt produktivitet

Risikovurderinger:

Alle utdanningene må inneholde kompetansekrav til risikovurderinger og metoder for å melde, og følge opp uønskede hendelser systematisk. Avvikskultur er avgjørende for god kvalitet i tjenestene. Det er også viktig at det stilles strenge krav til kandidatene, og at det er en lav terskel for å stryke kandidater som klart ikke har en personlig egnethet i disse yrkene eller har tilfredsstillende kompetanse.

Tverrfaglighet:

Alle retningslinjene må ha med viktigheten og betydningen av tverrfaglig samarbeid, og kandidatene må lære verktøy for å oppnå dette.

Dokumentasjon:

Riktig og tilstrekkelig dokumentasjon i saker er en stadig viktigere del i helse- og sosialsektoren, og avgjørende for kvaliteten på tjenestene. Noen av retningslinjene har gode og konkrete formuleringer innen dette området, disse kan med fordel benyttes i flere.

Kunnskapsbasering:

Helsetjenestene vil de neste 10-20 årene oppleve krevende krav til kostnadsreduksjoner. Kandidatene som møter tjenestene vil i større grad måtte prioritere tjenestenivå, og behovet for godt beslutningsgrunnlag må være godt forankret i utdanningene. Kompetanse på kunnskapsbasering av tjenestene er derfor et nødvendig kompetanseområde for alle utdanningene. Noen av retningslinjene har gode og konkrete formuleringer innen dette området, disse kan med fordel benyttes i flere.

Innspill til de enkelte utdanningene

Fysioterapeututdanningen

Når det gjelder fysioterapiutdanningen mener Bergen kommune at det foreligger et godt utgangspunkt. Utkastet til retningslinjene kan likevel i større grad ha fokus på innovasjon og utvikling. Dette innebærer å ha kunne nyttiggjøre seg ny kunnskap og teknologi i kommunikasjon og behandling, samt ta i bruk den enkelte brukers ressurser. Retningslinjen kan også fokusere mer på brukerperspektivet og på at bruker/pasients ressurser legges til grunn for igangsetting av tiltak. På den måten vil bruker bli ansvarliggjort og ha mer innflytelse på valg av tiltak. Bergen kommune ønsker større vekt på muskel- og skjelettplager i retningslinjen, som er der samfunnets kostnader er høyest. Praksisstudiet bør rettes inn mot tverrfaglige pasientforløp. Pasientforløpene i spesialisthelsetjenesten er av kort varighet, ofte bare noen dager. Forløpet i primærhelsetjenesten er av lengre varighet, og det er viktig at studentene erfarer hele forløpet og ikke minst overgangene mellom disse. Praksisperiodene sidestilles i høringsutkastet med minst 7 uker, men praksisperioden for primærhelsetjenesten bør økes til 12 ukers varighet eller mer. Et annet alternativ er flere praksisperioder i primærhelsetjenesten fordelt på 2. og 3. studieår.

Selv om Bergen kommune mener at det er viktig med tverrprofesjonelle læringsmål, men dette må balanseres slik at det ikke går på bekostning av det fysioterapi-fagspesifikke innholdet i praksis.

Sosionomutdanningen

Generelt sett er retningslinjene gode, omfattende og dekker i all hovedsak de viktigste elementene i sosialt arbeid, men noen perspektiver kan styrkes både som kunnskapsområde og som læringsutbytte:

Barnefaglig kompetanse er i for liten grad uthevet. Riktignok har man en egen barnevernspedagogutdanning, men svært mange sosionomer arbeider i barnevernet og med barn i ulike sammenhenger. Utviklingspsykologi og barneperspektivet burde få en mer framtrædende rolle i utdanningen. I tillegg bør familier forstås mer i en sosial sammenheng enn de blir gjort i dag. Et styrket barneperspektiv i sosionomutdanningen, vil styrke kompetansen på barn som pårørende til psykisk syke foreldre, eller som barn av langtidsledige osv.

Språk og kommunikasjon er generelt sett ikke vektlagt, dette er en mangel. Her ligger en kime til utenforskap (og for eksempel radikaliserings), uhelse, og samfunnskonflikter framover.

Bergen kommune savner også et fokus på Recovery; I retningslinjene brukes ord som brukermedvirkning og involvering, dette synet blir noe snevert og burde vært erstattet av et gjennomgående Recovery-perspektiv. Praksis i barnevernet bør være obligatorisk for denne utdanningen.

Sykepleierutdanningen

Bergen kommune mener at retningslinjen for sykepleierutdanningen er et godt utgangspunkt, men vil spille inn noen momenter. Forskning viser at pasienter ikke alltid tør å be om hjelp til å dekke sine åndelige behov, selv om dette kan ha helsegevinster. For mange pasienter er troen det viktigste i livet, og derfor bør mer kunnskap og veiledning om åndelig omsorg inngå i sykepleierutdanningen. Det må også legges større vekt på kompetanse/kunnskap innen farmakologi. I høringsnotatet skal en sykepleier «kjenne til farmakologi» og «ha innsikt i forsvarlig legemiddelhåndtering». I retningslinjene bør det stå «ha kunnskap om farmakologi» og «ha kunnskap om forsvarlig legemiddelhåndtering».

Når det gjelder brukernes fremtidige behov mener Bergen kommune at det er behov en presisering i kunnskapsområde 1 (Helse og sykdom) under generell kompetanse: «Kan planlegge og utføre selvstendige vurderinger til hjemmeboende pasienter som mottar nødvendig helsehjelp i eget hjem.» Bergen kommune mener at det her mangler vurderingskompetanse, forbedringskompetanse og rehabiliteringskompetanse i utkastet til retningslinjen for sykepleierutdanningen.

Bergen kommune mener det er bra at det spesifiseres at basisfagene i anatomi, fysiologi osv. skal være i første studieår og fag som krever mer kunnskap og refleksjon legges til senere studieår. Retningslinjene er gjennomførbare innenfor rammene av en 3-åring bachelorutdanning, men vi stiller spørsmål ved om rom for å vektlegge basisfagene tilstrekkelig. Et større fokus på «pasientforløpstanken» og pasientens forløp gjennom de ulike tjenestene/nivåene er nødvendig.

Når det gjelder praksisstudier mener Bergen kommune at alternativ B er mest hensiktsmessig. Det tar gjerne en uke før studenter tilpasser seg et nytt praksissted. Å stille krav om at minst to uker av praksisperiodene skal være av 7-ukers lengde, vil bidra til at studentene får et bedre læringsmiljø og gi bedre tid til å gå dypere inn i kliniske problemstillinger. Det er viktig med kontinuitet slik at studentene kan følge pasienter/pårørende over tid, ikke bare gjennom døgnet.

Nasjonale føringer tilsier mer fokus på forebygging og tidlig innsats. Dette bør gjenspeiles i sykepleierutdanningen ved at utdanningsinstitusjonene må ha som mål at sykepleierne skal «ha bred kunnskap om helsefremmende og forebyggende arbeid» (ikke bare har kunnskap om ...).

Bergen kommune savner et tydelig fokus på bruker- og pårørendeinvolvering i planlegging og evaluering av sykepleieutøvelsen. I henhold til intensjonene fra regjeringen skal en skape «Pasientens helsetjeneste». En vesentlig del av dette handler om Recovery i praksis, slik som f.eks. fokus på pasientens ønsker, ressurser og håp. Det bør derfor inn et sterkere fokus på Recovery.

Vernepleierutdanningen:

Bergen kommune mener at kompetanse innenfor tjenestemottakers selvbestemmelse, helse, ernæring, fysisk aktivitet, forskning og endringsarbeid er viktige kompetanser å ha med i vernepleierutdanningen og dette er ikke godt nok dekket i retningslinjen.

Bergen kommune savner et fokus på «Recovery»; I retningslinjene brukes ord som brukermedvirkning og involvering, dette synet blir noe snevert og burde vært erstattet av et gjennomgående Recovery-perspektiv.

Bergen kommune mener også at mer kunnskap og veiledning om åndelig omsorg bør inngå i vernepleierutdanningen, som argumentert for tidligere.

Ergoterapiutdanning

Når det gjelder fremtidige kompetansebehov mener Bergen kommune at aktivitet som metode, middel og mål, er trukket frem på en god måte. Og videre er områder som habilitering og rehabilitering trukket godt frem. Det kunne vært et større fokus på at ergoterapeuten ser brukers ressurser som avgjørende i forhold til å fremme aktivitet og god helse.

Bergen kommune mener det behov for et enda tydeligere kompetansemål når det gjelder ergoterapeutens behov for bred kunnskap om kroppens struktur, funksjon og utvikling som forutsetning for aktivitetsutførelse, deltagelse og helse. Dette er forutsetning for beste ergoterapi praksis.

Det er behov for noe lokal tilpasning, men det er viktig for profesjonen at læringsbyttebeskrivelsene er langt på vei standardisert og spisset. Dette har betydning når det kommer til faglig trygghet, samt at praksisfeltet kan forvente likhet kompetanse uavhengig hvilken utdanningsinstitusjon studenten har tilhørt.

Bergen kommune mener det er behov for mer konkrete krav til måloppnåelse for studentene i praksisperiodene. Krav til praksis på områder som folkehelsearbeid, habilitering- og rehabilitering, palliasjon, arbeid- og yrkesliv mm. Krav som i forhold til alders-/ brukergrupper, diagnoser, livsarenaer mm. Individuell oppfølging og gruppepraksis, tverrprofesjonelt samarbeid og samarbeidslæring i reelle samarbeidssituasjoner.

Bergen kommune vurderer mål for praksisstudier som er beskrevet år 1, 2 og 3 som gjennomførbare. Men det etterlyses mer konkretisering av innhold og hva som skal gjennomføres i praksisstudiene hvert studieår.

Barnevernspedagogutdanningen

Barnevernets samfunnsmandat er et av de mest komplekse og utfordrende av praksisfeltene. For å kunne ivareta de lovpålagte oppgavene, er barneverntjenesten avhengig av tillit i befolkningen. Bergen kommune mener at slik tillit blant annet bygges ved at utdanningene svarer på de kompetanseutfordringene som praksisfeltet krever. Bergen kommuner stiller derfor spørsmål ved om en 3-årig bachelorutdanning er tilstrekkelig som kvalifiseringsgrunnlag for ansettelse i kommunal barneverntjeneste. Bergen kommune ber derfor Kunnskapsdepartementet om å vurdere behovet for en utvidelse av utdanningen til eventuelt en masterutdanning som påbygging etter bachelorgrad for barnevernspedagoger og sosionomer.

Bergen kommune mener at behovet for kunnskap om hva traumatiske barndomsopplevelser – ikke minst tidlige utviklingstraumer – burde vært fremhevet som eget punkt. Bergen kommune mener videre at behovet for kompetanse om barnet i en kontekst (i familien, i nettverket, i samfunnet) kommer for lite frem. I tillegg til bred kunnskap om juss i barneverfaglig perspektiv mener Bergen kommune at utdanningen også må gi studentene bred kunnskap om forvaltningsrettslige prinsipper knyttet til barnevernets prosessuelle arbeid, innsyn og dokumentering.

Autorisasjon for barnevernspedagog og sosionomutdanningen

Bergen bystyre vedtok at det ønsker en autorisasjonsordning for barnevernspedagoger og sosionomer

«Barnevernspedagog- og sosionomutdanningane må underleggjast autorisasjonsordning. Desse to yrkesgruppene har ikkje medisinkompetanse, men dei arbeider med menneske i svært sårbare livssituasjonar. Autorisasjon vil gje ein status og eit samfunnsstempel til yrkesgruppene som er ei anerkjenning også til dei menneska barnevernspedagogar og sosionomar arbeider med om at dei har den ekstra kvalitetsgarantien berre autorisasjon kan gje».»

Bergen kommune ser at det er gjort et stort og nødvendig arbeid med retningslinjene, og ønsker de nasjonale retningslinjene velkommen. Vi håper at våre innspill sammen med andre innspill kan bidra til at helse- og sosialfagutdanningene vil bli gjort i stand til møte morgendagens utfordringer.

Kunnskapsdepartementet
Postboks 8119 Dep
0032 Oslo

Deres referanse
18/643-2

Vår referanse
18/109-8

Vår dato
18.06.2018

Høring Forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger

Det vises til Kunnskapsdepartementets (KD) henvendelse 17. april 2018 hvor Universitets- og høyskolerådet (UHR) inviteres til å avgi høringsuttalelse om departementets forslag til nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanninger. KD har valgt å be høringsinstansene om å besvare høringen gjennom et oppsett i Questback. Med det høye antallet aktuelle høringsinstanser er dette forståelig og opplegget kan være funksjonelt med utgangspunkt i en og en utdanning. UHR vil gi kommentarer både om tverrgående temaer mellom retningslinjeforslagene, og om den enkelte utdanning. For vårt formål opplever vi Questback-opplegget som en lite egnet metode for å få formidlet våre synspunkter. Vi har derfor valgt å levere høringsuttalelse i et ordinært dokumentformat.

UHR-Helse og sosial (UHR-HS) diskuterte høringssaken i sitt møte 2. mai samt i arbeidsutvalgsmøte 25. mai. Videre ble de 14 nasjonale fagorganene for utdanning og forskning innen helse- og sosialfag under UHR-HS invitert til å sende inn bidrag til arbeidet med høringssaken. Vi har mottatt bidrag fra de 8 fagorganene som høringsforslagene faglig sett gjelder. UHRs styre vedtok høringsuttalelsen i sitt møte 13. juni.

Vi har organisert høringsuttalelsen vår slik:

1. *Generelle kommentarer*
2. *Tverrgående kommentarer til retningslinjene*
 - Formålsbeskrivelse
 - Læringsutbyttebeskrivelser
 - Krav til studiets oppbygging
 - Krav til praksisstudier
3. *Avsluttende kommentarer*
4. *Utdanningsspesifikke kommentarer*

1. Generelle kommentarer

UHR støtter intensjonen med retningslinjene. Det er åpenbart en krevende balansegang å utarbeide retningslinjer som både skal ivareta tjenestenes kompetansebehov og opprettholdelse av UH-institusjonenes faglige autonomi. Det prinsipielle utgangspunktet for all høyere utdanning er at det er læringsutbyttebeskrivelsene som er det styrende elementet for valg av undervisningsmetoder, herunder simulering, ferdighetstrening, eksterne praksisstudier og vurdering av studentene. Helse- og sosialtjenestenes rolle i styring av utdanning er å bidra til utforming av læringsutbyttebeskrivelser på studieprogramnivå.

Vi erfarer at de foreslåtte retningslinjene fremstår som ulike. Dette kan tyde på at tolkningsrommet har blitt for stort slik at gruppene har brukt veiledningen¹ de har fått ulikt. Retningslinjer bør bygges opp på en måte som gjør at de er gjenkjennelige på tvers, dvs. at de bør ha felles layout, organisering og tematikk. Det som må være forskjellig er de faglige momentene for den enkelte utdanning. De foreliggende utkastene har i hovedsak kun inndelingen av avsnitt til felles. Nasjonalt fagorgan for utdanning og forskning (NFUF) innen ergoterapi og ortopediingeniørfag peker spesifikt på betydningen av at programgruppen i det videre arbeidet har et særlig fokus på den «røde tråden» i retningslinjene. Sammenhengen mellom formålsbeskrivelsen og kunnskapsområdene/læringsutbyttebeskrivelsene bør vies ekstra oppmerksomhet, da disse skal bygge opp fundamentet for formålet med utdanningen og kjernekompetansene som beskrives der.

De omfattende forskjellene mellom forslagene til retningslinjer kan representere en betydelig utfordring. Ulike tilrettelegginger av samme utdanning kan dermed føre til samme sluttkompetanse. Men for de institusjonene som har ansvar for flere av helse- og sosialfagutdanningene vil ulik oppbygging og detaljeringsgrad av retningslinjene kunne være mer til hinder enn til hjelp. De beskrivelsene som kan være felles, bør være felles, og dette bør reflekteres i retningslinjene. Det er også et poeng å ikke føre en praksis hvor forhold som er fastsatt i annet regelverk gjentas her. På denne bakgrunnen foreslår UHR at KD oppnevner en redaksjonskomite med medlemmer fra UH-sektoren som får i oppgave å gjennomgå retningslinjene med tanke på redaksjonelle forhold og lik informasjon. En sikring av større likhet på tvers av retningslinjene er også pekt på av NFUF ergoterapi- og ortopediingeniørfag samt fysioterapi.

Retningslinjene skal ifølge KD være *førende for institusjonenes arbeid med utdanningene. Det skal være handlingsrom innenfor retningslinjene til faglig utvikling, nyskaping og institusjonell tilpasning ved den enkelte institusjon.* Totalt sett fremstår utkastene til retningslinjer som for detaljert, og vil redusere handlingsrommet for den enkelte institusjon. NFUF vernepleie stiller spørsmål ved hvor førende retningslinjene skal være som styringsverktøy. Selv om det har vært gjort forsøk underveis på å forklare betydningen av at retningslinjene skal være førende for institusjonenes arbeid med utdanningene, forblir dette et uavklart punkt. UHRs styre er enige i denne spørsmålsstillingen. For å sike likest mulig forståelse og implementering av retningslinjene er det avgjørende at departementet avklarer betydningen av at retningslinjene skal være *førende for institusjonenes arbeid med utdanningene.*

Vi er kjent med at KD vurderer å forskriftsfastsette retningslinjene. UHR mener at det vil være uheldig å gjøre det nå. Nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagene er en ny måte å regulere utdanningene på. Det bør være en lengre periode med rom for utprøving, nasjonal dialog, samordning og evaluering før forskriftsfastsetting evt. realiseres. Forskriftsfastsetting bør ikke gjennomføres dersom retningslinjene skal ha funksjon som et mykt styringsverktøy for nasjonal koordinering av arbeidet med utvikling av program- og emneplaner ved den enkelte utdanningsinstitusjon

Slik flertallet av retningslinjeforslagene ser ut nå, legges det opp til omfattende styring på innhold, noe som er i direkte motstrid med NKR og ikke forenlig med det politiske målet om mer ansvar og større faglig frihet til utdanningsinstitusjonene. Det omfanget retningslinjene har nå fremstår som rammeplanstyring, men bare under annet navn.

¹ «Veileder for utvikling av nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanningene» arbeidsdokument utviklet av KD.

2. Tverrgående kommentarer til retningslinjene

I dette kapittelet har vi til en viss grad tatt utgangspunkt i KDs dokument «*Veileder for utvikling av nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanningene*».

2.1 Formålsbeskrivelse

I henhold til departementets veiledning til arbeidsgruppene skal *Formålsbeskrivelsen*:

- angi det relevante rammeverket for utdanningen (NKR og yrkeskvalifikasjonsdirektivet)
- angi aktuelle og relevante styringsdokumenter
- definere egenarten ved den konkrete helse- eller sosialfaglige utdanningen,
- om mulig sette den i sammenheng med andre nærliggende eller overlappende utdanninger

Å angi relevant rammeverk og styringsdokumenter for utdanningen fremstår som en upresis bestilling. I flere av retningslinjeforslagene er NKR angitt som en del av rammeverket, men også tilsynsforskriften og kvalitetsforskriften og andre bestemmelser inngår i rammeverket. Vi foreslår at henvisningen til NKR tas ut i nåværende form. Men i og med at målgruppen for retningslinjene omfatter både utdanningene selv, tjenestene og brukerne, kan det likevel være ønskelig med en henvisning til NKRs definisjon av læringsutbyttebeskrivelser, som bakgrunn for forslag til utarbeidelse av LUB pr. utdanning.

I retningslinjene er det ikke nødvendig å skrive at utdanningene skal være forskningsbaserte, slik det er gjort blant annet utdanningene til bioingeniør, radiograf, sosionom og sykepleier. Dette kravet er fastsatt i UH-loven og gjelder for all høyere utdanning.

I forslagene for sosionom- og sykepleierutdanning er det vist til internasjonale føringer. Det bør vurderes å angi konkret hvilke føringer det vises til. I forslaget for sykepleierutdanning er det vist til internasjonale deklarasjoner, herunder EUs yrkeskvalifikasjonsdirektiv. Direktivet er ikke en deklarasjon, men et juridisk bindende dokument. Utdanningskravene i direktivet er ikke nevnt hverken i felles forskrift, i NOKUTs forskrifter eller som selvstendig forskrift. Det er derfor positivt at direktivet kommer inn i retningslinjene slik at det ikke er tvil om at dette er bestemmelser som må følges opp.

Definisjonen av egenarten ved den enkelte utdanningen varierer sterkt mellom retningslinjeforslagene, fra å fremstå som tydelig, til å fremstå som generell. Eksempelvis vil de 3,5 første linjene i formålsbeskrivelsen for fysioterapiutdanning kunne anvendes på de fleste helse- og sosialfagutdanninger. Også retningslinjeforslagene for utdanning til ergoterapeut og sykepleier fremstår som delvis lite utdanningsspesifikke. Derimot er retningslinjeforslagene for utdanning til bioingeniør, radiograf og sosionom mer konkrete. Vernepleierutdanningen fremstår som relativt konkret, men forslaget til retningslinje greier ikke å gi et bilde av vernepleierens plass i helse- og sosialteamet.

Kun utdanningene til barnevernspedagog og sykepleie har nevnt rettigheter for den samiske befolkningen. Dette er heller ikke hjemlet i UH-loven. UHR foreslår derfor at dette punktet føres inn i alle retningslinjene.

Noen av retningslinjene, blant annet for barnevernspedagogutdanningen har tatt med engelsk tittel. Det bør gjøres for alle utdanningene.

Det er en viss grad av overlapping av innholdet i formålsbeskrivelse og læringsutbyttebeskrivelser, noe som fremkommer tydelig eksempelvis i retningslinjene for barnevernspedagog.

I flere av retningslinjeforslagene er det nevnt at utdanningen kvalifiserer for autorisasjon. Hovedkravet for autorisasjon av norskutdannet helsepersonell er dokumentasjon på bestått eksamen. Dermed gir ikke autorisasjonsordningen føringer for utdanningene, følgelig er det ikke behov for å ha med den opplysningen. Ettersom det kreves bestått eksamen for å gjennomføre turnustjeneste som fysioterapeut, er dette en sak om ikke gir føringer for utdanningen og ikke trenger å stå i retningslinjene.

Tverrprofesjonell samarbeidslæring (TPS) er et tema som er behandlet i felles forskrift. Under formål for utdanningene er dette angitt tydelig kun hos ergoterapeutdanningen. I flere av retningslinjeutkastene er TPS nevnt andre steder. Signalene om tverrprofesjonelt samarbeid hos kandidatene har over tid vært sterke fra tjenestene, og kanskje burde kandidatenes kompetanse innen TPS vært omhandlet under formålet for alle utdanningene.

I formålsbeskrivelsen av utdanningene skulle arbeidsgruppene *om mulig (skal) sette den [utdanningen] i sammenheng med andre nærliggende eller overlappende utdanninger*. Så vidt vi kan se er det kun sosialt arbeid som har tatt hensyn til dette punktet. Det er noen åpenbare koblinger: utdanninger til barnevernspedagog, sosionom og vernepleier, utdanninger til ergoterapeut og fysioterapeut. Men en kan også tenke seg viktige og nødvendige koblinger mellom flere helsefaglige utdanninger som nå er fordelt på RETHOS fase 1 og 2.

2.2 Læringsutbyttebeskrivelser

Departementets veileder angir at retningslinjene skal inneholde læringsutbyttebeskrivelser i tråd med NKR. Da er det et krav at det utarbeides ett sett med LUB inndelt i kunnskap, ferdigheter og generell kompetanse på studieprogramnivå. NOKUT skriver i sin veiledning at det også er vanlig med LUB på emnenivå. Alle LUB på emnenivå skal lede mot oppfyllelse av LUB på programnivå.

I RETHOS-prosjektets arbeidsdokument for utforming av retningslinjer står blant annet følgende:

5.2 Antall LUBer

Programgruppene bør være bevisste både på antallet kunnskapsområder og antallet LUBer. Dersom programgruppene holder LUBene på et studieprogramnivå, og unngår for sterk detaljering, vil antallet begrense seg selv. For detaljerte LUBer kan ende opp med å bli uforholdsmessig krevende kvalifikasjoner for kandidatene og dermed ikke samsvare med det en kandidat skal kunne klare i løpet av en bachelorutdanning.

LUBene skal kunne etterleves av institusjonene, vurderes av andre og etterprøves av kontrollinstanser. Dermed må ikke beskrivelsene heller blir for generelle. Desto mer generell en LUB er, desto vanskeligere vil det være å vurdere om den er oppnådd.

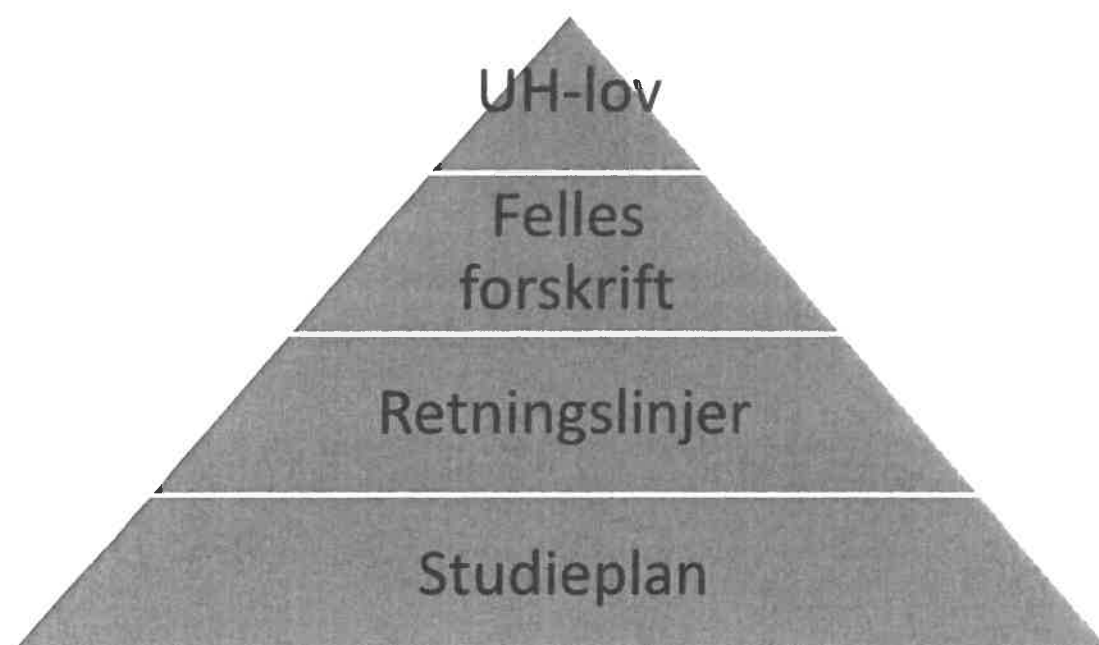
I veiledningen fra departementet til arbeidsgruppene er det også gitt råd om at det kan være hensiktsmessig å dele LUB inn i kunnskapsområder. Dette er gjort på ulik måte i forslagene til retningslinjer. To av gruppene har valgt ikke å definere kunnskapsområder, en gruppe har valgt 10. Fagorganet for ergoterapi- og ortopediingeniørutdanning anbefaler sterkt at kunnskapsområdene presenteres i eget kapittel/avsnitt etter formålsbeskrivelsen og før læringsutbyttebeskrivelsene, og viser til eksempel fra retningslinjene for fysioterapi.

På dette punktet kan det se ut som om programgruppene ikke har vært lojale overfor oppdraget de har fått. Oppdelingen av LUB i kompetanseområder kan være problematisk. Det er en viss sammenheng mellom høyt antall LUB og høyt antall kompetanseområder, ref. tabell 1. De med flest LUB beveger seg på et høyt detaljeringsnivå, det likner på LUB på emnenivå, ikke på studieprogramnivå og bør endres.

Utdanning	Kompetanseområder	LUB
Barnevernspedagog	0	46
Bioingeniørutdanning	0	38
Ergoterapiutdanning	7	64
Fysioterapiutdanning	7	64
Radiografutdanning	10	88
Sosionomutdanning	3	52
Sykepleierutdanning	6	71
Vernepleierutdanning	6	76

Tabell 1: Sammenheng utdanning, kompetanseområder og LUB

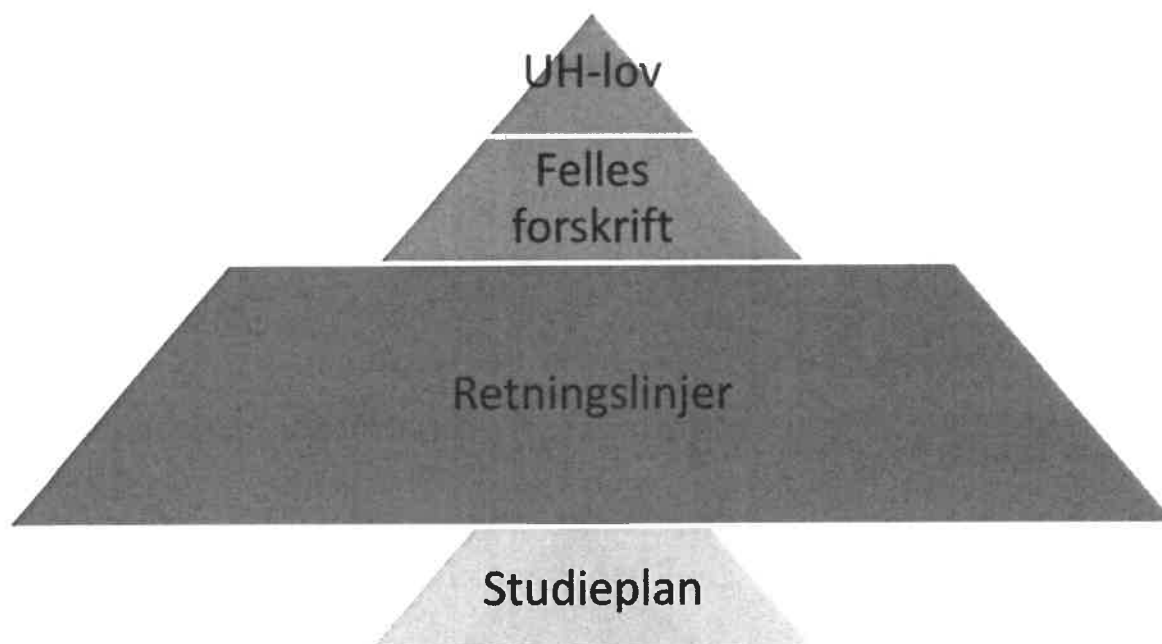
Styringssystemet for helse- og sosialfagutdanningene slik det delvis er vedtatt, og delvis foreslått, er illustrert i figur 1.

Figur 1: Typisk hierarkisk oppbygging av styringselementene i utdanning

Det øverste nivået gir en styringsramme som gjelder all høyere utdanning. På neste nivå konkretiseres styringsrammen gjennom en felles forskrift for helse- og sosialfagutdanningene. Forskriften er relativt generell, men inneholder blant annet LUB som skal gjenfinnes i alle utdanningene. Forskriften har også bestemmelser om nasjonale retningslinjer for helse- og sosialfagutdanningene. Med forskriften som ramme, utvikles retningslinjene. Retningslinjene representerer et mer detaljert og spesifikt nivå enn forskriften. På studieplannivå foretas en ytterligere konkretisering innenfor rammen av retningslinjene. Her skal det også være rom for at institusjonene kan sette sitt særpreg/lokal profil på utdanningene.

Figur 2 viser en situasjon hvor retningslinjene har blitt så detaljerte at studieplannivåets oppgave i større og mindre grad blir å sortere LUB på emnenivå.

Figur 2: Atypisk hierarkisk oppbygging av styringselementene i utdanning

I dokumentet arbeidsgruppene fikk utdelt som hjelpemiddel, fremkommer det tydelig at angitt LUB skulle fastsettes på studieprogramnivå og unngå for sterk detaljering. Oppdelingen i kompetanseområder og høyt antall LUB gjør at noen av retningslinjeforslagene ser ut som om de er lagd på emnenivå, ikke studieprogramnivå. Et tilfeldig utvalg av studieplaner fra de åtte aktuelle utdanningene viser at gjennomsnittlig antall LUB ligger på 23 med et spenn 13-29, ref. tabell 2. I de foreslåtte retningslinjene er gjennomsnittet 63 med et spenn 38-88. Dette indikerer at alle utdanningene vil komme i den situasjonen som er illustrert i figur 2 dersom retningslinjene innføres uten en tydelig nedjustering av kompetanseområder og LUB.

Utdanning	Institusjon	Antall LUB
Barnevernspedagogutdanning	NTNU	18
Bioingeniørutdanning	UiA	29
Ergoterapiutdanning	HVL	27
Fysioterapiutdanning	OsloMet	24
Radiografutdanning	USN	13
Sosionomutdanning	UiT	27
Sykepleierutdanning	Innlandet	22
Vernepleierutdanning	Nord	17

Tabell 2: Antall LUB i et utvalg studieplaner

NFUF ergoterapi- og ortopediingeniørfag er bekymret for den store variasjonen i antall læringsutbyttebeskrivelser. Det pekes også på ulikheter i bruken oppdeling av kompetanseområder. UHR-HS mener at det høye detaljeringsnivået i de fleste retningslinjeforslagene kan utfordre institusjonenes faglige frihet og ansvar slik det er beskrevet i universitets- og høyskolelovens (UHL) § 1-5. Det vil være en avveining mellom UHL § 1-5 og §§ 3-1 og 3-2 som omhandler NKR og rammeplaner. Det blir likevel en paradoks situasjon når detaljeringsnivået er så høyt at det første institusjonene må gjøre når ny studieplan skal utformes basert på de nasjonale retningslinjene er å aggregere retningslinjenes LUB til et nytt sett med LUB på *studieprogramnivå* før de innenfor den rammen kan utvikle LUB for det enkelte emne.

Flere av de nasjonale fagorganene deler UHR-HS sin bekymring for detaljeringsnivået og bruk av nivåindikatorer i læringsutbyttebeskrivelsene. Det pekes også på ulikt abstraksjonsnivå. Det er derfor ønskelig å be programgruppene om å beskrive LUB som minimum sluttkompetanse, og sørge for at detaljerings- og abstraksjonsnivået utjevnes.

Oppsummert mener UHR at detaljeringsnivået på LUB i forslagene til de nasjonale retningslinjene er for omfattende. Konsekvensen bør være at forslagene nedjusteres til programnivå slik det fremkommer i gjeldende studieplaner.

2.3 Krav til studiets oppbygging

Departementets veileder sier dette om krav til oppbygging:

Retningslinjene skal inneholde krav til oppbygging av studiene for den enkelte utdanning. Også denne delen av retningslinjene må utarbeides på riktig detaljeringsnivå, følgelig studieprogramnivå, slik at det er handlingsrom til faglig utvikling, nyskaping og institusjonell tilpasning ved den enkelte institusjon.

Programgruppene skal ikke angi studiepoeng for det enkelte fag/emne, og heller ikke ta for seg karaktersystemet. Det sistnevnte reguleres andre steder i universitets- og høyskoleregelverket.

En for detaljert fremstilling av studiets oppbygging vil kunne hindre optimal gjennomføring av den enkelte utdanning på institusjonene, da disse er bundet av andre krav og regelverk, nasjonale føringer for utveksling m.m.

Eksempelvis kan retningslinjene på et overordnet nivå nevne praksis og institusjonelt samarbeid, herunder TPS.

Retningslinjene for utdanning til bioingeniør, ergoterapeut, sosionom og sykepleie beskriver emnefordeling år for år. Bioingeniørutdanning angir at enkelte temaer skal utgjøre en viss prosent av utdanningen. Dette detaljeringsnivået bidrar til å snevre inn den enkelte institusjons mulighet til å designe sine studieplaner slik de mener er faglig forsvarlig.

I retningslinjene for utdanning til barnevernspedagog, fysioterapeut, sosionom og sykepleier pekes det på sammenheng mellom teori og praksis og faglig progresjon. Dette er allmenne formuleringer som neppe gir noen merverdi til implementering av retningslinjene.

Utdanningene til barnevernspedagog, sosionom, sykepleier og vernepleier angir at det bør tilrettelegges for internasjonal utveksling innenfor både praktiske og teoretiske emner. Dette er også allmenngyldige føringer for høyere utdanning, og det er neppe behov for å gjenta dette i retningslinjene. Det er vesentlig at retningslinjene ikke blir utformet på et detaljeringsnivå som gjør at internasjonalisering, herunder utveksling vanskeliggjøres.

Statistikk fra DBH om studentutveksling innen helse- og sosialfagutdanningene gir et bilde hvor noen få miljøer har relativt gode tall, mens andre miljøer har liten utveksling. Realiteten er noe annerledes, det er mange utdanninger hvor antallet inn- og utreisende studenter er høyere, men tiden utvekslingen varer er mindre enn tre måneder. Mindre regulert detaljering enn det som er foreslått i retningslinjene vil kunne bidra positivt til økt utveksling.

I retningslinjene for utdanning til fysioterapeut pekes det på sammenhengen mellom LUB, læringsaktiviteter og vurderingsformer, samt ferdighetstrening ved utdanningsinstitusjonen. Også dette er allmenne føringer for høyere utdanning og er behandlet i andre dokumenter og ansees som overflødig i retningslinjene.

Forslagene til retningslinjer har behandlet ferdypningsoppgave/bacheloroppgave forskjellig. Det er ikke et forskriftsbestemt krav at studenten skal levere en bacheloroppgave. Det er bachelorutdanninger i dag hvor dette ikke er et krav. Det bør vurderes å ha felles bestemmelse om dette på tvers av retningslinjene.

Oppsummert finner vi store forskjeller i hva som beskrives. Det er en viss sammenblanding av innholdet i kapitlene om studienes oppbygging og krav til praksisstudier. Det skal ikke angis studiepoeng, men det er ikke noe mindre regulerende å angi omfang i prosent. Prioriteringer av emner for hvert studieår blir en for detaljert regulering av studiene og foreslås fjernet.

2.4 Krav til praksisstudier

I veilederen for retningslinjegruppene står blant annet dette om praksisstudier:

Retningslinjene kan stille krav til praksisdelen av utdanningene.

Dersom programgruppene ønsker å stille krav til praksis i utdanningen må disse kravene samsvare med forskriftens § 3 og YKR for de utdanningene dette gjelder. YKR har konkrete krav til praksis for enkelte av utdanningene og forskriften har felles krav for alle utdanningene.

I tillegg må retningslinjene ha et omfang og innhold som er gjennomførbart. Det er viktig at programgruppene tar hensyn til tilgangen på aktuelle praksisplasser og at det er mange utdanninger som skal ha praksis i samme fagfelt.

Tabell 3 viser i hovedsak hvilke momenter om praksisstudier som er anført i retningslinjene.

Utdanning	Varighet	Organisering	Arena	Andre krav	TPS
Barneverns-pedagog	20-24 uker	14 uker sammenhengende og i siste halvdel av studiet	i kommunalt eller statlig barnevern		
Bioingeniør		bør inngå i alle tre studieår			
Ergoterapi	minst 30 uker	minst 8 uker pr studieår	kommune og spesialist - prosjektpraksis		X
Fysioterapi	minst 1200 timer (30 uker fulltid)	minst 2 perioder i andre år på 7 uker eller mer	kommune og spesialist	praksis også på andre relevante arenaer	X
Radiografi	minst 900 timer (30 uker)	anbefales en periode på 360 timer (12 uker) i løpet av studiet	offentlige eller private helseinstitusjoner.	minimum omfatte konvensjonell rgt., CT og MR, andre områder etter tilgjengelighet	X
Sosionom		erfaring fra to ulike praksisfelt (hvis mulig) forvaltningserfaring bør inkluderes			
Sykepleier		Vises til krav i direktivet - gruppen har to ulike forslag, hvor et forslag innebærer at to praksisperioder på har en varighet på mins 7 uker og inkludere døgkontinuerlig oppfølging av pasienter	en periode hvor studenten lager egne LUB legge til rette for varierte læringsformer som understøtter LUB	skal ha veilederutdanning min. 10 SP på masternivå	X
Vernepleier	minst 35 uker veiledet brukerrettet praksis	praksis i tjenester som bistår personer med kognitive funksjonsnedsettelser			

		og/eller store og sammensatte bistandsbehov - øvelse i helsehjelp og legemiddel- håndtering, miljøterapeutisk arbeid og dokumentasjon og kvalitetssikring av eget arbeid			
--	--	--	--	--	--

Tabell 3: Oversikt over innholdet i beskrivelse av praksis

Tabellen viser blant annet:

- Svært store variasjoner mellom retningslinjeforslagene
- Noen angir praksisvarighet i timer og uker
- Noen angir lengder og plassering på noen praksisperioder
- Noen angir praksisarenaer
- Noen setter krav til TPS
- Sykepleie har krav til praksis omfang og arena gjennom et EU-direktiv

Manglende føringer for beskrivelse av praksisstudier gir gruppene stort fortolkningsrom, og har resultert i omfattende forskjeller. Det er neppe verken funksjonelt eller ønskelig at variasjonen i beskrivelse av krav til praksisstudier er så vidt stor. Det bør diskuteres hvilke føringer som skal gis for praksisstudier. Disse må være felles for alle utdanningene. Praksisfeltet er utenfor UH-sektorens jurisdiksjon. Da blir det viktig å få klarlagt hvilke signaler tjenestene har behov for slik at de kan bidra med tilrettelegging på best mulig måte.

I helse- og sosialfaglige profesjonsutdanninger kan ekstern, veiledet praksis utgjøre en trussel mot gjennomgående høy utdanningskvalitet, både med tanke på tilgang på egnete praksisplasser og organisering og kvalitetssikring av praksisstudiene. For at RETHOS-prosjektets mål om bedre kvalitet og relevans for helse- og sosialfagutdanningene skal nås, må tydeligere lovfesting og bedre finansiering av helse- og velferdstjenestenes ansvar og oppgaver knyttet til praksisstudier komme på plass. Tjenestenes rolle i grunnutdanning av personell fremstår som om den bygger mer på tradisjon og erfaring enn klart definerte ansvarsområder. Vi er klar over at RETHOS-prosjektet ikke har dette temaet i sitt mandat, men det er en så vidt viktig betingelse for å lykkes med intensjonene bak utvikling av nasjonale retningslinjer at vi likevel ønsker å peke på dette.

UHR anser det ikke som ønskelig å fastsette omfanget av praksisstudier for den enkelte utdanningstype. Det vil være å starte i feil ende. Men det må fremkomme i retningslinjene at alle helse- og sosialfagutdanningene skal ha ekstern, veiledet praksis. Praksisperioder må ha et omfang som gjør det realistisk at studenten oppnår læringsutbytte som både krever praktiske ferdigheter og integrering av teori i praksis. Den enkelte praksisperiode må være så lang at det er mulig å foreta en forsvarlig vurdering av studentens oppnådde læringsutbytte. Det vil antagelig være hensiktsmessig både for utdanningsinstitusjoner og helse- og velferdstjenestene at det etableres regionsvis samarbeid om læringsutbyttebeskrivelser for, og organiseringen av praksisstudier.

LUB er nå utgangspunktet for alle virkemidler som skal bidra til at studentene lærer det de skal. Identifisering av hvilken kompetanse studentene skal tilegne seg gjennom praksisstudier må være tydelig operasjonalisert gjennom læringsutbyttebeskrivelser for praksisstudier. Når LUB er klare, kan omfanget på praksisstudier fastsettes. Ettersom den enkelte utdanningsinstitusjon skal kunne sette sitt lokale særpreg på utdanningene, og en har tilgang på ulikt praksisfelt, vil praksisstudier kunne utvikles seg forskjellig.

Oppsummert finner vi at praksisstudier er svært ulikt håndtert på tvers av retningslinjene. Det er nødvendig først å definere LUB for praksis før praksisstudienes omfang fastsettes. Det må fremkomme klart i retningslinjene at alle helse- og sosialfagutdanninger skal ha innslag av ekstern, veiledet praksis.

3. Avsluttende kommentarer

Det er et omfattende både redaksjonelt og faglig etterarbeid som må gjøres før retningslinjene kan implementeres. Foruten det redaksjonelle og faglige arbeidet, må det også legges en tydelig plan for implementering. Et av de viktigste punktene her er at det må defineres en tidsavgrenset utprøvningsfase hvor en samler erfaringer og identifiserer endringsbehov. Det er et svært viktig poeng at forskriftsfesting unngås. Forskriftsfesting ødelegger muligheten for å ha dynamiske retningslinjer som er enkle å endre. Erfaringer med eksisterende rammeplaner er at det gjerne tar to år for å foreta endringer. Så raskt som den faglige og organisatoriske utviklingen går, kan dette bli alt for langsomme prosesser, og etterlevelsen av retningslinjene kan reduseres. Dermed vil tjenestene risikere å ikke bli tatt hensyn til, noe som vil være svært uheldig tatt utgangspunkt i målsettingen med RETHOS-prosjektet. Vi lever i et samfunn med økende endringstakt. En forskriftsfastsetting er slik vi ser det å gå i motsatt retning av forenkling.

4. Fagorganenes kommentarer til den enkelte utdanning

UHRs 14 nasjonale fagorganer for utdanning og forskning innen ulike helse- og sosialfagutdanninger har spilt inn synspunkter. I de følgende presenteres disse. Høringsinnspillene er noe redigert, og fellestemaer som er behandlet i kap. 1-3 er tatt ut for å redusere tekstmengden.

4.1 Barnevernspedagog

Vi vil gjenta vårt innspill til programgruppen om at den faglige tilnærmingen i barnevernspedagogutdanningen skal være sosialpedagogikk. Vi viser til St.meld. 13, Utdanning for velferd, og siterer: *Likeledes er sosialpedagogikken som barnevernspedagogutdanningen er basert på, også relevant for andre deler av helse- og velferdstjenestene* (s 83). Sosialpedagogikk som tilnærming må fremgå i formålsbeskrivelsen og i læringsutbyttebeskrivelsene. En sosialpedagogisk tilnærming innebærer tilrettelegging for læring, omsorgsyttelse og utviklingsstøtte til barn og unge gjennom inkludering i sosiale fellesskap. Ledende prinsipper i sosialpedagogikken er livsverdensorientering, ressursfokus, rettighetsorientering og likeverd. Tjenestene og brukerne er tjent med at sosialpedagogikk er hovedtilnærmingen i barnevernspedagogutdanningen.

Vi er fornøyde med tydelig målgruppeorientering. Under formål, andre avsnitt, står det at kandidaten har særlig kompetanse til å løse oppgaver innenfor barnevernet og **andre arenaer hvor barn og unge i en utsatt livssituasjon befinner seg**. Under krav til praksisstudier står det i tredje avsnitt **andre tiltak rettet mot utsatte barn og unge**. Vi foreslår at **tiltak** byttes ut med **arenaer** også her. Barnevernspedagoger er en ønsket og benyttet profesjon i skole/SFO, barnehage og fritidsklubb. Barna er tjent med barnevernspedagogens kompetanse også på disse viktige oppvekstarenaene.

4.2 Bioingeniør

Konklusjon

Vi mener at de nye nasjonale retningslinjene for bioingeniørutdanning må inneholde et krav om minimum ti prosent ekstern praksis i et autentisk arbeidsmiljø på medisinske laboratorier i et helseforetak.

Begrunnelse

I forslaget til «Retningslinjer i et nytt system for styring av læringsutbytte i helse- og sosialfagutdanninger- bioingeniørutdanning» beskrives i krav til studiets oppbygging at «*interne og eksterne praksisstudier skal utgjøre minimum 35% av studiet. Minst 10% av studiet bør minst være eksterne praksisstudier.*» (10 % av studiet utgjør 18 studiepoeng) I **gjeldende rammeplan** beskrives i § 3: «*Praksisstudier og ferdighets trening skal utgjøre minimum 60 studiepoeng hvorav 20 studiepoeng skal være ekstern praksis i medisinske laboratorier.*».

Dersom ekstern praksis i et omfang av minimum 10% av studieforløpet ikke er et krav, men en undervisningsform vi «*bør*» tilby, samsvarer dette dårlig med intensjonen som ligger til grunn for endringene i det nye styringssystemet som nå etableres. Dersom helsetjenestene skal få bedre innflytelse over innholdet i utdanningene må vi samhandle med veiledere i praksisfeltet om å gjennomføre en relevant praksis med god kvalitet.

Presset på praksisarenaene er stort. Dersom omfanget av praksisstudier som foregår i autentiske yrkessituasjoner under veiledning av en person med relevant yrkesutdanning og yrkespraksis ikke er et krav, er det svært sannsynlig at omfanget av denne type praksis vil bli mindre.

I ekstern veiledet praksis møter studentene yrkesfeltets faktiske krav på en måte som ikke kan gjenskapes fullgodt i en simuleringssituasjon. I praksis møter studentene yrkesutøvere og pasienter/klienter i det virkelige miljø, og de må utøve sitt fag i situasjoner som ikke er standardiserte. Ved å delta i relevante yrkessituasjoner sammen med en veileder av samme profesjon, og få tilbakemelding fra henne, er ekstern veiledet praksis sentralt i utviklingen av yrkesidentitet.

Bachelorutdanningen for bioingeniører er i dag en generalistutdanning som omfatter alle laboratoriespesialiteter. Den teknologiske utviklingen skjer svært raskt og samhandling mellom de ulike laboratorier utvikles gjennom metodefellesskap. Det er helt nødvendig å ha tilbud om ekstern praksis (minimum 10% av studiet) for oppdatert undervisning og veiledning innen moderne laboratorieteknologi.

Fem av de seks institusjonene som tilbyr bioingeniørutdanning i Norge mener at det må stå «*Minst 10 % av studiet SKAL minst være eksterne praksisstudier.*» Det vil si fem av de seks institusjonene som danner Det nasjonale fagorganet for bioingeniørutdanningene er enige i dette.

3.3 Ergoterapeut

1) Spesifikke kommentarer til retningslinjene for ergoterapi

- Fagorganet mener forslaget er et godt utgangspunkt for en beskrivelse av ønsket sluttkompetanse ved fullført bachelorutdanning i ergoterapi og som grunnlag for profesjonsutøvelse innen ergoterapi.

2) Innspill til retningslinjenes kapitler - ergoterapi

a) Formål

- Formålsbeskrivelsen er en «*pilar*» i dokumentet. Her må man få tydelig frem «*hva ergoterapeuter er særlig gode på*»; hvilke kjernekompetanser ergoterapeuter har og hvilke lokale, nasjonale og globale utfordringer denne kompetansen kan bidra til å løse.
- Formålsbeskrivelsen fremstår som noe ordrik og kan med fordel spisses inn mot kjernekompetansene person – aktivitet – omgivelser. Meningsinnholdet må være i samsvar med det som står i det omforente dokumentet «*Ergoterapeuters*

kjernekompetanse», men beskrivelsen bør likevel kunne tilpasses det spesifikke formålet med retningslinjene (studieprogram/undervisning).

b) Kunnskapsområder/læringsutbyttebeskrivelser

- I tråd med kommentaren om sammenheng mellom formålsbeskrivelse og kunnskapsområder foreslår fagorganet at kunnskapsområde nr. 2 «Samspill mellom kropp, funksjon, aktivitet og helse» omskrives til «Samspill mellom person, aktivitet og omgivelser» og at dette flyttes opp som kunnskapsområde nr. 1.
- Det ble uttrykt en klar bekymring for at ikke menneske, her i betydningen kunnskap om sykdom og helse, kommer tydelig nok frem i kunnskapsområder og læringsutbytte. Vi må ikke glemme at ergoterapi er en helsefagutdanning.
- Er det nok trykk på «innovasjon» i kunnskapsområder/læringsutbytte? Ergoterapeuter skal være gode på innovasjon og ledelse.
- Bør ordene «helse» og «deltakelse» komme inn i overskriftene/kunnskapsområdene?
- Ordet «helsefremmende» savnes, og ikke bare «folkehelse»
- Trenger vi ha «kunnskapsbasert yrkesutøvelse» inn som del av overskrift/kunnskapsområde?
- Dette er i dag ganske så selvsagt. Men fortsatt viktig at dette blir uttrykt i læringsutbyttene under overskriftsnivået da gapet fortsatt er tydelig i tjenestene.
- Læringsutbyttebeskrivelsene bør gjennomgå med tanke på overlapp/gjentakelser. Et eksempel på overlapp er læringsutbytte nr. II under Generell kompetanse tilknyttet kunnskapsområde nr. 2 og læringsutbytte nr. 4 under Ferdigheter tilknyttet kunnskapsområde nr. III.
- Begrepet «funksjonsvurdering» (jfr. nevnte LUBer i punktet ovenfor) er noe misvisende angående ergoterapeuters kompetanse. Fagorganet anbefaler at dette erstattes med «vurdering av ferdigheter og aktivitetsutførelse». Dette vil være mer i tråd med formålsbeskrivelsen/kjernekompetansene.
-

c) Krav til studiets oppbygging

Fagorganet ga uttrykk for at beskrivelsen under «krav til studiets oppbygging» var godt formulert, men hadde følgende innspill:

- Beskrivelsen av første studieår blir litt for generell, allerede her bør beskrivelsen knytte kunnskap inn mot aktuelle brukergrupper
- Det bør tydeliggjøres at læringsutbyttene skal realiseres gjennom praksisstudiene
- Forslaget om et felles fagspesifikt nettbasert undervisningsopplegg støttes. Tidspunktet (hvilket semester/år) opplegget skal gjennomføres bør imidlertid holdes åpent. Det er viktig med fleksibilitet, både i forhold til tidspunkt og tema, og således ikke ønskelig at dette fastsettes i RETHOS-retningslinjene.

d) Krav til praksisstudier

- Fagorganet stiller spørsmål ved at man stiller et høyere minimumskrav (30 uker) til ekstern praksis enn minimumskravet til WTOF (27 uker).
- Det vurderes som positivt at det ikke er presisert at praksis skal være eksternt veiledet.
- Fagorganet støtter kravet om sammenhengende praksisperioder i alle studieår, men mener kravet om 8 uker sammenhengende praksis hvert studieår er altfor detaljstyrende. Det som skal være styrende i retningslinjene, bør være det vi ønsker å sikre at alle skal ha og som kan være forpliktende både for utdanningene og praksisfeltet.
- Det foreslås at en av praksisperiodene kan være knyttet til en mer utradisjonell type arbeid, som f.eks. innovasjon (eller annet utypisk arbeidsområde for ergoterapeuter)

4.4 Fysioterapeut

Særlige kommentarer til retningslinje for fysioterapiutdanningen

Nasjonalt fagorgan for fysioterapi mener at forslaget til nasjonale retningslinjer for fysioterapiutdanningene er et godt utgangspunkt for videre arbeid. Vi har likevel noen kommentarer, spørsmål og innspill til utkastet.

Generelt er vi usikre på om faget fysioterapi kommer tydelig nok fram i forslaget til retningslinjer. Det må tydeliggjøres at disse retningslinjene gjelder fysioterapi og ordet «fysioterapi» kan med fordel gjentas oftere i retningslinjene.

Formålsbeskrivelsen

Vi mener at formålsbeskrivelsen må utbedres noe. Noen deler av kjernekompetansen til en fysioterapeut er underkommunisert og bør løftes bedre inn i formålet. Det må komme bedre frem at fysioterapeuter skal jobbe med syke mennesker og med mennesker med sammensatte helseplager. Slik det står nå kan det se ut som om formålet er å utdanne fysioterapeuter som primært skal jobbe forebyggende og helsefremmende. Videre står det i formålsparagrafen at «Studiet gir kompetanse til arbeid i helsesektoren og på andre samfunnsområder, i offentlig og privat virksomhet, og på nasjonale og internasjonale arenaer» uten at kompetanse rettet mot andre samfunnsområder og internasjonale arenaer gjenspeiles godt nok i kunnskapsområdene og i læringsutbyttebeskrivelsene.

Vi mener videre at fysioterapeuters selvstendige behandleransvar er underkommunisert i formålet. Svært mange fysioterapeuter gjør dette, parallelt med at mange samarbeider tett med andre faggrupper. Videre står det i formålsbeskrivelsen at utdanningen skal gi kandidatene forutsetninger til å utvikle fysioterapi som kunnskapsfelt og profesjon. Vi er usikre på hvorvidt vi kan forvente slik kompetanse enn så lenge LUB på bachelor ikke gir rom for avansert kunnskap samt det å analysere og forholde seg kritisk til (masternivå). Vi savner ordet mestring i formålsbeskrivelsen og tror det vil bære hensiktsmessig å bytte ut ordet utfoldelse med mestring. Vi mener det er hensiktsmessig at turnustjenesten og autorisasjon er nevnt i formålsbeskrivelsen.

Kunnskapsområder

Vi er svært positive til at det deles inn i kunnskapsområder og at disse listes opp i forkant av læringsutbyttebeskrivelsene. Vi gjør oppmerksom på to siste kunnskapsområdene; VI Kunnskap, kvalitetssikring og innovasjon, og VI. Samfunn og politikk er nummerert feil når de står gjentatt som overskrifter til læringsutbyttebeskrivelsene. Samhandling er i utkastet knyttet til rehabilitering og habilitering. Vi mener det bør vurderes hvorvidt samhandling bør skilles ut som et eget kunnskapsområde sammen med kommunikasjon og relasjonsbygging.

Læringsutbyttebeskrivelser

Med veldig mange læringsutbytter på programnivå er Fagorganet usikker på om retningslinjene slik de foreligger er for omfattende for en bachelorutdanning. Under de ulike kunnskapsområdene bør rekkefølgen på læringsutbyttebeskrivelsene og verbene som brukes ses nærmere på (jfr. kommentar over). Læringsutbyttebeskrivelsene bør også gjennomgå med tanke på overlapp/gjentakelser. Spesielt kunnskapsområde II og III overlapper noe. Som i formålsbeskrivelsen savner vi læringsutbytter som i større grad omhandler patologi, diagnostisering og kompetanse på ledelse og organisering. Veiledningskompetanse bør også tydeliggjøres bedre.

Noen kommentarer rettet mot LUB under de enkelte kunnskapsområder.

I. Kropp, bevegelse og funksjon

Vi er usikker på om ordet «kropp» er dekkende.

II. Undersøkelse, vurdering og tiltak

Burde dette kunnskapsområde heller hete: Undersøkelse, vurdering, diagnostisering og tiltak? Vi opplever også at det mangler noe om vurdering av funksjon, diagnostisering og videre tiltak under Ferdigheter i dette kunnskapsområde.

VI Kunnskap, kvalitetssikring og innovasjon

Er kunnskap et godt ord å bruke som en overskrift under et kunnskapsområde? Det brukes ordet kunnskap på flere måter, og på tre ulike nivåer i læringsutbyttebeskrivelsene. Er dette hensiktsmessig?

Krav til studiets oppbygging

Fagorganet mener at beskrivelsen av «krav til studiets oppbygging» er godt formulert, men det bør kanskje i større grad tydeliggjøres hvilke læringsutbytter som skal læres gjennom praksisstudiene. Videre har vi et ønske om at det var noe tydeligere rammer for alle fysioterapiutdanningene i Norge. Studentene vil at vi skal være «likere». Er dette ivaretatt? Bør det stå noe om samarbeid mellom institusjonene?

Vi savner noe om bacheloroppgaven og mener det også bør stå at alle fysioterapeututdanningene skal ha en klinisk praktisk eksamen på slutten av studiet. Vi er redde for at mindre føringer rundt eksamensformer som klinikkeksamen vil kunne føre til at det blir lettere å bruke dette som salderingspost fordi dette er resurskrevende elementer i utdanningene. Vi savner at det gis føringer for bacheloroppgaven, det vil si hvorvidt fysioterapiutdanningen skal ha en bacheloroppgave og omfanget av denne. En bacheloroppgave som er lik i omfang og læringsutbytter er en fin mulighet å sammenlikne like utdanninger på tvers av utdanningsinstitusjoner med hensyn til akademisk nivå. Det bør også vurderes hvorvidt man skal si noe om internasjonalisering og digital kompetanse i oppbyggingen av studiet.

Krav til praksisstudier

I forhold til å sikre ressurser til praksis på de ulike institusjonene mener er det positivt at forslaget inneholder en såpass detaljert beskrivelse av praksis. Det er bra at det står at praksis skal være på et visst antall uker.

Det er likevel et tankekors at man i retningslinjene skal ha fokus på hva studentene skal lære og ikke på hva de får av undervisning, mens når det kommer til praksis så er fokuset i stor grad rettet til «input» når man legger føringer på antall uker. Mengde praksis bør i prinsippet komme som et resultat av hva studentene skal lære i praksis. Dette bør derfor synliggjøres bedre i retningslinjene.

I forslaget står det «Veileder for fysioterapistudenter skal som hovedregel være fysioterapeut med norsk autorisasjon og ha formell veilederkompetanse.» Når studentene våre er i praksis kan de ikke få veiledning på hvordan jobbe som fysioterapeut av noen andre enn fysioterapeuter. Det må klargjøres at så lenge studentene praktiserer fysioterapi må veileder være autorisert fysioterapeut.

Det nest siste kulepunktet lyder: «Studentene skal erfare tverrprofesjonell samarbeidslæring i reelle og realistiske samarbeidssituasjoner der studenter fra andre utdanninger deltar» Selv om intensjonen er god er vi usikre på om det lar seg gjennomføre innen dagens rammer.

4.5 Radiografi

Generelt er det gjort en god og grundig jobb i forslaget. Forslaget har en tydelig fagprofil. Nasjonalt fagorgan i radiografi mener at ansvarsområdet for pasientomsorg/pasientivaretagelse bør komme tydeligere fram i forslaget da radiografer selvstendig skal ivareta pasienter og pårørende. Dette aspektet må også tas inn under punktet «Formål».

Innhold i retningslinjene er i tråd med tjenestenes og brukernes behov.

Nasjonalt fagorgan i radiografi mener at innholdet i retningslinjene er i tråd med tjenestenes og brukernes behov. Læringsutbyttebeskrivelsene er dekkende for at studentene skal kunne opparbeide seg radiografifaglig kunnskap for å kunne utføre radiograffunksjonen i dag. Medlemmene i fagorganet mener at det er vanskelig å forutsi noe om morgendagens radiograffunksjon, da funksjonen endrer seg i tråd med teknologisk og medisinsk utvikling. Omfanget av de enkelte retningslinjene:

Det bør tilstrebes å ha noe mer lik struktur/formuleringer om punkter av generell karakter på tvers av programgrupper. Eksempelvis kunne det vært beskrevet i avsnitt om formål «studiet kvalifiserer for videre utdanning på mastergradsnivå», og eventuelt formuleringer om studiets oppbygning.

Innholdet i retningslinjene er gjennomførbart innen rammen av en bachelorutdanning. Nasjonalt fagorgan mener at slik læringsutbyttene er formulert vil studentene i hovedsak kunne opparbeide seg radiografifaglig kompetanse i løpet av en bachelorutdanning. Noen i fagorganet er bekymret for om kandidatene som uteksamineres etter nye retningslinjer vil kunne «beherske pasientobservasjon og kunne iverksette nødvendige tiltak» og «ivareta av kritisk syke pasienter» uten å være i praksisstudier ved somatisk sengeavdeling. Medlemmene er delt i synet på om retningslinjene bør stille krav til praksis ved somatisk sengeavdeling for radiografstudenter.

Praksisstudier

Medlemmene har ingen innvendinger mot at retningslinjene deler opp praksisstudiene i laboratorier der studentene må være i praksis, og laboratorier der studentene kan/ bør være i praksis. Medlemmene i fagorganet er delt i synet på lengden av praksisstudier. Noen av medlemmene er tilfreds med retningslinjenes forslag om minimum 30 uker, mens andre mener at antall uker bør være av samme omfang som i dag, 40 uker. I tillegg bør det påpekes at praksisstudiene skal være veiledet av profesjonsutøvere med relevant yrkesutdanning på minimum bachelornivå.

Noe som mangler

Formål: Nasjonalt fagorgan i radiografi mener at «data og» må inn i setningen: Radiografi er læren om å framskaffe informasjon om menneskekroppen gjennom egnet data og bildemateriale i den hensikt å oppdage eller behandle/lindre sykdom og lidelser. Kunnskapsområder: i punkt V. Pasientomsorg, observasjon og smittevern mangler ordet «tiltak». Radiografer må iverksette tiltak på bakgrunn av observasjon. Kunnskapsområdet bør beskrives: Pasientomsorg, observasjon, tiltak og smittevern.

Noe som bør utgå

Ordet utdannelse bør endres til utdanning i formål.

Andre sider

Ferdighetstrening og eventuelt simulering bør beskrives og defineres i et eget avsnitt. Nasjonalt fagorgan i radiografi mener at det ikke er samsvar mellom læringsutbyttene i VII. Forskning, fagutvikling og innovasjon punkt 3 i kunnskaper og punkt 2 i ferdigheter. Kunnskap: kjenne til kunnskapsbasert praksis, ferdigheter: kan anvende ny kunnskap. For å kunne anvende ny kunnskap må taksonomien være høyere enn kjenne til i kunnskaper. Nasjonalt fagorgan i radiografi anbefaler at programgruppen vurderer muligheter for sammenslåing av noen kunnskapsområder. Eksempelvis kan etikk passe inn under kunnskapsområdet for helsepolitikk og samfunn.

3.6 Sosialt arbeid

Generelt

1. Fagorganet er generelt fornøyd med den grundige og gode jobben som Programgruppen som har jobbet frem forslag til retningslinjer for sosionomutdanningen har gjort.
2. Fagorganet ønsker at sosialt arbeid med *familier* skal tydeliggjøres i retningslinjene. Foreksempel ved å føye ordet *familie* til setningen om målsettingen for studiet: «Etter endt utdanning skal kandidaten kunne arbeide med sosiale problemer på individ, familie, gruppe og samfunnsnivå».
3. Det er viktig å få tydelig frem at sosialt arbeid er et internasjonalt fag/del av en internasjonal fagtradisjon (ikke bare henvise til den internasjonale definisjonen med internettlenke), samt er å anse som både en praktisk og akademisk disiplin.
4. Fagorganet opplever ellers at teksten i retningslinjene gir et godt bilde av krav til sluttkompetanse etter fullført utdanningsprogram.
5. Gjennom dialog i fagorganet kom det innspill til ytterligere språklige presiseringer og en alternativ sortering av ulike deler av teksten. Disse innspillene er formidlet direkte til programgruppa som vil ta dette med i sitt videre arbeid.

Struktur

6. Fagorganet stiller spørsmålsteget ved detaljeringsnivået i læringsutbyttebeskrivelsene. Noen læringsutbyttebeskrivelser er mer konkrete enn andre angående målgruppe og metodikk. Fagorganet ønsker å understreke betydningen av at utdanningsstedene fremdeles gis frihet til å operasjonalisere retningslinjene på studieprogram-/fagplannivå, og at det blir mulig å utvikle en lokal profil på utdanningene.

Oppbygging av studiet

7. Det er svært gledelig at retningslinjene vektlegger ferdighetstrening som et viktig pedagogisk virkemiddel for å sikre kandidatens sluttkompetanse – noe som vil forutsette en økt faglig og økonomisk oppmerksomhet fra oppdragsgivere og eiere. Fagorganet vil påpeke at gjennomføringen av læringsutbyttene ikke vil være mulig innen dagens finansieringskategori.
8. Retningslinjene angir ikke rammer for praksis (antall uker). Vi er imidlertid kjent med at dette er gjort i retningslinjene som omhandler henholdsvis BVP og VPL-utdanningene. Videre angis det at deler av studiet kan gjennomføres sammen med andre studieretninger – denne passusen finnes imidlertid ikke hos retningslinjene til hhv. BVP og VPL. Fagorganet mener det kan være hensiktsmessig at slike faglige føringer for oppbygging av studiene gjøres likt for de ulike BSV-retningslinjene da disse tradisjonelt er nært knyttet til hverandre.
9. Retningslinjene gir føringer for hvordan studiestedene skal sikre faglig progresjon gjennom studiet. Det er imidlertid ikke sagt noe om det er ønskelig å legge til rette for større studentmobilitet mellom studiestedene – noe som vil kreve en relativt høy grad av samordning.

4.7 Sykepleier

FORMÅLET MED SYKEPLEIERUTDANNINGEN

Formålet med sykepleierutdanningen er å kvalifisere kandidater til å utøve sykepleie for å fremme helse, forebygge, tidlig oppdage og behandle sykdom, lindre lidelse.....

Utdanningen skal sikre at kandidaten kan håndtere komplekse og sammensatte pasienttilstander og sykdomsbilder.....

Utvikling av gode kommunikasjons- og samhandlingsevner skal sikre at kandidaten kan bidra inn i det tverrprofesjonelle samarbeidet rundt pasient og pårørende.

NY SETNING SIST I AVSNITT 2:

Inneha kompetanse til å utøve sykepleie i et individ-, gruppe- og samfunnsperspektiv.

Retningslinjene skal sammen med..... tilbyr en praksisnær, profesjonsrettet og forskningsbasert sykepleierutdanning med høy faglig kvalitet for å møte krav om kunnskapsbaserte tjenester.

KUNNSKAPSOMRÅDENE

Dette området i retningslinjene opptok medlemmene i NSO-sykepleie i stor grad. NSO-sykepleie mener at den måten kunnskapsområdene nå er formulert på ikke i tilstrekkelig grad reflekterer sykepleiefaget. De er for generelle. Det viktigste er at sykepleie som begrep kommer tydelig inn i kunnskapsområdene.

I NSO-sykepleie kom det frem ulike forslag til omformulering/presisering av kunnskapsområdene for å knytte dem til sykepleieutdanningen. Det ble også påpekt at sykepleiefagets kjerneverdier og kjernekompetanse er mangelfullt beskrevet i retningslinjene og foreslår at programgruppen ser til retningslinjene som programgruppen for vernepleie har utformet og henter inspirasjon fra dem. De er konsekvente i måten de bruker ulike NKR i utforming av LUBene. De får flere til å inngå i ett og de er tydeligere på profesjonen vernepleie enn retningslinjene for sykepleie er på profesjonen sykepleie. En omformulering inspirert derfra kunne være: «Har bred kunnskap om sykepleie som profesjon og fagområdets historie, kunnskapsgrunnlag, tradisjoner, egenart og plass i samfunnet.»

Komorbide tilstander, rus og mestring er for lite vektlagt. Retningslinjene er utformet fra et institusjonsperspektiv. Vi savner mer samfunnsperspektiv og livsløpsperspektiv. Dette bør være mer gjennomgående. Begrepet veiledning og innholdet i veiledning savnes - både knyttet til pasient, pårørende og helsepersonell. Læringsperspektivet er for lite vektlagt. Vi savner at internasjonalisering blir vektlagt i større grad. Slik det står nå er dette helt fraværende.

Det ble også fremmet forslag om en undertekst under hvert kunnskapsområde som presiserer hva kunnskapsområdet angår, hvilken faglig innretning det har og avgrensing. Kompetanseområdene må omformuleres, under er ulike forslag: Det viktigste først, profesjonen først. Eksempelvis: «Sykepleie, etikk og samhandling» og/eller «Sykepleie, profesjonsrolle og etikk». Så forslag om «Sykepleie, helse og sykdom og funksjonsnedsettelse»

LÆRINGSUTBYTTEBESKRIVELSENE

NSO-sykepleie mener det er lite konsistens i formuleringen av LUBene. De er svært detaljerte og på varierende abstraksjonsnivå. Naturvitenskapelige emner har i stor grad «bred kunnskap» i motsetning til alle LUBer fra IV til VI, hvor en ikke bruker «bred kunnskap» i det hele tatt. Noen vesentlige kompetanser er beskrevet på for lavt nivå, for eksempel farmakologi, hvor det står «kjenner til», men som NSO-sykepleie mener bør vektlegges vesentlig høyere. Det er ikke brukt «bred kunnskap» på noen samfunnsvitenskapelige emner. Naturvitenskapelige emner er dermed vektlagt med høyere NKR enn samfunnsvitenskapelige. Generelt er det for få LUBer med NKR «bred kunnskap».

IV: Faglig ledelse og tjenesteutvikling

Her savnes «bred kunnskap» og høyere vektlegging av sykepleie. Få inn kunnskapsbasert praksis, ta avgjørelser, lede et team. Overskriften «Faglig ledelse ...» passer ikke med underpunktene.

Her savnes perspektiver som inneholder noe av følgende:

- 1) kan anerkjenne pasienterfaringer- og medvirkning, praktisere i henhold til gjeldende lovverk og rammebetingelser samt yrkesetiske retningslinjer
- 2) kan videreutvikle kritisk analytisk holdning, identifisere behov for kvalitetsutvikling, forskning og fagutvikling, og ta medansvar for å bidra til å implementere ny kunnskap i praksis

- 3) Kan gjøre rede for kommunehelsetjenestens oppbygging, ledelse, oppgaver og retningslinjer for tildeling av tjenester

(Hentet fra læringsutbyttebeskrivelser fra 3. studieår ved OsloMet – avd. Kjeller per. 29.05.18)

Vernepleie: Under IV Helse, sykdom, funksjonsnedsettelse (i forslag til retningslinjer for vernepleierutdanning): Under ferdigheter: Her er eks. på god LUB.

V: Kvalitet og pasientsikkerhet

Kapittelet trenger en mer overordnet gjennomgang.

Eksempelvis: Punkt 1 under kunnskap, kan legges inn under et av de andre områdene (for eksempel område 2 eller 4).

Det diskuteres også at «kvalitet» bør gå under forrige kunnskapsområde «faglig ledelse og tjenesteutvikling». Formuleringen av områdene må som sagt derfor omformuleres.

Ferdigheter

4. Kan beherske kartleggings-, vurderings- og kommunikasjonsverktøy

5. Kan beherske dokumentasjon ...

De øvrige, punkt 4 og 5, vektlegges for lavt.

Formuleringer rundt smittekjeden er for spesifikk og på emnenivå.

VI: Innovasjon, helseteknologi og digital kompetanse

Også her blir vektleggingen av NRK for LUBene for lavt med tanke på framtidsrettet sykepleie.

Et annet forslag: Hva med en innovasjonspraksis? Hvor studentene lærer å se behov og åpenhet i tjenester.

Generell kompetanse er bra!

Se på LUB 12 i felles rammeplan «Har digital kompetanse og ...». Formuleringen her er bra.

STUDIETS OPPBYGGING

Det er gjort en beskrivelse på side 7 av hva innholdet i 1 studieår skal være, men ikke noen tekst om 2 og 3 år. Tabellen på side 8 mener vi er ufullstendig og foreslås tatt ut eller gjøres om.

Vi foreslår følgende gjennomgående store tema: Sykepleiens fag og funksjon, etikk, kommunikasjon og samhandling, pasientsikkerhet, kunnskapsbasert praksis og TPS (tverrprofesjonell samarbeidslæring). Det er 6 kunnskapsområder som ikke er vektet og dette mener vi er krevende. Vi mener at det bør gjøres.

PRAKSIS

Konkrete innspill• Det ble reist spørsmål til kunnskapsgrunnlaget mellom antall uker i praksis og læring.

- Studier i praksis skal sikre kvalitet og kontinuitet i studentenes læring og må fokusere på helhetlige og kontinuerlige pasientforløp der fokus er sykepleie til pasienten.
- Det tydelige skillet mellom kommune og spesialisthelsetjenesten må bygges ned.

- I retningslinjene er det viktig at begge parter ansvar tydeliggjøres, eller så bør ingennevnes.
- I retningslinjene bør ikke samarbeidspartneres roller detaljeres, men vi støtter en mal for nasjonal samarbeidsavtale.
- Teksten i retningslinjene må tydeliggjøre begge samarbeidspartneres ansvar.
- Setningen: *Praksisstudier må inkludere erfaring fra forebyggende og helsefremmende arbeid inkl. barn og unge*. Hvorfor er dette fremhevet i friteksten som et eget læringsmål? Dersom disse områdene skal være med bør det flyttes til punktet som beskriver hva praksisstudiene skal omfatte. I formålet med sykepleierutdanningen står det allerede at sykepleie er å fremme helse, forebygge og behandle sykdom og lidelse og sikre en verdig død i menneskets alle livsfaser.
- Ta bort tredje avsnitt i kapittel Krav til praksisstudiene.

4.8 Vernepleier

Vi er kjent med at fagorgan for utdanning og forskning innen sosialt arbeid og velferdsfag foreslår at det gis nasjonale føringer på at praksisstudier kan gjennomføres sammen med andre studieretninger innen helse- og sosialfag. De argumenterer for at slike føringer for oppbygging av studiene bør gjøres likt for BSV-utdanningene. Fagorgan for utdanning og forskning innen vernepleie vil presisere at de ikke støtter felles føringer for oppbygging av BSV-utdanningene. Det begrunnes med at studiets oppbygging må ta hensyn til studiets egenart og et det er LUB som danner grunnlaget for undervisning og vurdering (jamfør Studietilsynsforskriften). I sluttrapport fra NOKUT-tilsyn med BSV utdanningene presiseres også dette: «Når institusjonene nå skal utforme de nye studieplanene, bør det vektlegges at det overordnede læringsutbyttet er førende for studietilbudets oppbygning».

Fellesundervisning med andre utdanninger bør knyttes til Forskrift om felles rammeplan for helse og sosialfagutdanninger. Fellesundervisning vil for mange utdanningsinstitusjoner være like aktuelt å gjennomføre med andre helsefagutdanninger, ikke særskilt med BSV.

Vennlig hilsen

Mari Sundli Tveit
styreleder

Alf Rasmussen
generalsekretær

Dette dokumentet er godkjent elektronisk ved UHR

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Kompetansesenter
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - KoRus - Sør, Borgestadklinikken
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 7. Begrunn svaret
 - Barnevernspedagoger bør også ha ansvar for å sørge for at foreldre som fratas omsorgen for barn blir ivaretatt og fulgt opp av hjelpeapparatet
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivaretatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 5
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Barnevernspedagoger bør ha bred kunnskap om hvordan rusproblemer hos en person påvirker familie og nettverk
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 3
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Universitet/høyskole
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - TPS-nettet. nettverk mellom universitet og høyskoler om tverrprofesjonell samarbeidslæring i helse- og sosialfaglige profesjonsutdanninger.
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - Tverrprofesjonell samarbeidslæring (TPS) er en felles kompetanse som alle helse- og sosialfaglige profesjonsutøvere skal ha; en kompetanse som skal utøves i samarbeid med andre involverte profesjoner og derfor bør være lik i alle retningslinjene. I det perspektivet er det overraskende hvor forskjellig TPS-kompetansen beskrives i retningslinjene for de ulike utdanningene.

TPS beskrives med ulike taksonomi, på ulike måter og innen ulike deler av profesjonsutøvelsen for eksempel ledelse versus rehabilitering etc.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 7. Begrunn svaret
 - Paradoksalt nok ser det ut til å ha vært lite samarbeid eller felles diskusjoner mellom arbeidsgruppene for de ulike utdanningene – om hvordan TPS skal forstås og omhandles i retningslinjene. Av hensyn til tjenesten til brukerne bør tverrprofesjonelle samhandlingskompetansen være mer sammenlignbar og generisk for alle.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - Vet ikke
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Forslag
vi foreslå følgende felles LUB-er til alle retningslinjene:
Etter endt utdanning skal studentene kunne:
Kunnskap: Diskutere hvordan egen og andres kompetanse kan brukes i tverrprofesjonelt samarbeid for at pasientene kan få et optimalt helse- og velferdstjenestetilbud
Ferdighet: Anvende egen profesjonskompetanse i et likeverdig samspill med andre profesjoner, pasienter og samarbeidspartnere
Generell kompetanse: Reflektere over egen og andres rolle i tverrprofesjonelt samarbeid og begrunne sin forståelse i relevant teori.
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Nei
- 12. Begrunn svaret
 - Savnes krav om tverrprofesjonell samarbeidslæring i praksis
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - Vet ikke
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - TPS nevnes ikke i formålsbeskrivelsen.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Statlig etat
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - Hovedinnretningen på retningslinjene viser at utdanningen er innrettet for å møte fremtidige kompetansebehov i barnevernet. Men for at denne innretningen skal bli enda tydeligere har vi flere innspill som har til formål å spisse retningslinjene.

Av Regjeringens kompetansestrategi for det kommunale barnevernet – «Mer kunnskap – bedre barnevern» fremgår det at utdanningstilbudet skal være tilpasset behovene i barnevernet, og kravene til kompetanse skal bli tydeligere.

Buadir mener at utdanninger som kvalifiserer til arbeid i barnevernet bør være tilpasset kompetansebehovet i barnevernet, og integrere teori og praksis. I barnevernet er det behov for tjenesteutøvere som har en kompetanse med en forutsigbar kompetanseprofil, samt at hovedparten av de ansatte har særskilt kunnskap om barn og unge.

I det videre vil vi beskrive hva som etter tjenestenes behov bør være prioriterte områder i barnevernspedagogutdanningen. Deretter vil vi se på strukturen knyttet til beskrivelse av kandidatens sluttferdigheter.

Buudir arbeider med å definere hva som skal legges vekt på i arbeidet med å undersøke barnets livs- og omsorgssituasjon. I dette arbeidet er barns grunnleggende behov kategorisert langs tre dimensjoner, hvor hver dimensjon har flere underliggende områder:

- Barnets utvikling består av fire utviklingsområder hos barnet: helse, barnehage og skole, følelser og oppførsel, og venner og fritid. Områdene utgår fra et medisinsk, pedagogisk, psykologisk og sosialt perspektiv på barns utvikling.
- Foreldrenes omsorgskapasitet beskrives ved hjelp av fire ulike områder: grunnleggende omsorg, stimulering og veiledning, følelsesmessig tilgjengelighet, og beskyttelse.
- Familie og miljø utgjør de omgivelsene som barnet og foreldrene befinner seg i, og er inndelt i tre ulike områder: familieforhold, bolig, økonomi og arbeid, og nettverk og sosial integrering.

Stolpene som barnevernspedagogens profesjonalitet bør bygge på må omhandle barnevernsfaglig kompetanse, forstått som å sørge for at barn har utviklingsfremmende omsorgsbetingelser/livs-betingelser og får sine rettigheter oppfylt jf. barnekonvensjonen, der særlig medvirkningsperspektivet er viktig.

Også NOKUT påpeker i sin tilsynsrapport at «[d]en barnevernsfaglige kompetansen bør være naturlig gjennomgående i alle elementer av utdanningen».

Dette inkluderer vurderinger av barnets beste på bakgrunn av de tre foregående punktene, samt profesjonelle handlinger/endringsarbeid som sikrer barnets beste:

- Barns utvikling på alle måter – fra foster til voksenalder
- Barns medvirkning i et bredt perspektiv
- Foreldres medvirkning i et bredt perspektiv
- Kommunikasjon med barn – å skape mestringsbyggende relasjoner med barn
- Kommunikasjon og relasjonsbygging med voksne
- Omsorgsbetingelser for barn
- Omsorgsvurderinger
- Livsbetingelser for ungdom
- Foreldres livsbetingelser og påvirkning på omsorgskapasitet
- Motivasjonsarbeid, endringsarbeid (myndiggjøring og nettverksmobilisering) og tiltaksarbeid
- Familie- og nettverksorientering
- Relevante verktøy og tilnærminger innenfor kartlegging, endringsarbeid osv.

Den barnevernfaglige kompetansen bygger på flere fag, blant annet: juss, utviklingspsykologi, sosiologi, pedagogikk og sosialpedagogikk. Når de planmessig er organisert sammen i utdanningsløpet, vil disse fagene gi viktige bidrag til temaene nevnt over.

Videre synes læringsutbyttebeskrivelsene knyttet til ferdigheter å være ustrukturerte. Dersom de skal være styrende for utdanningenes innhold, bør sluttferdighetene tydeliggjøres ved å detaljeres og kategoriseres ytterligere. Eksempelvis kan det gjøres slik:

- Anvendelse av kunnskap knyttet til:
 - a) Samarbeid med det enkelte barn og deres foreldre. Oppøve kunnskap og ferdigheter til å:
 - samtale med barn og unge
 - samtale med foreldre, familie og nettverk
 - kartlegge barns behov for hjelp
 - kartlegge foreldrenes omsorgskapasitet
 - samarbeide m

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 3
- 7. Begrunn svaret
 - o Tilsyn har ved flere anledninger vist at barnets rett til medvirkning i barnevernet ikke blir tilstrekkelig ivaretatt. Det stilles stadig høyere krav til barnevernet og barn har mer komplekse behov.

Barns rett til å medvirke har de siste årene blitt styrket i lovverket. Barnevernet trenger å vite mer om hvordan barnevernfaglig og juridisk kunnskap kan anvendes for å sikre barns medvirkning, herunder også dokumentasjon av

vurderinger knyttet til barnets beste og barnets medvirkning. Retningslinjene gjenspeiler ikke dette i stor nok grad.

En av barnevernets kjerneoppgaver er å avdekke omsorgssvikt. Bufdirs kompetansekartlegging viser at kompetansen i tjenesten ikke er fleksibel og dyptgående nok til å ivareta ulike typer foreldre og utfordringer. Det er kompetansemangler knyttet til å vurdere omsorg hos foreldre med annen sosial, kulturell eller erfaringsmessig bakgrunn og også manglende kompetanse til å identifisere ulike former for funksjonsnedsettelse.

Det er også av stor betydning for brukerne at barnevernsansatte har kompetanse i å samtale med barn, forstå barnets behov ut i fra deres kontekst, og å skape mestringsbyggende relasjoner med barn.

Vi viser for øvrig til vårt svar vedrørende om retningslinjene er i tråd med tjenestenes behov.

- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivaretatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'

o 9

- 9. Begrunn svaret

- o Bufdir ser det som en klar mangel at retningslinjene ikke tar utgangspunkt i noen prioriterte kunnskapsområder. Kunnskapsområdene fungerer som en tydeliggjøring av utdanningenes profil. En slik tydeliggjøring vil kunne bidra til mindre uønsket variasjon mellom de ulike institusjonene, og motsatt: dersom programgruppa ikke definerer utdanningens grunnpilarer og profil gjennom kunnskapsområder, vil det kunne tillate fortsatt store ulikheter mellom utdanningene og i verste fall føre til mer uønsket variasjon. Bufdir mener derfor at det må gjøres obligatorisk for programgruppene å definere noen klare kunnskapsområder for hver enkelt grunnutdanning. Her er retningslinjene for sykepleierutdanningen et godt eksempel.

Selv om Bufdir ser at inndeling i kunnskapsområder må til for å tydeliggjøre utdanningenes profil, er vi allikevel bekymret for at den overordnede lyden på retningslinjene ikke vil kunne bidra til mindre uønsket variasjon mellom studiestedene. Bufdir støtter en overgang fra input- til outputstyring av utdanningene, og aksepterer at læringsutbyttebeskrivelser på programnivå vil måtte være av noe overordnet art. Dog ser vi at LUBene slik de foreslås i retningslinjene er så overordnede at de gir uhensiktsmessig stort rom for variasjon.

Det vil bli krevende for institusjonene å utarbeide utdanninger som er like nok til at oppbygning og struktur er gjenkjennelig fra utdanningsinstitusjon til utdanningsinstitusjon. Og det vil fortsatt være vanskelig for avtakertjenestene å ha et godt bilde av hva som særpreger den enkelte profesjon. Dette gjelder i særdeleshet for barnevern og sosialt arbeid, der den enkelte grunnutdanning kan variere stort fra institusjon til institusjon, men der vi også ser at de to grunnutdanningene tidvis er uhensiktsmessig like hverandre.

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- o Generelle mangler:
Barnevernspedagogen har i lang tid utgjort et flertall av de ansatte i barnevernet, noe som har vært særlig nyttig på bakgrunn av denne profesjonens innretning mot barn, deres utvikling og omsorgsbetingelser. Det har imidlertid over tid vært en utfordring for tjenestene at utdanningen har hatt ulik innretning og innhold fra utdanningsinstitusjon til utdanningsinstitusjon, og arbeidsgivere har tidvis opplevd det som uforutsigbart både hva slags kompetanse nyutdannede har og om kompetansen er relevant nok for arbeid i barnevernet. De foreslåtte retningslinjene ser ikke ut til å tydeliggjøre barnevernspedagogenes kompetanseprofil.

Retningslinjene er ikke delt opp i tematiske hovedområder, og de 22 underpunktene framstår som uprioriterte og uhensiktsmessig vidt omfattende. Bufdir anbefaler å se til retningslinjen for sykepleierutdanningen som et eksempel på en godt strukturert og tydelig retningslinje.

LUBene ser også ut til å være mindre rettet mot barn og unge enn i dag, og flere grunnleggende perspektiver for barnevernsarbeid mangler. Videre er kunnskapsnivået for lavt, for eksempel ved at noe av tematikken det kreves «kjennskap til» burde ha vært krevet «kunnskap om». Det er også mangler hva gjelder systemforståelse, tverrfaglig samhandling og bredere samfunnskunnskap.

Konkrete innspill:

Bufdir har gjennomført en kompetansekartlegging som beskriver kompetansebehovet i det kommunale barnevernet, og har gjennom dette identifisert flere kompetansemangler i barnevernstjenestene.

Vi finner mangler i metode-, systematikk- og analysekompetanse hvilket gir utslag i mange ulike deler av barnevernets arbeid. Videre finner vi kompetansemangler i enkelte av barnevernets kjerneoppgaver, herunder å avdekke omsorgssvikt. Et gjennomgående mønster er også at kompetansen er god når vi ser på oppgavene på overordnet nivå, men dette nyanseres

når vi spør om kompetanse rettet mot spesifikke målgrupper eller ulike typer foreldre og barn, f.eks. minoritetsfamilier. Vi finner videre kompetansemangler i medvirkning og samarbeid med barn, og i forvaltnings- og juridisk kompetanse. Til sist identifiserer vi mangler knyttet til ledelse i barnevernstjenesten.

Oppsummert har forslaget til retningslinjer mangler knyttet til:

- Barneperspektivet og samtaler med barn
- Medvirkning
- Tilknytning
- Forsvarlige tjenester (begrepet framgår kun én gang, dette er for svakt)
- Rettssikkerhet
- Familie og nettverksarbeid (punkt 22): Dette er ikke i tråd med barnevernlovens bestemmelser om rekruttering av fosterhjem i slekt og nettverk. Den økte satsingen på familie- og nettverksarbeid må gjenspeiles i grunnutdanningene.
- Systematisk arbeid, rutiner og rapportering
- Juss, juridisk metode og dokumentasjon: Barnevernet forvalter noen av de sterkeste inngrep en stat kan gjøre i enkeltindividers liv. Beslutninger som fattes av barnevernstjenesten må holde høy kvalitet, og tilsier en særskilt kompetanse om rettssikkerhet og forvaltning. Flere tilsyn viser at det er store mangler når det gjelder dokumentasjon i barnevernstjenestene, både når det gjelder dokumentasjon av vurdering og dokumentasjon av barns synspunkt. Svikt i barnevernstjenestene skyldes i hovedsak mangelfull kunnskap om regelverk, mangelfull dokumentasjon av barnevernsfaglige vurderinger og mangelfull styring og ledelse av tjenestene. Det er viktig at retningslinjene er så konkrete at en sikrer at kandidatene har kunnskap om relevant lovverk som barnevernloven, forvaltningsloven og FNs barnekonvensjon, og har kjennskap til andre relevante lovverk. Videre må kandidatene kunne anvende lovverket i sine vurderinger og i konkrete saker, og ivareta barn og familiers rettssikkerhet. Bufdir ser behov for en nasjonal standard for jusskompetanse på et mer operasjonalisert nivå enn hva som framkommer i retningslinjene, for både barnevernspedagog- og sosionomutdanningene.

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Nei
- 12. Begrunn svaret
 - Formålet med praksis er at studentene integrer kunnskap i sine profesjonelle handlinger, og jobber aktivt med å utvikle sin handlingskompetanse, sin analytiske refleksjon og evne til samhandling med barn, unge og foreldre og samarbeidspartnere. Arbeid med rolleforståelse i praksiskontekst er viktig.

Bufdir mener det ikke bør være valgfritt å beskrive praksisdelen i retningslinjene, og anbefaler at det etableres en standard for beskrivelse av praksisdelen i grunnutdanningene. Det er i dag alt for store variasjoner mellom utdanningsinstitusjonene hva gjelder praksisstudier. Gitt praksisstudienes sentrale rolle i profesjonsstudier som er så sterkt knyttet til tjenesteutøvelse, er dette et område der man bør tilstrebe en nasjonal standard og kvalitetsnivå. Formuleringene i forskrift om felles innhold ivaretar ikke dette behovet i tilstrekkelig grad.

Praksisdelen i retningslinjene bør si noe om minimum omfang og type praksis. Det bør også være en minstestandard for omfang av veiledning under praksisstudiene, veileders kompetanse og praksisstudienes relevans for utdanningen. Derne st bør praksisdelen være tilknyttet noen spesifikke læringsutbyttebeskrivelser.

- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - Vet ikke
- 14. Begrunn svaret
 - Retningslinjene, og våre tilbakemeldinger på disse, tar i stor grad for seg grunnleggende kompetansebehov i barnevernet. På bakgrunn av kompetansekartleggingen ser vi imidlertid at en stor andel barnevernsansatte melder om at de ikke har sentrale deler av denne kompetansen i dag, tross relevante grunn- og videreutdanning. Bufdir savner en vurdering av hva som skal til for at man skal oppnå læringsutbyttet som skisseres.

Videre er det påpekt fra flere hold at barnevernets helhetlige kompetansebehov vanskelig kan dekkes innenfor treårig grunnutdanning. Regjeringen har satt som mål at andelen ansatte i barnevernet med masterutdanning skal økes. Bufdir mener derfor at første setning under «Formål» må justeres, da setningen kan forstås som at barnevernspedagogene alene skal kunne sikre identifisering av behov og gi hjelp til barn, unge og deres familier.

I direktoratets vurdering er det behov for spesialisert kompetanse knyttet til flere av barnevernets arbeidsoppgaver. Slik spesialisert kompetanse fordrer utdanning utover grunnutdanning. Bufdir arbeider for tiden med å utrede behov for master, kompetansekrav og autorisasjon for arbeid i barnevernet, og vil derfor kunne gi flere innspill når denne er ferdig.

- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Kunnskapssyn:
 - I læringsutbyttebeskrivelsene er det vanskelig å lese hvilket kunnskapssyn som legges til grunn. Er kunnskap i denne

sammenhengen noe barnevernspedagogene skal besitte (kunnskap forstått som en beholdning – kunnskap forstått i et strukturperspektiv) eller er kunnskap noe som skapes i en prosess som skjer i handling og i praksis (et sosiokulturelt perspektiv på kunnskapsutvikling)? Dette er to ulike tilnærminger i synet på hvordan kunnskap skapes /utvikles, og vil kunne påvirke utbyttet av utdanningen.

Begrepsbruk:

I læringsutbyttebeskrivelsene brukes ulike begreper for å skille mellom omfanget som det forventes kunnskap, ferdigheter eller generell kompetanse i. Eksempelvis skilles det mellom «bred kunnskap om», «kunnskap om», «kjennskap til» og «tilegne seg kunnskap om». Når du har innsikt i for eksempel etiske problemstillinger og samiske barns rettigheter – er det «mer» enn bred kunnskap? Bufdir stiller spørsmålsteget ved hvorvidt operasjonaliseringen av disse nyansene er lik ved de ulike utdanningsstedene?

Justering av fokus:

Retningslinjen har fokus på forskningskunnskap om omsorgssvikt. Bufdir mener det er like viktig å ha oppdatert kunnskap om hva god omsorg er. Dette støttes av kompetansekartleggingen, som viser at barnevernsarbeidere mangler kompetanse til å utføre grunnleggende oppgaver.

Tekstinnspill:

I punkt 7 under Kunnskap bør det presiseres at en også skal ha kunnskap om andre relevante tjenesters lovverk utover velferdsforvaltningen, der disse har betydning for barnevernets arbeid. Dette kan for eksempel omfatte straffelovens bestemmelser om familievold og seksuelle overgrep, kriminalomsorgsloven og lov om konfliktrådsbehandling.

I punkt 21 under Kunnskap anbefaler Bufdir at teksten endres fra «Har kjennskap til rus, psykiatri, og andre problemområder knyttet til psykisk helse» til «Har bred kunnskap om rus, psykiatri og andre problemområder knyttet til psykisk helse».

Videre bør punkt 22 under samme overskrift endres fra «Har kjennskap til familie- og nettverksarbeid» til «Har kunnskap om familie- og nettverksarbeid».

Bufdir anbefaler at det under Kunnskap legges til et punkt som sier: «Har kjennskap til fysiske og psykiske funksjonsnedsettelse, og forståelse for faktorer som bidrar til mestring, deltakelse og tilpasset hjelp i mangfoldige familier».

I punkt 4 under Ferdigheter bør teksten endres til: «Kan anvende relasjoner, samtale og samhandling på en måte som fremmer deltakelse og medvirkning, med særlig vekt på samtale og medvirkning med barn og ungdom i ulike livssituasjoner».

Det bør legges inn et nytt punkt under Ferdigheter, som sier: «Studenten behersker grunnleggende saksbehandling, vurderinger og dokumentasjon».

Det bør legges inn et nytt punkt under Generell kompetanse, som lyder slik: «Kan utveksle synspunkter om muligheter og utfordringer ved bruk av digitale løsninger på individ- og systemnivå, og kan anvende digital kompetanse i utvikling av gode tjenester». LUBen er kopiert fra forslag til retningslinjer for vernepleiere, ettersom denne også er relevant for barnevernspedagoger.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Universitet/høyskole
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Universitetet i Agder
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - Universitetet i Agder (UiA) vurderer at utkastet stort sett er i tråd med, men ikke tilstrekkelig for å dekke, tjenestens framtidige kompetansebehov.

Det har gjennom flere utredninger kommet fram krav om en styrket utdanning for å kunne imøtekomme barnevernets behov for kompetanse. UiAs vurdering er at det i et så komplekst fagfelt trengs avansert og inngående kompetanse på de fleste

barnevernrelaterte områder, noe som UiA mener forutsetter en femårig sammenhengende utdanning på masternivå i barnevern. En femårig masterutdanning i barnevern gir mulighet for studentene til å arbeide med sin personlige profesjonelle utvikling og dannelsen gjennom integrering av kunnskap, reflektert utprøving og utforskning i praksis.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 3
- 7. Begrunn svaret
 - o Avsnitt tre under Formål omhandler barnevernspedagogens rolle og er viktig med tanke på samarbeid med barn og unge. I og med at dette innholdet i liten grad gjenspeiles i læringsutbyttebeskrivelsene, vurderer UiA at det er fare for at disse blir mindre vektlagt i studiene.
I tillegg savnes følgende:
 - I punkt 3: Har bred kunnskap om vurdering og forståelse av barnets beste, barns behov og barns rettigheter.
 - kunnskap og ferdigheter i å samtale og samarbeide med barn og dokumentasjon av det arbeidet og de vurderinger som gjøres
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - o 5
- 9. Begrunn svaret
 - o I disse retningslinjene framgår ikke kunnskapsområder, og det er en svakhet slik UiA ser det. På den måten blir ikke kjerneområdene i utdanningen definert, og det er fort gjort å «gå seg vill» i de ulike læringsutbyttene. Kunnskapsområder vil kunne gi utdanningsinstitusjonen noen kjerneområder å forankre utdanningen ut i fra.

Revidering av retningslinjene gir departementet en anledning til å definere kjerneområder som gjenspeiler dette kompetansebehovet og samtidig klargjøre et teoretisk ståsted. På bakgrunn av det vil en kunne vurdere om graden av detaljering vil kunne reduseres noe.

De enkelte læringsutbyttene er ikke på et overordnet nivå og dermed for detaljert beskrevet. Vi vil kommentere dette ytterligere under pkt. 10.

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - o Vår vurdering er at kompetanse på følgende områder ikke kommer tydelig nok fram i retningslinjen:
 - innhold og forståelse av begrepet forsvarlighet
 - forebyggende arbeid
 - fosterhjemsarbeid
 - krise-/akutthåndtering
 - kulturkompetanse

Ut over dette, velger UiA å besvare mangler ved å henvise til konkrete læringsutbytter i retningslinjen.

Kunnskap

Pkt. 4 Samspill og tilknytning bør inngå her

Pkt. 10 Setningen er utydelig med tanke på om det skilles mellom barnevern og i miljøterapeutiske settinger. Lages det her et kunstig skille mellom barnevern og miljøterapi?

Pkt. 20 Er et godt eksempel på at læringsutbyttebeskrivelsene er for fragmenterte. Arbeidsinkludering bør inngå i levekår generelt.

Pkt. 21 Anbefaler at punktet også inkluderer foreldrekonflikt

Ferdigheter

UiA merker seg at «kan anvende» brukes på de fleste læringsutbyttene. Det fører etter vår vurdering til en fremmedgjøring og en for teknisk formulering som ikke favner den mer grunnleggende integrering av kunnskapen hos studenten. F.eks. punkt 4: "kan anvende relasjoner". Hva innebærer det? Evne til å inngå i og skape trygge relasjoner sier mye mer om skikkethet til yrket.

Pkt. 1 Savner barnesyn og verdier

Pkt. 7 Ikke bare målrettet og systematisk, men også helhetlig

Pkt. 12 Kan anvende digitale verktøy blir for overfladisk. Studenten bør ha forståelse for barns digitale verden og for bruk av IKT og nye teknologiske løsninger i tjenester for å møte volumet og bredden av de oppgaver barnevernet står overfor

Pkt. 14 Anbefaler at det tilføyes beslutte og koordinere

Pkt. 15 Hvor inngår barnets individuelle omsorgsbehov?

Generell kompetanse

Under generell kompetanse savner UiA et punkt om rolleforståelse og ansvarlighet. Videre har vi kommentarer til følgende:

Pkt. 1 Her bør det tilføyes overordnede prinsipper, barnesyn og verdier for barnevernets arbeid

Pkt. 3 Kan punktet virke stigmatiserende? Er ivaretatt under formål

Punkt 4-7 er veldig bra!

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
 - Retningslinjene bør også tydeligere fange opp vitenskapsteoretiske grunnlagsproblemstillinger knyttet til forståelsen av samspillet mellom ulike kunnskapsformer og barnevernsarbeiderens praksis.

UiA mener det er veldig bra at det er tydelige krav til å gjennomføre praksis i direkte arbeid med utsatte barn og unge og tror det bidrar til refleksjon rundt fordommer, etikk og personlig verdigrunnlag på en god måte. Dette forutsetter at en klarer å skaffe nok praksisplasser og får kompetente veiledere, noe som kan bli utfordrende.

Det er imidlertid noe uklart hva som ligger i veiledningen; skal studenten bare ha en individuell midtveissamtale med praksisveileder (regner med at praksisveileder er veileder på praksisplassen, ikke kontaktlærer?) Det står at studentene skal ha individuell veiledning, men vi savner at krav til omfanget av veiledning og kompetansen til veileder fastsettes. Her mener vi det ville vært lurt å følge anbefalingene i Praksisprosjektet UHR, 2016.

- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 5
- 14. Begrunn svaret
 - Retningslinjene ser ut til å være for omfattende for en 3-årig utdanning, og dette reflekterer at sektoren har et større kompetansebehov generelt (jfr. pkt. 5).
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Kunnskap fra barn og unge er viktig for å sikre en utdanning som resulterer i kompetente barnevernspedagoger. I vårt arbeid med masterprogram i barnevern, har Forandringsfabrikken kommet med innspill om at studentene i oppstarten trenger en innføring i hvordan det føles å være småbarn, barn og unge i Norge via en dialog med barnehagebarn, småskolebarn og ungdom. Det samme gjelder hvordan det føles å være barn, ungdom og forelder i møte med kommunebarnevernet og barnevernsinstitusjoner. En god barnevernarbeider bygger på flere kunnskapskilder, hvordan en skal lære og utdanne barnevernsarbeidere til å ivareta barn og unges erfaringer på en likeverdig måte med andre kunnskapskilder krever nytenkning.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Universitet/høyskole
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - OsloMet - storbyuniversitetet
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr i 'svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 5. Begrunn svaret
 - Formålsbeskrivelsen
 1. Hvis ett av formålene er å kvalifisere til høyere utdanning som master så må læringsutbyttene også være i tråd med kompetansebehov ved masterutdanningene og ikke bare i tråd med tjenestene. Da bør kandidaten ha «bred kunnskap om relevante fagdebatter, forsknings- og utviklingsarbeid» (pkt 19)
 2. Det brukes begrep «identifisere behov». Er det en god start på formål med utdanningen? Hva med de etiske perspektiver? «Identifisere» kan assosieres med ekspertposisjon, der «noe» skal avdekke gjennom observasjon, sikker viten og gitte normer. Kan «bistå barn og unge» være et alternativ begrep til «identifisere», eller «sikre hjelp / forebygge / skal gi kvalifisert hjelp». Bruke et annet begrep: «utsatte livssituasjoner» framfor «utsatte barn, unge og deres familier.»
 3. Det kan høres ut som om barnevernspedagoger skal tilby hjelp til personer som ikke vet at de trenger hjelp. At barnevernspedagogen vil inngå i et maktapparat og en maktstruktur gjenspeiles verken i formålsparagrafen eller i de konkrete læringsutbyttebeskrivelsene. Forslag til en formulering: «Utdanningen skal bidra til å gjøre kandidaten bevisst forholdet mellom hjelp, makt og interessekonflikter i profesjonsutøvelsen».
 4. Det bør fremgå tydelig at barnevernspedagogen arbeidsfelt er både barnevernstjeneste, barneverninstitusjoner og ulike institusjoner hvor utsatte barn og unge oppholder seg.

5. I teksten er det mye om barn, men lite om familie. Første avsnitt, siste setning: her bør familie inn sammen med barn i setningen om «barns livssituasjoner og rettigheter.»
6. Det er nødvendig at ulike typer familieformer kommer med. Forslag til ny setning om dette i avsnitt 3, under Formålsbeskrivelsen: «Kandidaten skal kunne møte med respekt ulike familieformer og foreldrepraksiser.»
7. Sosialpedagogikk bør komme inn. Forslag til formulering i andre avsnitt, andre setning: «Kandidaten har særlig kompetanse til å løse oppgaver innenfor barnevernet og andre sosialpedagogiske arenaer hvor barn og unge i utsatte livssituasjoner befinner seg».
8. Viktig å framheve barndom i et flerkulturelt, mangfoldig samfunn.
9. Formuleringen i andre avsnitt er formulert på en måte som framstiller forsknings- og erfaringsbasert kunnskap som en dikotomi, som ikke er heldig.
10. Vi foreslår å stryke setningen øverst på side 2, Forslag til omformulering: «Kandidaten skal ivareta barn og unge i en utsatt livssituasjon, og skal møte dem med omsorg, forståelse, empati, og anerkjenne deres behov for trygghet, tilhørighet og kjærlighet».

Læringsutbyttebeskrivelsene:

- Læringsutbyttebeskrivelsene fremstår i tilfeldig rekkefølge
 - Hensynet til barnets beste er et styrestyrende prinsipp for barnevernfaglig arbeid. Kan formuleringer fra Prop 169L - Endring i barnevernloven brukes direkte inn som formål i RETHOS?
 - Begrepet barnevern brukes veldig upresist i flere punkter
 - Kunnskap, pkt 1: ordet «samarbeidspartnere» foreslås fjernet
 - Kunnskap pkt 2 foreslås endret fra «Har bred kunnskap om juss i barnevernfaglig perspektiv» til «Har bred kunnskap om juss i barnevernfaglig sammenheng»
 - Kunnskap, pkt. 10 står "kunnskap", bør oppgraderes til "bred kunnskap" . Det samme gjelder pkt 22 som bør endres til å «ha bred kunnskap om familie og nettverksarbeid», og pkt 21 til «Har bred kunnskap om rus, psykiatri, og andre problemer knyttet til psykisk helse»
 - Ferdigheter pkt 4: Ny formulering: «Kan forstå betydningen av relasjoner...» eller «Kan legge til rette for relasjoner, samtale ...»
 - Under ferdigheter, pkt. 17 bør rekkefølgen endres til «forebyggende og helsefremmende arbeid».
 - Ferdigheter pkt 13,14,15, står det «kan anvende kunnskap...». Vi foreslår å endre til «kan anvende faglig kunnskap og relevante forskningsresultater for å vurdere, iverksette og evaluere hensiktsmessige tiltak»
 - Ferdigheter pkt 4: Ny formulering: «Kan forstå betydning
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 4
 - 7. Begrunn svaret
 - o Brukerens behov bør være overordnet tjenestens behov, derfor vil det være nødvendig å se disse to momentene sammen. Læringsutbyttebeskrivelser gir rom for utdanningsinstitusjoner til å justere innholdet i utdanningen slik at den til enhver tid blir tilpasset de utsatte barn/unges og deres familiers behov. Brukerne vil muligens ha behov for bedre levekår, mer likeverdighet og mer (økonomisk og sosial) bistand. Det vil være viktig å anerkjenne ulike foreldrepraksiser, og være åpen for diskusjon om hvordan «barnets beste» kan diskuteres og forstås.
 - 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - o 8
 - 9. Begrunn svaret
 - o Læringsutbyttebeskrivelsene er svært generelle og veldig mange. De kan med fordel knyttes mer spesifikt til barnevernutdanningen og presisere hva som er barnevernspedagogens kunnskaper og ferdigheter, samtidig bør man unngå et for detaljert nivå. Slik som det nå er formulert, kan det framstå det som uoverkommelig å skulle gjennomføre i løpet av en treårig utdanning.
 - 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - o Kunnskap
 - Tidlig innsats og forebygging bør vært med
 - Barns medbestemmelse, samarbeid, medvirkning mangler. Forslag til nytt pkt: «Har bred kunnskap om vurdering og forståelse av barns beste, barns medvirkning og barns rettigheter»
 - Bruk av symbolsk språk, lek, kreativitet og estetisk dimensjon mangler. Bør man få dette inn som en generell kompetanse? Eller kople sammen med «aktiviteter» under ferdigheter?
 - Forslag til å inkludere sosialpedagogikk pkt 4 deles i to punkter:
 - o «Har bred kunnskap om sentrale barnevernfaglige temaer, sosialpedagogikk og andre relevante teorier som psykologi, sosiologi, pedagogikk».
 - o «Har bred kunnskap om problemstillinger og prosesser...» (og videreføre punkt 4 fra høringsdokumentet).
 - Forslag til nytt punkt: «Har kunnskap om vilkårene for maktutøvelse i barnevernet.»

- Forslag til nytt punkt: «Kan oppdatere sin kunnskap om ansvar- og oppgavefordeling i forvaltningen.»
- Ferdigheter:
- Juridisk metode er en ferdighet og må inn i ferdighetskravet. Forslag: «Kan anvende juridisk metode»
 - Under Ferdigheter er det ingenting på skriving. Og vi vet at dette er en sentral ferdighet for studenter (og kravene er høye). Det kan enten stå som ferdighet eller som generell kompetanse.

Generell kompetanse:

- Her bør en ha et eget punkt som handler om: Kan utøve faglig skjønn....
 - Forslag til nytt punkt: «Kandidatene kan formidle fagstoff både skriftlig og muntlig både i praksis og i akademisk kontekst»
 - Forslag til nytt punkt: Enten «Kandidaten kan utveksle synspunkter og erfaringer i barnevernfaglig sammenheng og bidra til utvikling av god praksis» eller «Kandidaten kan utveksle barnevernfaglige synspunkter og erfaringer og bidra til utvikling av god praksis"
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - o Ja
 - 12. Begrunn svaret
 - o • Praksis bør styres av eget praksisreglement.
 - Det fremstår som noe uklart om hvorfor det foreslås så sterke føringer på lengde på praksis - «minimum 14 sammenhengende uker». En så tydelig beskrivelse gjør institusjonene mindre fleksibel til å bygge utdanningen opp på en hensiktsmessige måte. Forslaget er å formulere som «mellom 10-14»?
 - 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanning? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - o 4
 - 14. Begrunn svaret
 - o Omfanget i retningslinjen er omfattende og kan utfordre utdanningsinstitusjoner til å avgrense noen temaer. Studentene skal forberede seg til praksis både teoretisk og praktisk, samt øve på refleksjon og egen rolle som profesjonell, noe som må avsettes god tid til. Hvis retningslinjen beholdes slik den er nå, vil den gi åpning for å bygge opp en 5-årig utdanning, eller lage en utdanning der man prioriterer noen områder sterkere i bachelorløpet, og bygger opp en masterløp der noen av de temaer som ble berørt mindre eller trenger ekstra fordypning videreføres og utdypes.
 - 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - o • Ferdigheter pkt 13,14,15, står det «kan anvende kunnskap...». Vi foreslår å endre til «kan anvende faglig kunnskap og relevante forskningsresultater for å vurdere, iverksette og evaluere hensiktsmessige tiltak»
 - Ferdigheter pkt 16: «Kan beherske systematiske metoder for kommunikasjon og konflikthåndtering.» - ordet systematisk, bør det strykes?
 - Ferdigheter, pkt. 12 sier at digitale verktøy skal kunne anvendes. Det er uklart hva som menes med de digitale verktøy. Menes det her at kandidaten skal kunne anvende digitale verktøy i saksbehandlingen? Eller skal kandidaten kunne anvende de digitale verktøy som barn og unge anvender på sosiale arenaer?
 - Samenes situasjon er lagt inn tre steder. Vi er enige i at denne gruppen bør nevnes (hvis man skal nevne grupper). Men da bør også andre grupper nevnes. I pkt. 11 nevnes etnisiteter når det kommer til samer. Her mener vi det bør være en formulering om minoriteter – for deretter å definere minoriteter til: etniske, kjønnsminoriteter, mennesker med funksjonsnedsettelse, samer, ol. Ett stikkord som bør nevnes: mangfold.
 - Ferdigheter, pkt. 12 sier at digitale verktøy skal kunne anvendes. Det er uklart hva som menes med de digitale

verktøy. Menes det her at kandidaten skal kunne anvende digitale verktøy i saksbehandlingen? Eller skal kandidaten kunne anvende de digitale verktøy som barn og unge anvender på sosiale arenaer?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Regionale helseforetak (RHF)/helseforetak (HF)
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - NFSS (nettverk funksjonshemmede seksualitet og samliv), Habiliteringen i Norge, spesialisthelsetjenesten
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - Vet ikke
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - Vet ikke
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - Vet ikke
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Kliniske utfordringer som ulike helsearbeidere møter i forhold til seksuell helse står ikke i forhold til relevant kompetanse de får i sine utdanninger. «Seksuell helse» har minimal plass i fagplaner, og i noen utdanninger nærmest fraværende. Pasienter av i dag har gjerne forventninger om å ta opp slike problemstillinger, samt få råd og hjelp. Utdanningsinstitusjonene må sørge for at uteksaminerte kandidater er kledt på for oppgaven(e), noe som bl.a. betyr at seksualfaget må få en seriøs plass i fagplanene. Mange ganger er det komplekse og vanskelige tema de ønsker drøftet. NFSS (nettverk funksjonshemmede seksualitet og samliv) favner både rehabilitering og habiliteringsfeltet. Vi har 20 års erfaring. Ønsker og bidra til at nye generasjoner helsearbeidere blir kompetente fagfolk.
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanning? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 5
- 14. Begrunn svaret
 - Sexologi er et meget viktig fagområde som må inn i alle helse og sosialutdanninger i Norge.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Universitet/høyskole
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Universitetet i Sørøst-Norge
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Radiografutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 2
- 5. Begrunn svaret
 - Vi mener innholdet preges av ønsket om å ta inn «alt» en barnevernsarbeider bør kunne noe om, uten at det er vurdert hva som er mulig å få til i en treårig utdanning. Det må gjøres noen prioriteringer for hva vi skal sikre at en bachelor har som

grunnleggende kompetanse når de er nyutdannet. Vi opplever at vi må «lete etter» hva som er spesifikt for barnevernspedagogutdanningen. Vi savner forklarende tekst både innledningsvis og for de enkelte hovedpunktene. Vi er redd for at dette blir så utydelig at det ikke framkommer hva vi kan forvente av kunnskapsgrunnlag og ferdigheter hos en kommende barnevernspedagog. Vi savner et helhetlig menneskesyn og verdigrunnlag for tjenesteutøvelse i dette feltet med et så alvorlig samfunnsmandat. I motsetning til hva som står beskrevet under punktet «Detaljeringsnivå» om at retningslinjene må være på et overordnet nivå, mener vi utkastet er preget av svært varierende detaljeringsnivå – fra høyt detaljnivå på noen punkter (eks 14 uker praksis) til utydelighet på andre.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 2
- 7. Begrunn svaret
 - o Vi vurderer at innholdet er svært fragmentert og virker til ikke å være gjennomarbeidet og relatert til sentrale dokumenter for barnevernfaglig arbeid (eks Bufdir, Helsedir, flere Proposisjoner). Begreper er ikke redegjort for og kan slik defineres i mange retninger.
Hva er innholdet i begreper som «Ha kjennskap til», «kan beherske», «har innsikt i», hvordan er det samstemt med NOKUT og Læringsutbyttebeskrivelser? Er det slik at det kun er for «Kunnskap» at profesjonsutøvere skal forventes å kunne «oppdatere sin kunnskap», og ikke for «ferdigheter» eller «generell kompetanse»? Vi savner et tydelig fokus på profesjonsutøveren, blant annet finner vi ikke begrepet «Skikkethet» nevnt i forslaget.
Hvor er det blitt av observasjon og vurderingskompetanse? Hvor er det blitt av sosialpedagogikken? – og sosialfaglige perspektiver? Vi savner et felles faglig ståsted i endringsskapende arbeid med de individene / borgerne som er barnevernspedagogens primære målgruppe. Hvor er det blitt av vitenskapsteoretiske perspektiver, analysekompetanse, data- og numerisk kompetanse? Er det slik at bv.ped. kun skal arbeide med barn, unge og deres familier? Hvor er det blitt av andre aktuelle fagområder som rus og psykiatri?
Stort fokus på samer, vi har flere urfolk og minoriteter i samfunnet,- kan dette dekkes ved begreper som kulturell ulikhet / kulturelt mangfold? Barnevernfaglig arbeid er ikke satt inn i en samarbeidskontekst,- verken offentlige eller private aktører. Vi oppfordrer til å bruke begrepet «Praksisstudier», og ikke kun «Praksis».
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - o 3
- 9. Begrunn svaret
 - o Vi tillater oss å foreslå en inndeling som viser hva som forventes av en bachelorkandidat på følgende nivåer:
Metateori
Teori
Metode
Praksiskompetanse
Videre må man bestemme seg for detaljnivå,- og være konsekvent.
Sentrale barnevernfaglige temaer er ufullstendig,- dersom man mener at detaljeringsnivået skal vise til konkrete

kompetanseområder må alle sentrale områder tas med. Skal dette være et verktøy å styre etter forventer vi at kravet til sluttclubber må presiseres, og med fordel relateres til NOKUTs begrepsbruk.

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Dette er besvart i spørsmålene over.
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 2
- 14. Begrunn svaret
 - Dette er besvart i spørsmålene over.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Universitet/høyskole
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Høgskolen i Innlandet
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 5. Begrunn svaret
 - Det er vanskelig å si hva fremtidens kompetansebehov i barnevernet vil være, men retningslinjen er såpass generell og dekker store kunnskapsområder, slik at justeringer bør være mulig innenfor den rammen den gir. Det vil likevel være viktig å evaluere retningslinjen.
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 7. Begrunn svaret
 - Se punktet over
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 6
- 9. Begrunn svaret
 - Retningslinjen er svært generell, og vil derfor gi muligheter for stor grad av lokal tilpasning. Fordi den er såpass generell, er det en risiko for at det vil bli større ulikheter mellom utdanningene, i og med at for eksempel vektinga av ulike områder nå er tatt bort. Økt ulikhet i utdanningene kan bli problematisk dersom en retningslinje kan tolkes ulikt og derved ikke sikrer at

studentene går ut med samme kompetanse uavhengig av hvor man studerer. De føringer og krav en retningslinje gir, gir krav til rammebetingelsene ved den enkelte utdanningsinstitusjon. Det er usikkerhet rundt hvorvidt retningslinjen ivaretar dette.

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Ingen innspill om mangler.
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
 - Retningslinjen setter et minimumskrav på 20 uker, der 14 uker skal være sammenhengende og gjennomføres i siste halvdel. Dette synes vi er bra.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 5
- 14. Begrunn svaret
 - Det er ikke mulig å ivareta helheten i retningslinjene innenfor rammene i et 3-årig bachelorløp. Læringsutbyttebeskrivelsene er omfattende og ambisiøse. Det synes vi er bra! Det er likevel uklart hvordan vi skal klare å ivareta dette innenfor et treårig bachelorløp.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Hva menes med begrepet «barnevernfaglig»? Retningslinjen lister opp fire strekpunkter under pkt. fire om kunnskaper, uten at dette nødvendigvis er uttømmende. Det er, også internt i fagmiljøene, ulik forståelse av hva begrepet barnevernfaglig betyr, noe også innspillene på høringskonferansen viste. Sosialpedagogikken savnes i retningslinjen. Vi oppfordrer til å ta opp i retningslinjene det som fremkom i notat fra profesjonsrådet som ble sendt inn i vinter.
- 16. Bioingeniørutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Regionale helseforetak (RHF)/helseforetak (HF)
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Helse Sør-Øst RHF
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - Retningslinjen synes i hovedsak å ivareta barnevernspedagoger i sykehus sitt kompetansebehov, hvor det å kunne identifisere behov og igangsette tiltak ses som et av mest sentrale kunnskapsområdene. Det er likevel noen områder som bør styrkes som fremkommer videre i høringssvaret.
Formålet med utdanningen, slik det beskrives i retningslinjen, dekker en god bredde av det barnevernsfaglige arbeidet. Det er bra at retningslinjen fokuserer på læring og mestring hos utsatte barn og unge, men HSØ savner det helhetlige fokuset, hvor også forebygging vektlegges tungt. HSØ savner videre læringsutbyttebeskrivelser om sorg- og krisereaksjoner, håndtering av affeksjon/sinne/aggresjon, samt kompetanse til å tåle å stå i situasjoner som er vanskelige.
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 7. Begrunn svaret
 - Se besvarelse under spm 1. Retningslinjen vektet ulikt det som bør betegnes som kjernekompetansen til en barnevernspedagog, sett fra spesialisthelsetjenestens og brukernes behov.
Ved for eksempel punkt 21 så skal kandidaten «ha kjennskap til rus, psykiatri og andre problemområder knyttet til psykisk helse». I en sykehussammenheng er det nødvendig at kandidaten har bred kunnskap om rus og psykisk helse hos barn og unges pårørende, både i et forebyggings- og et behandlingsperspektiv.
Videre er det ønskelig med styrket kunnskap om hvordan barnevernspedagogen kan legge til rette for læring, mestring og medvirkning hos barn og unge med helseutfordringer.
Det er også viktig å ha fokus på kunnskap om lovverk og metoder for å ivareta barn/ søken som pårørende og barn som etterlatte, samt kunnskap om overgangen fra barn til voksen.
Retningslinjen har et gjennomgående manglende fokus på forebygging, som må styrkes.

Kunnskap 3; må kvalitetssikres at i læringsutbyttet «har bred kunnskap om vurdering og forståelse av barns beste og barns rettigheter» også inkluderer retten som barn / søsken som pårørende og barn/ungdom har som etterlatte.

- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'

o 4

- 9. Begrunn svaret

o Det er uklart hvor standardiserte utdanningene kommer til å bli på grunnlag av denne retningslinjen. Det ligger en vektning i begrepsbruken (taksonomien), men så lenge det ikke er knyttet studiepoeng til emner er det vanskelig å vite hvordan dette slår ut. Vi er klar over at det lå utenfor mandatet til arbeidsgruppen, men velger likevel å kommentere det.

For å oppnå relativt like utdanninger på landsbasis, er det viktig at det etableres en varig struktur for samarbeid, hvor «tjenestene» og UH sektoren er likeverdig representert også på fag-/programplannivået (nivået under retningslinjen). Dette bør presiseres i retningslinjen. Et forslag er å etablere et fora under den nasjonale arbeidsgruppen som er likeverdig sammensatt mellom tjenestene og UH sektoren. Denne gruppen må ha et mandat som sikrer samarbeid mellom utdanningsinstitusjonene på programplannivået. Alternativt må tjenestene representeres i større grad i det eksisterende «profesjonsrådet» som nå heter «nasjonalt fagorgan for utdanning og forskning innen barnevern».

Forutsatt videre samarbeid på program-/fagplannivået, synes retningslinjen å ha et passe detaljeringsnivå.

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - o Det merkes at sosialpedagogikk er tatt ut fra retningslinjen, men erstattet med begrepet barnevernfaglig. Dette synes problematisk, da barnevernfaglig ikke er et begrep per dags dato med konkret innhold. Se for øvrig kommentarer i punkt 1 og 2.
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbar?
 - o Ja
- 12. Begrunn svaret
 - o Delen om praksisstudiet fremstår som relevant og gjennomførbar, men det er liten sammenheng mellom hva som beskrives i forskrift når det gjelder krav til UH ansattes rolle i praksisfeltet opp mot retningslinjen for barnevernspedagogutdanningen.

I forskrift står det at «lærer skal være oppdatert i praksisstedets problemstillinger og sikre kontinuitet, sammenheng og progresjon i studiet». I retningslinjen står det «utdanningsinstitusjonen har ansvar for å organisere praksis i samarbeid med praksisfeltet». Det forventes at forskrift er førende, men dette poengteres likevel: Ut fra retningslinjens beskrivelse har ikke lærer annen rolle enn å organisere praksis; det er ingen faglig oppfølging. Dette er ikke tilfredsstillende. For studenters læring er det viktig å bygge bro mellom teori og praksis; her har UH ansatte en viktig rolle.

Det kan ikke være opp til det enkelte helseforetak og den enkelte utdanningsinstitusjon å fremforhandle løsninger på UH ansattes tilstedeværelse og rolle i praksisfeltet. OUS ønsker at det utarbeides nasjonale maler for samarbeidsavtaler hvor blant annet utdanningsinstitusjonenes ansvar for oppfølgingen av studenter i praksis operasjonaliseres, basert på beskrivelsen i forskrift. I forskrift står det at «praksisveileder skal ha relevant faglig kunnskap og bør som hovedregel ha formell veiledningskompetanse». HSØ har tidligere gitt innspill på at veilederkompetanse må innlemmes i allerede eksisterende utdanningsløp.

Når det er sagt, mener HSØ at hver student må ha mer veiledning enn en midtveissamtale. Dette synes å være et svakt krav til

praksisveiledere, UH ansatte og praksissted. Retningslinjen bør legge til grunn at praksisveileder og student skal ha individuell veiledning ukentlig. Praksisstudiene er en «læringsmetode» for å knytte teori til praksis og praksis til teori.

- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 4
- 14. Begrunn svaret
 - Retningslinjen er omfattende og inkluderer mange kunnskapsområder som er relevant for den barnevernfaglige utøvelsen. Vi mener omfanget av retningslinjen er gjennomførbart i rammen av et 3 års løp- med hjelp av en god oppbygning og strukturering, også med de ekstra innspillene som HSØ har kommet med.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Er ferdighetstreningen i utdanningen tilstrekkelig vektlagt? Ferdigheter punkt 16; kommunikasjon; bør praktisere aldersrelatert kommunikasjon med barn og unge, videre bør det trenes på bruk av tolk.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Interesseorganisasjon
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Norsk studentorganisasjon
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sykepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Formuleringen i punkt 18: "Har kjennskap til nytenkning og innovasjonsprosesser" er direkte kopiert fra nasjonalt kvalifikasjonsrammeverk under "kunnskap" på bachelornivå.

Formuleringen i punkt 1: "Kan reflektere over egen fagutøvelse" er likelydende med ferdighetsmål i NKR. I formuleringen i NKR er det også presisert at studentene skal kunne justere sin faglige utøvelse under veiledning som er fjernet i retningslinjene. Dette gjør at punktet i retningslinjen er av mer overordnet karakter enn i NKR.

NSO mener det er viktig at forholdet mellom de foreslåtte retningslinjene og Nasjonalt kvalifikasjonsrammeverk er godt. Det er viktig for NSO at retningslinjene skal supplere NKR, slik at man får et logisk oppbygd rammeverk som regelverk og

retningslinjer som studieprogrammene må forholde seg til. Dette må ha konsekvenser for detaljeringsgraden i retningslinjene. NKR skal være mer overordnet enn retningslinjene, og retningslinjene må utdype målene som settes i NKR.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Universitet/høyskole
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Norges teknisk-, naturvitenskapelige universitet (NTNU)
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - Forskning synes å vise at psykiske utfordringer er et økende problem hos mange barn og unge. Det synes også å være en økning av vold, mobbing og kriminalitet blant barn og unge. Dette indikerer behov for bred kunnskap om barn og unges psykiske helse og uhelse, og konsekvenser av vold, mobbing og kriminalitet, samt kompetanse i forebygging av slike forhold blant barn og unge.
 Mye tyder på at det er behov for økt kunnskap om migrasjon og etniske minoritetsfamilier i det norske barnevernet. Statistisk sett utgjør minoritetsetniske familier en relativt stor andel av sakene barnevernet jobber med.
 Barneombudet har nylig avdekket at mange barn som blir utsatt for vold ikke får tilstrekkelig hjelp.
 Se også pkt. 10
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 7. Begrunn svaret
 - Forskningsprosjektet «Det nye barnevernet» avdekket at familier med størst hjelpebehov (sammensatt problematikk), får lite hjelp av barnevernet. Det synes å være behov for kunnskap og kompetanse som kan imøtekomme denne gruppens hjelpebehov innenfor barnevernet.
 Studier viser også manglende kompetanse i omsorgsvurderinger i barneverntjenestene.
 Se også pkt. 10
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 8
- 9. Begrunn svaret
 - NOKUT sin gjennomgang av barnevernspedagogutdanningene i Norge, viser stor sprik i utdanningene når det blant annet gjelder omgang av praksis i løpet av studiet. Det er behov for mer nasjonal styring av både praksis og innhold i barnevernspedagogutdanningene.
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Det er ikke angitt spesifikt kunnskapsområde(r) i retningslinjen for barnevernspedagoger. Utdannende kandidater får tittelen «barnevernspedagog». Dette tilsier at utdanningen bør ha pedagogikk/sosialpedagogikk som et kjernefag i utdanningen. Pedagogikk knytter seg an til både psykologi, sosiologi og filosofi, fagområder som også er særlig relevant for en profesjon som skal arbeide med utsatte barn, unge og foreldre. Pedagogikken/sosialpedagogikken er særlig opptatt av spørsmål om læring, sosialisering, danning og lærings- og sosialiseringsbetingelser, samt hva som hemmer og fremmer læring og utvikling. Dette er særlig relevant tema knyttet til utredning/undersøkelser av bekymringsmeldinger i barnevernet og vurdering og gjennomføring av tiltak i forhold til utsatte barn og unge og deres foreldre. Sosialpedagogisk teori vektlegger en særlig sensitivitet i forhold til det enkelte individ, en helhetstenkning i forhold til barn og unges læring og utvikling og er særlig opptatt av etisk praksis, med fokus på rettigheter og ivaretagelse av individers verdighet.
 Det mangler kompetansekrav knyttet til kommunikasjon, relasjonsarbeid og samarbeid med utsatte barn, unge og familier. Barnevernspedagoger vil jobbe med utsatte barn, unge og foreldre og bør ha bred kunnskap om kommunikasjon og samarbeid med utsatte barn, unge og foreldre, selvbevissthet relatert til egen kommunikasjonsatferd, samt ferdigheter knyttet til kommunikasjon og samarbeid med utsatte barn, unge og foreldre. Det kan være særlig utfordrende å kommunisere med barn og unge utsatt for vold, overgrep og omsorgssvikt, og med foreldre som sliter med rus og psykiske vansker. Barn, unge og foreldre har også rett til deltagelse og medvirkning i egne saker. Kommunikasjon og samarbeid er et sentralt tema og kompetanseområde for barnevernspedagoger som skal jobbe med utredning av vold, overgrep og omsorgssvikt og med oppfølging av utsatte barn, unge og foreldre.
 Barnevernspedagoger bør også ha bred kunnskap om risikofaktorer og psykisk helse.

Barnevernspedagoger bør ha bred kunnskap om barn og unge og sosiale medier.

Barnevernspedagoger bør ha bred kunnskap om familie- og nettverksarbeid og om miljøterapi, samt beherske metoder i familie- og nettverksarbeid og miljøterapeutisk arbeid.

Barnevernspedagoger bør ha bred kunnskap om etikk, makt og avmakt relatert til barnevernet som en institusjon med maktmidler i møte med sårbare mennesker i utsatte og krevende livssituasjoner.

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
 - Det er positivt at det settes krav til omfang av praksis i studiet, samt krav til at den sammenhengende praksisen (minimum 14 uker) skal gjennomføres i direkte arbeid med utsatte barn, unge og deres familier. I tillegg til de nevnte praksisområdene bør også skole, SFO, kultur og fritid nevnes, da det i dag finnes mange tilrettelagte tiltak for utsatte barn og unge også på disse arenaene. Det er positivt at det stilles tydeligere krav knyttet til veiledning av studenter i praksis.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 5
- 14. Begrunn svaret
 - Barnevernet er et komplekst og krevende felt. En 3-årig bachelorutdanning anses ikke som tilstrekkelig for å imøtekomme behovet for kunnskap og ferdigheter som trengs for å jobbe innenfor dette feltet og med utsatte barn, unge og foreldre. Utdanningslengden bør økes.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Det stilles spørsmål ved ordbruken "kan oppdatere sin kunnskap ..." under Læringsutbyttebeskrivelsene, Kunnskap, pkt. 14-17.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Fagforening
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Fellesorganisasjonen- FO
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr i 'svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 5. Begrunn svaret
 - FO mener at det er bra at det i formålsbeskrivelsen fokuseres på målgruppe – dvs utsatte barn, unge og deres familie -framfor at det pekes på konkrete "etater» eller tjenester. Samtidig er vi bekymret for at de foreslåtte retningslinjene har en for stor dreining i å kun være svar på barnevernets behov. Formålsbeskrivelsen er noe snever og rommer i for liten grad både det forebyggende feltet og miljøterapeutisk arbeid. I så måte mener vi at formålsbeskrivelsen i gjeldende rammeplan er bedre og dekker et bredere felt.

Hvorvidt utdanningen svarer opp tjenestenes behov – avhenger derfor av hva som defineres som tjenester. Siden ressursgruppa i formålsbeskrivelsen kun har valgt å trekke fram barnevernet som en tjeneste barnevernspedagogen skal utdannes til, er vi derfor usikre på i hvilken grad utkastet svarer på andre tjenesters kompetansebehov. Det gjelder kompetansebehov for bla oppvekstarenaer som skole/SFO, barnehage og fritidsklubb samt miljøterapeutisk arbeid.

Vi mener imidlertid den svarer godt på barnevernets behov.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 3
- 7. Begrunn svaret
 - o Dette henger sammen med forrige spørsmål om tjenestenes behov. Fokuset som er valgt og som i så stor grad dreier seg inn mot barnevernet, gjør det vanskelig å vurdere om sluttkompetansen hos den ferdige barnevernspedagogen er i tråd med for eksempel behovene hos elever i skolen, ungdom på fritidsklubb eller beboere på en barnevernsinstitusjon.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - o 3
- 9. Begrunn svaret
 - o FO er opptatt av at utdanningsinstitusjonene skal ha en viss grad av autonomi- samtidig er det viktig at man kjenner igjen en barnevernspedagog – uavhengig av hvor hun er utdannet. Noe av kritikken fra NOKUTs tilsyn fra 2016, var at det var for stor variasjon i innholdet i barnevernspedagogutdanningene. På enkelte utdanningsinstitusjoner har barnevernspedagog- og sosionom utdanningene framstått som nesten identiske og i NOKUT rapporten ble det pekt på at på i disse utdanningsstedene har barnefokuset og det barnevernsfaglige vært for utydelig.

FO synes at det er uheldig at ressursgruppa ikke har valgt å beskrive barnevernspedagogutdanningens kunnskapsområder. Uavhengig av studiested så mener vi at barnevernspedagogutdanningen må bygge på en felles fagforståelse og plasseres i en fagtradisjon. En beskrivelse av kunnskapsområder mener vi vil bidra til å kvalitetssikre læringsutbyttebeskrivelsene.

Vi viser i den forbindelse også til høringskonferansen på Gardermoen hvor flere fra utdanningsinstitusjonene var svært kritiske til at for eksempel sosialpedagogikk som fagtradisjon og kunnskapsområde var tatt ut. Begrunnelsen var, iflg presentasjonen, at sosialpedagogikk som fag er vanskelig å definere og et fag som pr i dag har liten aktualitet. Dette ble sterkt motsagt fra flere fra utdanning- og forskningsmiljøene.

I Meld. St.13 - Utdanning for velferd, står det at barnevernspedagogutdanningen bør videreutvikles med utgangspunkt i Befringutvalgets utredning om kompetansebehovet i barnevernet. Videre slås det fast at utdanningen er basert på sosialpedagogikk som er relevant for andre områder enn barnevernet og «bør derfor ikke anses som en etatsutdanning for barnevernet, men som en utdanning som også kvalifiserer for arbeid med barn og unge i andre sammenhenger». (s. 83) Dette mener vi må følges opp i retningslinjene.

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - o Dette mangler:
 - har bred kunnskap om teorier knyttet til utvikling av positiv psykososial helse
 - har bred kunnskap om ulike politiske, sosiale og samfunnsskapte faktorer som preger ulike oppvekstarenaer og hvordan barn og unge forholder seg til dagens oppvekstvilkår
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - o Ja
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanning? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - o 3
- 14. Begrunn svaret
 - o Hvorvidt omfanget av de foreslåtte retningslinjer er gjennomførbare innenfor en treårig bachelorutdanning er det vanskelig for oss å vurdere. NOKUTs studiebarometer viser imidlertid at studenter ved barnevernspedagogutdanningene bruker mellom 25 og 30 timer i uka på studie, noe vi vurderer som veldig lavt. Vi er derfor opptatt av at nåværende treårig bachelor må utnyttes bedre. Det handler om både mer og bedre undervisning, mer ferdighetstrening og større krav til studentenes innsats. For å få det til trengs det innsats på andre områder enn det retningslinjene skal favne. Dette handler bla høyere finansieringskategori for utdanningen, lærernes kompetanse og bedre studiefinansiering for studenter.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - o FO syntes ved førstegangs lesing at oppbyggingen av retningslinjene var noe uklar. Men gjennom å ha lest det mer inngående og fått presentert det flere ganger av medlemmer i ressursgruppa, virker forslaget mer forståelig og bedre enn førsteinntrykket. Vi håper derfor at det jobbes med formen og oppbyggingen. Vi mener også at retningslinjene vil tjene på og bli koblet opp mot en beskrivelse av kunnskapsområder - hvor læringsutbyttebeskrivelser og ferdigheter bygger på de ulike kunnskapsområdene. Vi vil særlig her trekke fram forslaget til retningslinjer for vernepleierutdanninga som vi mener har løst dette på en mer ryddig måte.

Detaljnivået i læringsutbyttebeskrivelsene er noe forskjellig og begrunnelsen for hvorfor læringsutbyttebeskrivelsene er lagt på de ulike nivåene begrunnes ikke. FO savner her en mer stringent inndeling av nivå og detaljeringsgrad. Slik det nå står, skifter det fra svært vide formuleringer til helt spesifikke uten at det er mulig å forstå hvorfor disse valgene er tatt. FO mener at forslaget virker litt tilfeldig inndelt når det gjelder dette.

Konkrete endringsforslag:

Læringsutbyttebeskrivelser:

Barnevernspedagoger må ha bred kunnskap om barn og unges psykiske helse og de må ha bred kunnskap om familie og nettverksarbeid. Disse læringsutbyttebeskrivelsene nr 21 og 22, må derfor flyttes fram og være på et høyere nivå.

Angående ferdigheter

FO Her må det særlig ryddes i språket. Bruken av begrepet «kan anvende» brukes gjennomgående, men bør i mange sammenhenger erstattes av andre og bedre formuleringer.

Noen eksempler:

I punkt 1. I stedet for «kan anvende kritisk refleksjon..» - «kan reflektere kritisk over egen fagforståelse» eventuelt «kan anvende kunnskap om kritisk refleksjon»

I punkt 7 «kan anvende relasjoner, samtale og samhandling»- «Kan anvende kunnskap om relasjoner osv..»

I punkt 11 «kan anvende kompetanse til å veilede,,,» - «kan veilede barn og unge osv...»

FO mener at retningslinjene for barnevernspedutdanninga i større grad bør samsvare med sosionomer og vernepleier. Begge de utkastene framstår i formen mer ryddige, utfyllende og logiske.

Angående krav til studiets oppbygging

Her står det i tredje avsnitt at «bachelor i barnevern gir et godt grunnlag for å bygge videre til master i barnevern». FO mener at bachelor i barnevern også kvalifiserer for andre masterløp som for eksempel sosialt arbeid eller master i psykososialt arbeid for barn og unge. De bør derfor stå;

«Bachelor i barnevern gir et godt grunnlag for å bygge videre til ulike master- og videreutdanninger»

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Interesseorganisasjon
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Norske Kvener Forbund - Ruijan Kveeniliitto
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Kompetanse om nasjonale minoriteter mangler.

I det norske samfunnet er det stor mangel på kunnskap om Norges fem nasjonale minoriteter, kvener, skogfinner, romani/tater, rom og jøder. I helse- og sosialfagene er kunnskap og forståelse for nasjonale minoriteters rettigheter, status og

utfordringer særdeles viktig. I møte med folkene i det som kan være sårbare situasjoner er det avgjørende med forståelse for kulturene og bakgrunns historien med holdninger folkegruppene har blitt utsatt for og også møter i dagens Norge. Norske Kveners Forbund foreslår følgende endringer/tillegg:

Under Formål

Tilføyelse i 4 avsnitt:

- Kandidatens sluttkompetanse skal være i tråd med gjeldende nasjonalt og internasjonalt lovverk og myndighetenes føringer på oppvekst- og barnevernområdet, herunder samiske og nasjonale minoriteters barns rettigheter til eget språk og kultur jf. FNs barnekonvensjon.

Under Læringsutbyttebeskrivelser, Kunnskap

Nytt punkt etter punkt 11:

Har kunnskap om nasjonale minoriteters rettigheter, kunnskap om og forståelse for de nasjonale minoritetenes status og særlige forhold som angår nasjonale minoriteter med assimileringshistoriene som bakgrunn.

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Kommune
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Asker kommune
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Sykepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 5. Begrunn svaret
 - Etter vårt syn er de aller fleste relevante kompetanseområder dekket. utfordringen er at ulike læresteder vektlegger temaer ulikt slik at resultatet kan bli at ikke alle studentene har god nok kunnskap om de viktigste temaene. Eksempelvis er det ikke tilstrekkelig «kjennskap» til rus, psykiatri og andre problemområder knyttet til psykisk helse. Høy turnover og sykmeldinger kan være en utfordring i barnevernstjenestene. Kunnskap om forebygging av sekundærtraumatisering bør derfor inngå i studiene. Enslige mindreårige flyktninger og asylsøkere bør også nevnes særlig.
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 7. Begrunn svaret
 - Retningslinjene for læringsutbytte bør sikre at barnevernspedagogene har tilstrekkelig kunnskap om barns rett til reell medvirkning i alle forhold som angår barnet. Å kunne foreta en tilfredsstillende vurdering av barnets best jf. barnekonvensjonen er grunnleggende. Videre er det viktig å sikre god kunnskap om hvordan forebygge atferd som fører til at barn blir utsatt for tvang. I tillegg er det viktig for familiens rettssikkerhet at vedtak og skriftlige dokumenter produsert av barnevernstjenesten er tydelige og forståelige for brukerne og andre. Trening i å analysere kompliserte saksforhold og skriving av ulike saksframstillinger er derfor viktig.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 8
- 9. Begrunn svaret
 - Etter vårt syn er retningslinjene for generelle. Det vises til kommentarene ovenfor.
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet arbeider for tiden med å utvikle et felles kvalitetssystem for barnevernstjenestene. Dette må implementeres i utformingen av læringsutbyttet slik at det sikres at alle studenter har tilstrekkelig kjennskap om kvalitetssystemet.

I den grad de nyopprettede videreutdanningene innen barnevernfag som dekkes gjennom BLDs tilskuddsordning gjenspeiler hull i dagens barnevernspedagogutdanning, bør også de fem temaene i videreutdanningene (barnevernfaglig veiledning, barnevern i et minoritetsperspektiv, vurdering av barnets beste, juss i barnevernfaglig arbeid og relasjonskompetanse og samarbeid med barn og foreldre) implementeres i grunnutdanningen.

Det vises for øvrig til kommentarene ovenfor.

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
 - Etter retningslinjene, skal praksisperioden være på 20-24 uker. Barnevernstjenesten i Asker er fornøyd med oppgis en minstetid for praksisperioden. Praksistiden bør ikke være kortere enn 20 uker. Beskrivelsen av hvilke praksissteder som kan være aktuelle bør imidlertid strammes inn. Praksis i barnehage, SFO el. er etter vårt syn ikke tilstrekkelig relevant. Det bør stilles krav til at den sammenhengende praksisperioden på minst 14 uker skal være i institusjon for utsatte barn og unge, i barnevernstiltak eller i kommunalt barnevern.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 3
- 14. Begrunn svaret
 - Barnevern er et meget bredt felt. Det er neppe mulig å tilegne seg dybde- og bredde kunnskap på alle de feltene der det er behov for kunnskap på et slikt nivå, i løpet av tre år. Dersom grunnutdanningen fortsatt skal være treårig, er det viktig at alle studentene tilegner seg kunnskap og ferdigheter innenfor bestemte kjerneområder.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Det er viktig at lærestedene også bruker andre metoder enn forelesninger/tradisjonell klasseromsundervisning. En del ferdigheter kan studentene ikke lese seg til, men må øve på. Dette gjelder for eksempel kommunikasjon/gjennomføring av samtaler med foreldre og barn. Rollespill el. kan da være aktuelle metoder for læring. Mange barnevernssaker kan være kompliserte og berøre involverte barnevernspedagoger sterkt. Å ha ansvaret for en barnevernssak kan føles tungt. Det er viktig at utdanningen gir studentene verktøy til å håndtere dette.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Universitet/høyskole
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Høgskolen Innlandet
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 5. Begrunn svaret
 - Det er vanskelig å si hva fremtidens kompetansebehov i barnevernet vil være, men retningslinjen er såpass generelle og dekker store kunnskapsområder, slik at justeringer bør være mulig innenfor den rammen den gir. Det vil likevel være viktig å evaluere retningslinjen.
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 7. Begrunn svaret
 - Se forrige punkt
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 6
- 9. Begrunn svaret
 - Retningslinjen er svært generell, og vil derfor gi muligheter for stor grad av lokal tilpasning. Fordi den er såpass generell, er det en risiko for at det vil bli større ulikheter mellom utdanningene, i og med at for eksempel vektinga av ulike områder nå er tatt bort. Økt ulikhet i utdanningene kan bli problematisk dersom en retningslinje kan tolkes ulikt og derved ikke sikrer at studentene går ut med samme kompetanse uavhengig av hvor man studerer.

De føringer og krav en retningslinje gir, gir krav til rammebetingelsene ved den enkelte utdanningsinstitusjon. Det er usikkerhet rundt hvorvidt retningslinjen ivaretar dette.

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
 - Retningslinjen setter et minimumskrav på 20 uker, der 14 uker skal være sammenhengende og gjennomføres i siste halvdel. At en stor del av praksis skal være sammenhengende i siste del av studiet, synes vi er bra.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 4
- 14. Begrunn svaret
 - Det er ikke mulig å ivareta helheten i retningslinjene innenfor rammene i et 3-årig bachelorløp. Læringsutbyttebeskrivelsene er omfattende og ambisiøse, noe vi synes er bra. Det er likevel uklart hvordan vi skal klare å ivareta dette innenfor et treårig bachelorløp.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Hva menes med begrepet «barnevernfaglig»? Retningslinjen lister opp fire strekpunkter under pkt. fire om kunnskaper, uten at dette nødvendigvis er uttømmende. Det er, også internt i fagmiljøene ulik forståelse av hva begrepet barnevernfaglig betyr, noe også innspillene på høringskonferansen viste. Sosialpedagogikken savnes i retningslinjen. Vi oppfordrer til å ta opp i retningslinjene det som fremkom i notat fra profesjonsrådet som ble sendt inn i vinter, slik det også ble uttrykt på høringskonferansen i vår.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Kommune
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Kristiansand kommune
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivare tatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 8
- 9. Begrunn svaret
 - Retningslinjen kan fremstå som veldig bredt beskrevet hvor det enkelte kunnskapsområdet kan ha ulikt innhold.

Kan være en risiko for at det utvikles ulikt innhold i utdanningene mellom ulike utdanningsinstitusjoner.

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Nei
- 12. Begrunn svaret
 - Mener det bør vektlegges læringsutbytte på tverrfaglig samhandling i praksisperiode
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
- 14. Begrunn svaret
 - Vanskelig å svare på da det avhenger av i hvilken grad kandidatene skal fordype seg i de ulike kunnskapsområdene
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Felles innspill for alle retningslinjene

Kristiansand kommune ser positivt på arbeidet og understreker viktigheten av å sikre at utvikling av utdanninger og kompetanse innrettes mot fremtidens tjenestebehov. Kristiansand kommune vil påpeke følgende områder som bør vektlegges i det videre arbeidet:

Nasjonale retningslinjer definerer sammen med forskrift om felles rammeplan for helse- og sosialfagutdanninger de nasjonale rammene for helse- og sosialfagutdanningene. Felles læringsutbytte for alle utdanningene fremkommer i forskriftens § 2. Dette er kunnskapsområder som er definert som særs viktige da det er valgt å legge disse til forskrift og ikke i den enkelte retningslinje. Det er kunnskapsområder som er sentrale at kandidatene har når de er ferdige med bachelor. Det er veldig ulikt hvordan disse læringsutbyttene er omtalt og behandlet i den enkelte retningslinje. Det gjør det vanskelig å få en helhetlig forståelse av forskrift og retningslinjene som et felles rammeverk for utdanningene. Det som ikke er ønskelig er at de enkelte fagutdanningene på tvers av institusjoner legger ulik vekt på disse kunnskapsområdene som skal være felles for alle helse- og sosialutdanningene og som er viktig kompetansebehov i tjenestene fremover.

Det anbefales at læringsutbyttene som ligger til forskrift omtales enhetlig og systematisk i retningslinjene for å utdype og tydeliggjøre kunnskap og ferdigheter som er viktige for den enkelte profesjon i forhold til det felles kunnskapsområder.

Nasjonale føringer peker på at fremtidens helse og sosialtjenester vil ha fokus på tidlig innsats, forebygging og rehabilitering. En sentral føring er rundskriv (1-5/2017) om at kommunene anbefales å utrede rehabiliteringsbehov og rehabiliterings-potensiale før det iverksettes tiltak som kompenserer for tap av funksjonsevne.

Et mål for tjenestene vil være å sikre at tiltakene tar utgangspunkt i brukerens egne mål og ressurser. Det innebærer et kompetansebehov om brukerstyrt endringsprosesser og kunnskap om metoder for å fremme mestring og rehabilitering som en integrert del av pasient/brukerforløp. Det er varierende hvordan dette vektlegges i den enkelte retningslinje.

Det anbefales at det innarbeides læringsutbytte i retningslinjene på at kandidatene skal ha forståelse for:

☒ sitt bidrag i tverrprofesjonell samhandling som bidrar til helhetlige og koordinerte tjenester.

☒ hvordan tilrettelegge for å fremme mestring og rehabilitering som en integrert del av et forløp.

Kristiansand kommune har i tidligere høringer gitt innspill på forbedringsforslag knyttet til praksis, hvor tverrfaglige praksisperioder for studenter fra ulike utdanninger har vært fremmet for å få til bedre samhandling på tvers av profesjonene. Kandidatenes kunnskap og ferdigheter på tverrfaglig samhandling anses som viktig for å sikre helhetlig og koordinerte tjenester til personer med store og sammensatte behov. Tilbakemeldinger fra brukere er at de ulike helse- og sosialtjenestene oppleves som fragmenterte og lite koordinerte. Kompleksiteten og endringer i brukernes behov som følge av utvikling i demografi og ansvar og oppgavefordeling mellom kommunehelse- og spesialisthelsetjeneste vil stille større krav til samhandling og tverrfaglighet i tjenestene fremover.

Det fremgår av forskrift at retningslinjene også kan stille krav til praksisdelen av utdanningene. Alle utdanninger som er sentrale i tverrfaglig samhand

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Annet
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Nasjonalt kompetansesenter for selvorganisert selvhjelp - Selvhjelp Norge
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - Det er i kapitel om formål for utdannelsen beskrevet at barnevernspedagog utdanningen bygger på forskning og erfaringsbasert kunnskap. Det er ikke i senere læringsutbytte målene beskrevet hvordan studentene kan knytte dette sammen for å styrke egen tjeneste.

Kan anvende erfaringsbasert kunnskap å se på det som en viktig informasjon i arbeidet mellom hjelper og bruker av tjenester.
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 7. Begrunn svaret
 - Nye og komplekse problemer må møtes med nytenkning. Selvorganisert selvhjelp er en tilvekst i arbeidet for å utvikle velferdssamfunnet, og løfte det helsefremmede, forebyggende og rehabiliterende arbeidet studentene skal lære om
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 10
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Det er gjennomgående en mangel i høringsutkastet at studentene ikke får tilført kunnskap om hvordan anvende erfaringsbasert kunnskap. Det er en viktig kunnskap for å fremme folks egne ressurser for å mestre eget liv bedre. Dette kan gjøres ved å supplere kunnskapen til studentene ved å ta selvorganisert selvhjelp inn i læringsutbyttebeskrivelsen.

Eksempelvis:

Studentene har bred kunnskap om selvorganisert selvhjelp, teorier, problemstillinger, prosesser, verktøy og metoder for å fremme folks egne ressurser. Kunnskap om forskning og utviklingsarbeid knyttet til erfaringsbasert kunnskap

Ferdigheter: Kan anvende kunnskap og kompetanse om selvorganisert selvhjelp på praktiske og teoretiske problemstillinger. Samtale og samhandle på en måte som fremmer iboende ressurser.

Generell kompetanse: har innsikt i betydningen av kunnskap om selvorganisert selvhjelp.

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Vet ikke
- 12. Begrunn svaret
 - Selvhjelp Norge er ikke en utdanningsinstitusjon
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - Vet ikke
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Kommune
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Haugesund kommune. barnverntjenesten
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Sosionomutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 5. Begrunn svaret
 - syens det ser dekkende ut, særlig fokus på samtale med barn er kommet tydelig fram
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - Vet ikke
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Usikker på om ferdigheter ifht samtaler med barn (dvs gjennom øving og veiledning) er mulig å få til.
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
 - Fra vårt arbeidssted kan vi tilby den type opplæring og erfaring som beskrives som ønskelig i beskrivelsen. Men vi vet jo at det er vanskelig å få tilstrekkelig praksisplasser som tilbys.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - Vet ikke
- 14. Begrunn svaret
 - Det ser omfattende ut....
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Privatperson
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Linda Siem, Stranda kommune
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen

- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 5
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 5
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 7
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
 - Kan være mer fokus på bevissthet rundt relasjonskompetanse, viktigheten av å skrive faglige vurderinger og hvorfor det er viktig med evalueringer og hvordan det kan gjøres.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 3
- 14. Begrunn svaret
 - Man trenger mer praksis. Og om man skal kunne bli god på selvevaluering i forhold til hvordan man er i relasjon til andre, hvordan man tolker og forstår andre, hvordan man vurderer ulike forhold i andre sine liv, så blir 3 år hvor man er raskt innom ALT (barnevern, flyktning, tiltak, miljøterapi osv osv) for lite. Hva med et 4. år med spesialisering?
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Kravene øker, ressursene minker. Skal mennesker orke å begi seg inn i en sånn type utdanning som ender opp i et så rått type arbeid, er det en fordel om det er positive utsikter for årslønner som er verdt strevet. Per i dag er forskjellene for store, til og med mellom barnevernspedagoger og barnehagelærere (for eksempel). Barnevernspedagogene står i tøffe kamper, slitasjen

er stor, annerkjennelsen og takknemlighet for arbeidet vi gjør er minimal. Og dette til tross for at vi jobber med å ivareta de svakest stilte mennesker i landet. Og det er ikke alle som tror de får sin takk i himmelen...

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Regionale helseforetak (RHF)/helseforetak (HF)
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Akershus universitetssykehus
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sosionomutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivaretatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Ahus støtter innspill innsendt fra Helse Sør-Øst

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Regionale helseforetak (RHF)/helseforetak (HF)
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Oslo universitetssykehus HF.
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - Oslo universitetssykehus sender inn eget høringssvar, men stiller seg bak det som kommer fra Helse Sør-Øst.

Se besvarelse på spørsmål 1 og 2 i sammenheng.

Retningslinjen synes i hovedsak å ivareta barnevernspedagoger i sykehuset sitt kompetansebehov, hvor det å kunne identifisere behov og igangsette tiltak ses som et av mest sentrale kunnskapsområdene. Det er likevel noen områder som bør styrkes som fremkommer videre i høringssvaret.

Formålet med utdanningen, slik det beskrives i retningslinjen, dekker en god bredde av det barnevernsfaglige arbeidet. Det er bra at retningslinjen fokuserer på læring og mestring hos utsatte barn og unge, men OUS savner det helhetlige fokuset, hvor

også forebygging vektlegges tungt. OUS savner videre læringsutbyttebeskrivelser om sorg- og krisereaksjoner, håndtering av affeksjon/sinne/aggresjon, samt kompetanse til å tåle å stå i situasjoner som er vanskelige.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'

o 3

- 7. Begrunn svaret

o Se besvarelse under spm 1. Retningslinjen vektet ulikt det som bør betegnes som kjernekompetansen til en barnevernspedagog, sett fra spesialisthelsetjenestens og brukernes behov.

Ved for eksempel punkt 21 så skal kandidaten «ha kjennskap til rus, psykiatri og andre problemområder knyttet til psykisk helse». I en sykehussammenheng er det nødvendig at kandidaten har bred kunnskap om rus og psykisk helse hos barn og unges pårørende, både i et forebyggings- og et behandlingsperspektiv.

Videre er det ønskelig med styrket kunnskap om hvordan barnevernspedagogen kan legge til rette for læring, mestring og medvirkning hos barn og unge med helseutfordringer.

Det er også viktig å ha fokus på kunnskap om lovverk og metoder for å ivareta barn/ søken som pårørende og barn som etterlatte, samt kunnskap om overgangen fra barn til voksen.

Retningslinjen har et gjennomgående manglende fokus på forebygging, som må styrkes.

Kunnskap 3; må kvalitetssikres at i læringsutbyttet «har bred kunnskap om vurdering og forståelse av barns beste og barns rettigheter» også inkluderer retten som barn / søsken som pårørende og barn/ungdom har som etterlatte.

- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'

o 4

- 9. Begrunn svaret

o Det er uklart hvor standardiserte utdanningene kommer til å bli på grunnlag av denne retningslinjen. Det ligger en vektning i begrepsbruken (taksonomien), men så lenge det ikke er knyttet studiepoeng til emner er det vanskelig å vite hvordan dette slår ut. Vi er klar over at det lå utenfor mandatet til arbeidsgruppen, men velger likevel å kommentere det.

For å oppnå relativt like utdanninger på landsbasis, er det viktig at det etableres en varig struktur for samarbeid, hvor «tjenestene» og UH sektoren er likeverdig representert også på fag-/programplannivået (nivået under retningslinjen). Dette bør presiseres i retningslinjen. Et forslag er å etablere et fora under den nasjonale arbeidsgruppen som er likeverdig sammensatt mellom tjenestene og UH sektoren. Denne gruppen må ha et mandat som sikrer samarbeid mellom utdanningsinstitusjonene på programplannivået. Alternativt må tjenestene representeres i større grad i det eksisterende «profesjonsrådet» som nå heter «nasjonalt fagorgan for utdanning og forskning innen barnevern».

Forutsatt videre samarbeid på program-/fagplannivået, synes retningslinjen å ha et passe detaljeringsnivå.

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?

o Se besvarelse til spørsmål 1 og 2.

Det merkes at sosialpedagogikk er tatt ut fra retningslinjen, men erstattet med begrepet barnevernfaglig. Dette synes problematisk, da barnevernfaglig ikke er et begrep per dags dato med konkret innhold.

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?

o Ja

- 12. Begrunn svaret

o Delen om praksisstudiet fremstår som relevant og gjennomførbart, men det er liten sammenheng mellom hva som beskrives i forskriften når det gjelder krav til UH ansattes rolle i praksisfeltet opp mot retningslinjen for barnevernspedagogutdanningen.

I forskriften står det at «lærer skal være oppdatert i praksisstedets problemstillinger og sikre kontinuitet, sammenheng og progresjon i studiet». I retningslinjen står det «utdanningsinstitusjonen har ansvar for å organisere praksis i samarbeid med praksisfeltet». Det forventes at forskriften er førende, men dette poengteres likevel: Ut fra retningslinjens beskrivelse har ikke lærer annen rolle enn å organisere praksis; det er ingen faglig oppfølging. Dette er ikke tilfredsstillende. For studenters læring er det viktig å bygge bro mellom teori og praksis; her har UH ansatte en viktig rolle.

Det kan ikke være opp til det enkelte helseforetak og den enkelte utdanningsinstitusjon å fremforhandle løsninger på UH ansattes tilstedeværelse og rolle i praksisfeltet. OUS ønsker at det utarbeides nasjonale maler for samarbeidsavtaler hvor blant annet utdanningsinstitusjonenes ansvar for oppfølgingen av studenter i praksis operasjonaliseres, basert på beskrivelsen i forskriften.

I forskriften står det at «praksisveileder skal ha relevant faglig kunnskap og bør som hovedregel ha formell veiledningskompetanse». OUS har tidligere gitt innspill på at veilederkompetanse må innlemmes i allerede eksisterende utdanningsløp.

Når det er sagt, mener OUS at hver student må ha mer veiledning enn en midtveissamtale. Dette synes å være et svakt krav til praksisveiledere, UH ansatte og praksissted. Retningslinjen bør legge til grunn at praksisveileder og student skal ha individuell veiledning ukentlig. Praksisstudiene er en «læringsmetode» for å knytte teori til praksis og praksis til teori.

- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 4
- 14. Begrunn svaret
 - Retningslinjen er omfattende og inkluderer mange kunnskapsområder som er relevant for den barnevernfaglige utøvelsen. Vi mener omfanget av retningslinjen er gjennomførbart i rammen av et 3 års løp- med hjelp av en god oppbygning og strukturering, også med de ekstra innspillene som OUS har kommet med.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Er ferdighetstreningen i utdanningen tilstrekkelig vektlagt? Ferdigheter punkt 16; kommunikasjon; bør praktisere aldersrelatert kommunikasjon med barn og unge, videre bør det trenes på bruk av tolk.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Universitet/høyskole
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Universitetet i Stavanger, Institutt for sosialfag
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 2
- 5. Begrunn svaret
 - Vi forutsetter at tjenestebegrepet omfatter alle arenaer hvor barnevernfaglig kunnskap og kompetanse anvendes, ikke bare barneverntjenesten. Retningslinjene dekker de fleste områder, men vi forventer at tjenestene vil mene at barnevernspedagogutdanningen bør ha et enda tydeligere fokus på forebygging og normalitet, på barnet som subjekt og fremmedkulturell kompetanse.
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 2
- 7. Begrunn svaret
 - Barnevern er et bredt felt og barnevernspedagogens kompetanse bør speile dette. Barn, unge og deres familier også har bruk for god kompetanse på andre tjenestefelt enn barneverntjenester. Dette gjelder i stor grad forebyggende og tidlig innsats for at barn, unge og deres familier. Det er viktig med gode og kompetente hjelpetilbud også før kompleksiteten i utfordringene blir så store at det er nødvendig med tiltak fra barneverntjenesten. Vi mener at barn og unge i aller høyeste grad har behov for å møte kompetente profesjonelle på alle arenaer hvor de oppholder seg, det være barnehage, skole og fritidsarenaen, så vel som i barneverntjenester, andre deler av spesialisthelsetjenestene, eller i institusjoner.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 2
- 9. Begrunn svaret
 - Etter vår oppfatning er retningslinjene altfor omfattende i omfang, og med et altfor høyt detaljeringsnivå. De bør reduseres i antall og endres til læringsutbyttebeskrivelser på programnivå og ikke som foreliggende på emnenivå. Utdanningsinstitusjonenes handlingsrom og autonomi vil, på både kort og lang sikt, være minimalt dersom foreliggende forslag innføres.
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Primært er vi av den oppfatning at retningslinjene må reduseres, ikke utvides ytterligere. Subsidiært, dersom nåværende detaljeringsnivå opprettholdes, bør det legges mer vekt på følgende: Forebyggingsaspektet, normalitetsaspektet, barnet som

subjekt, fremmedkulturell kompetanse. Sosialpedagogikk som barnevernspedagogutdanningens hovedfundament bør også fremkomme tydeligere.

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
 - Det er gitt tilstrekkelig fleksibilitet i omfang og i beskrivelsen av hvilke praksissteder som kan være aktuelle.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 4
- 14. Begrunn svaret
 - Momentene som er skrevet inn i foreliggende forslag til retningslinjer er i seg selv både gode og i all hovedsak gjennomførbare. Vi mener likevel at mange av dem hører hjemme som læringsutbyttebeskrivelser på studieplannivå, enten i programbeskrivelsen eller emnebeskrivelsene. Retningslinjene må være mindre detaljerte, jfr svar under andre punkter.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Retningslinjenes innhold og utforming må koordineres bedre med tilstøtende faglige utdanninger, som sosialt arbeid og vernepleie. Det er for stor variasjon i måten de foreliggende utkastene er utformet på, og arbeidsdelingen mellom utdanningene bør klargjøres.

Videre konstaterer vi at retningslinjene repliserer føringer som allerede er gitt i lover og forskrifter, noe vi finner unødvendig. Vi vil også bemerke vi savner en tydeligere vektlegging av sosialpedagogikk som faglig hovedtilnærming i barnevernspedagogutdanningen.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Brukerorganisasjon
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Unge funksjonshemmede
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - Vet ikke
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 7. Begrunn svaret
 - Unge funksjonshemmede er glade for at retningslinjene omtaler inkludering, ikke-diskriminering og likestilling. Det er også svært positivt at etniske minoriteter blir omtalt som særskilt diskrimineringsgrunnlag. Allikevel undrer vi oss over at nedsatt funksjonsevne ikke omtales i retningslinjene. Vi ber om at dette tas inn.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - Vet ikke
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Unge funksjonshemmede mener det er liten omtale av ungdoms særskilte behov, og barnevernspedagogs ungdomsfaglige kompetanse. Barn og unge omtales under et, men det er store forskjeller i hvordan man tilnærmer seg barn, og hvordan man tilnærmer seg ungdom. Ungdom befinner seg i en spesiell livssituasjon som gjør at de har behov som skiller seg fra både barn

og voksne. Det er viktig at barnevernspedagoger har særskilt kompetanse på det å snakke med ungdom, og kunne sette seg inn i deres perspektiv og livssituasjon.

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Vet ikke
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - Vet ikke
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Interesseorganisasjon
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Norsk Førstehjelpsråd
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - Vet ikke
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - Vet ikke
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - Vet ikke
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Førstehjelp og hjerte-lungeredning med hjertestarter
Førstehjelpsrådet mener det er viktig at alle helse- og sosialutdanninger har minimumsferdigheter innen førstehjelp og hjerte-lungeredning, da alle yrkesgrupper møter mennesker som er i ytterst vanskelige situasjoner. Noen av yrkesgruppene er også selv risikoutsatte. Førstehjelpskompetansekrav er også i henhold til NOU Først og fremst og den Helsedirektorat ledede førstehjelpsdugnaden Sammen redder vi liv.
Med bakgrunn i dette mener vi at yrkesgruppene må ha førstehjelpskompetansenivå tilsvarende Norsk Grunnkurs Førstehjelp (NGF) eller høyere nivå, samt hjerte-lungeredning med hjertestarter. Yrkesgrupper med et spesielt ansvar for barn bør også ha

som minimum tilsvarende Norsk Grunnkurs Førstehjelp for deg som har omsorg for barn (NGFB). Vi mener også at kompetansemålene om denne tematikken bør tilstrebes å ha lik ordlyd på tvers av retningslinjene.

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - o Vet ikke
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - o Vet ikke
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - o Universitet/høyskole
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - o UiT, Institutt for barnevern og sosialt arbeid
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - o Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 4
- 5. Begrunn svaret
 - o Retningslinjene favner de kompetanseområdene vi i dag kjenner og som vi mener også kommer til å bli viktige i fremtiden. I et globalt perspektiv nevnes kjennskap til FNs barnekonvensjon, men ikke FNs bærekraftsmål. Det er nærliggende å måtte mene at etter hvert som vi tar inn over oss disse bærekraftsmålene vil også barnevernspedagogens kompetansebehov måtte utvikle seg og innrette seg mot ivaretagelse av utsatte barn og unge og deres familier i denne konteksten. Slik retningslinjene er utformet i dag fremkommer flere kompetanseområder som er godt ivare tatt gjennom lubbene. Det fremkommer likevel ikke at utdanningen bygger på et eget fagverdigrunnlag eller en faglig plattform som vil kunne virke som en overbygning eller et utgangspunkt for den barnevernfaglige tenkningen. Det ville være naturlig at man allerede i utformingen av utdanningens formål styrer utdanningen inn mot sosialpedagogikkens tankesett slik at man klart definerer utdannelsens kontekst bort fra pedagogenes spesialpedagogikk og/eller helsearbeiderens diagnostiske utgangspunkt. Dette er en så vidt alvorlig mangel ved retningslinjene at vi vanskelig kan gi den mer enn 4.
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 4
- 7. Begrunn svaret
 - o Vi vet at de neste 30 årene vil gi store endringer i vårt levesett. FN fastslår at vi vil bli flere mennesker med større konkurranse om mat, rent vann, ren luft og krav til mindre forbruk. Vi vil se folkevandringer, integreringsutfordringer og ny teknologi som vil medføre at flere barn og unge overlever vanskelige fysiske og psykiske utgangspunkt. Dette vil stille store krav til barnevernspedagogenes evne til å kunne oppdatere sin kunnskap, evne til nytenking og kunnskap om innovasjonsprosesser. Retningslinjene bør i sterkere grad sørge for at våre neste barnevernspedagoger vet hvordan kunnskap blir til slik at de lettere vil kunne flytte seg innen egen kompetanse. Ville innføring av ex phil i grunnutdanningen kunne gi en slik forankring? Karakteren 4 gis da vi ikke mener retningslinjene har gått langt nok i å ta inn over seg dette.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivare tatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - o 8
- 9. Begrunn svaret
 - o Retningslinjene er svært generelle. Karakter 8. Med disse retningslinjene vil vi over tid utvikle svært forskjellige utdanninger ved de forskjellige utdanningsinstitusjonene. Dette vil gi mulighet for stor autonomi, spesialisering, høy kompetanse på de områdene institusjonene selv mener er viktig. Det vil da i tilsvarende liten grad sørge for en forutsigbar og standardisert utdanning på landsbasis.

Det er gode argumenter for å beholde dem slik. Stor autonomi er selvfølgelig enkelt for den enkelte institusjon. For landet som helhet vil dette medføre en yrkesgruppe som på sikt vil fremstå med en uoversiktlig helhetlig kompetanse.

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Se under svaret på fremtidig kompetanse.
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
 - Det fremkommer i retningslinjene at det er utdanningsinstitusjonenes ansvar å organisere praksis i samarbeid med praksisfeltet. I dag er det slik at relevante praksisplasser ikke nødvendigvis forefinnes til alle våre studenter i umiddelbar nærhet til utdanningsinstitusjonen. Det er heller ingen pålagt plikt for relevante praksisplasser å motta studenter. Retningslinjenes beskrivelse av praksis er hensiktsmessig, men gir ingen større gjennomføringsmulighet for den enkelte utdanningsinstitusjon enn i dag.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 3
- 14. Begrunn svaret
 - Temaene er gjennomførbare. Dybden i de enkelte temaene vil derimot bli mangelfulle når vi ønsker en så bred kompetansesammensetning. Den helhetlige fagverdiforståelsen gjennom en sosialpedagogisk metodikk vil nettopp kunne kompensere for dette.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Kommune
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Sandnes kommune
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 5
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 5
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Studentene bør i løpet av studietid få kompetanse relatert til brukerinvolvering og håndtering av tilbakemelding fra brukere basert på deres erfaring som tjenestemottakere. Kompetanse på dette området bør gi studentene ferdigheter til å kunne arbeide systematisk og metodisk med brukerinvolvering. Videre bør studiestedet og praksisområdet tilstrebe en kultur som

imøtekommer og aktivt benytter brukeres tilbakemelding, for å bidra til at studentene i økende grad gjennom studiet erverver kompetanse og etisk reflekterer rundt brukerinvolvering.

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Universitet/høyskole
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Høgskulen på Vestlandet
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 5. Begrunn svaret
 - Stort sett ok, men manglar eit læringsutbytte under ferdigheiter som knyter seg til det å skrive dokument i klientarbeid. For eksempel: kan finne, vurdere og henvise til informasjon og fagstoff og framstille dette slik at det belyser barnets beste.

I læringsutbytta under kunnskap er det i liten grad lagt vekt på behovet for kunnskap om strukturelle forholds betydning for barn og unges oppvekstvilkår, og kanskje spesielt betydningen av å vere bevisst maktforhold og struktur som kan bidrar til avmakt barn.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 7. Begrunn svaret
 - Stort sett ok, men retningslinjene bør ha med eit punkt som får fram at utdanninga gjev ferdigheiter i korleis involvere brukarar av barnevernstenester på kollektivt nivå.
Eks: kan samarbeide med barn, unge og deira familiar for å utvikle kvaliteten i tenestetilbodet.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 5
- 9. Begrunn svaret
 - På ei side er retningslinjene for detaljerte i den forstand at det blir for mange læringsutbytte. Fleire av læringsutbytta burde i staden vore knytt til emnenivået, for eksempel
Under kunnskap:
 - Underpunkta/strekpunkta på 4
 - 20 (dette står nevnt i felles retningslinjer for alle helse- og sosialfaglege utdanningar - og kan konkretiserast på emnenivå kva/korleis arbeidsinkludering blir tematisert slik at det blir relevant for barnevernspedagogar)
 Under ferdigheiter:
 - 7 (dette blir dekket av andre punkt)
 - 8 og 9 kan slåast saman
 - 13-15 (dette er knytt til arbeid i barnevernstenesta og kan tematiserast under eit emne, ev slåast saman og lage ein meir generell LUB for arbeid i barnevernstenesta)
 Under generell kompetanse:
 - 3 (dette blir dekket under 11 på kunnskap)

På ei anna side er det nokre område som bør standardiserast nasjonalt, for eksempel juss. Kan det på same måte som praksis bli stilt krav til omfang på jussen/juridisk metode?

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Dette er kommentert i svara over
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Nei
- 12. Begrunn svaret
 - I teksten blir det uklart om dei to siste (av fem) avsnitta gjeld kravspesifikasjon til heile praksisperioden eller berre dei 14 vekene som gjeld samanhengande praksis. Dette må tydeleggjerast. Vil det vere krav til individuell oppfølging og rettleiing ved all type praksis, viss ein deler praksis opp i fleire periodar? Kan det tolkast slik at det er tilstrekkelig med ein praksisperiode berre den er til saman 20 veker?

Svaret på dette vil ha betydning for kor gjennomførbart dette er. Det vil vere store ressursmessige, administrative og praktiske utfordringar knytt til å gjennomføre to praksisperiodar med omfattande individuell oppfølging. Fagleg sett vil det på ei anna side auke kvaliteten på utdanninga å gjennomføre ei slik endring, men det vil vere ei problemstilling for institusjonen om det er praktisk gjennomførbart (ifht å få tak i praksisplassar)

- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanning? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 3
- 14. Begrunn svaret
 - I all hovudsak er retningslinjene i tråd med slik me har lagt opp vår barnevernsutdanning i dag, bortsett frå det som gjeld praksis. Dette er kommentert i svaret over.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Det språklege er svakt, og må jobbast med, feks ferdighetsmål 4 (kan anvende relasjoner...)

Eller 13-15: trengs det anvende kunnskap for å...i staden for – «kan iverksette og evaluere hensiktsmessige tiltak»

Det er uklart nivå på LUBane- og kunnskap og ferdigheiter blir blanda. Det kan verke som om det som står under kunnskap blir direkte omgjort til ein ferdigheit ved at ein skal anvende kunnskapen (for eksempel under kunnskap 7: ha kunnskap om konvensjon, lov forskrift blir til ein ferdigheit 5 kan anvende kunnskap om..osv. Vårt spørsmål: Anvnde til kva/i kva situasjonar?). Det bør vere eit tydelegare skilje mellom kva kunnskap ein bør få, og kva konkrete ferdigheiter som trengs i forhold til dei arbeidsoppgåvene som skal gjerast.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Privatperson
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Lene Yvonne Lisæth
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr i 'svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - Jeg tenker det er viktig å ha et større fokus på psykisk helse i barnevernfaglig arbeid, hvordan kartlegge og møte barn med psykiske vansker, enten som medfødte vansker eller vansker som kommer i kjølvannet av uheldige samspillsmønstre i familien eller overgrep, omsorgssvikt og vold. Samt større fokus på miljøterapeutisk arbeid med barn og unge både på institusjon og i hjemmet, slik som retningslinjene er nå, er det veldig stort fokus på barnevernfaglig arbeid som gjøres i barneverntjenestene.

Jeg tenker det er viktig å ha et fokus på avvikshåndtering, hvordan dette skal oppdages, håndteres og meldes. Det samme

gjelder for barns rettigheter i forhold til ikke å bli utsatt for tvang, herunder å ha kunnskap om rettighetsforskriften og håndtering og melding om tvang.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 7. Begrunn svaret
 - jeg tenker det er viktig at barnevernspedagoger har mer kompetanse på psykisk helse både for barn og unge, men også som pårørende til psykisk syke foreldre, både for å kunne identifisere problemstillinger og vurdere barnets omsorgssituasjon bedre, og også kunne jobbe miljøterapeutisk med barn med psykiske vansker på institusjon eller andre arenaer som skole o.l.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivaretatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 8
- 9. Begrunn svaret
 - Retningslinjene er veldig generelle, og vil gi utdanningsinstitusjonene stor mulighet for autonomi.
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
 - Beskrivelsen er veldig generell, og gir den enkelte institusjon stort spillerom.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 2
- 14. Begrunn svaret
 - retningslinjen er så generell at det gir den enkelte institusjon stort spillerom på hvor mye en går inn på de ulike temaene
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Kommune
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Trondheim kommune
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivaretatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 6
- 9. Begrunn svaret
 - Kunnskap om saksbehandling bør presiseres fordi mange av disse studentene rekrutteres som saksbehandlere i barnevernet
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 3

- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Ferdige kandidater har generelt for liten kunnskap om rettsregler, rettigheter, plikter og basic saksbehandling. Kunnskapsområder og læringsutbyttebeskrivelser skal være felles for alle utdanningene. Det kommer tydelig fram fra forslagene til retningslinjer at de er utarbeidet uten sammenheng. Dette fremmer ikke felles språk. Felles språk er nødvendig for tverrprofesjonelt samarbeid og røste helse- og sosialtjenester til store endringer i nær fremtid. Innen retningslinjene skal det ligge et fokus på innovasjon. Alle yrkesgruppene må ha en forståelse for det for å kunne takle store endringer i helse- og sosialtjenesten i nær fremtid. I retningslinjene bør det være fokus på helse- og sosialpersonells rolle i et samfunn med høyt kompetansenivå. Alle retningslinjene skulle ha samme krav til veiledere, det skal være en definisjon på veilederkompetanse. Universitetet og høyskole skal ha krav til å tilby veilederutdanning.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Kommune
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Barneverntjenesten i Stavanger kommune
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Sosionomutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 2
- 5. Begrunn svaret
 - Barneverntjenesten har behov for sosialarbeidere som har et bredere og tydeligere barneperspektiv både knyttet til rammene for sosialt arbeid, kunnskap om sosiale problemer og arbeid med sosiale problemer enn den nasjonale retningslinjen legger opp. Barneverntjenesten har forventninger om at utdanningsstedene tar opp i seg de faglige hovedtrendene som har preget praksisfeltet sitt arbeid de senere år. God praksisutøvelse for familiene som er i kontakt med barneverntjenesten vil i første rekke handle om et likeverdig, respektfylt og innlevende samarbeid mellom sosialarbeideren og de barna og foreldrene om er i kontakt med tjenesten. I retningslinjen er det lite vekt på kunnskap om og ferdigheter i å samarbeide med barn og foreldre. Forslaget viderefører i stor grad ideen om at det er mer tradisjonell fagkunnskap utdanningene skal løfte fram. Vi mener svaret er et annet. Det vises til nærmere utdyping under pkt 4.
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 2
- 7. Begrunn svaret
 - Det fagutviklingsarbeidet vår tjeneste har inngått i de senere år og samarbeid med både barn og unge som har tiltak fra vår tjeneste og voksne erfaringsformidlere gir oss et klart bilde av at de kvaliteter «brukerne» av våre tjenester ønsker vektlagt er de samme som vi etterlyser sterkere fokus på i utdanningene. Disse behovene er godt beskrevet gjennom anbefalingene i Mitt Liv.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 6
- 9. Begrunn svaret
 - Det er ønskelig at barnevernsutdanningene gir et relativt likeverdig tilbud. Forskjellene i dag er for store. Retningslinjene er relativt detaljerte og kunne med fordel blitt samlet i tema. Det er underlig at det er kun den samiske minoritet som nevnes i forhold til minoritetene i Norge. Selv om en urbefolkning er i en særskilt stilling burde det vært mer fokus på kunnskap om og møte med minoriteter generelt for en utdanning som skal være landsdekkende.
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Under spørsmål 1 har vi framhevet behov for samarbeidskompetanse spesielt knyttet til samarbeid med barn og foreldre. Kunnskap om og en holdning til at barn og foreldres erfaringskompetanse er en viktig og likeverdig del av kunnskapsgrunnlaget er avgjørende for god praksis. Disse spørsmålene henger tett sammen. Mer enn 150 barnevernstjenester har de siste to år deltatt i fagutviklingsarbeidet «Mitt Liv» sine ledernetverk, rundt i hele landet. Vi vil derfor med utgangspunkt i erfaringene fra dette prosjektet framheve følgende utdypingspunkter:
 - a. Barnesyn og verdiforankring mangler
 Vi ser ikke at forslaget til retningslinjer for ny barnevernutdanning har inkludert den helt grunnleggende tilbakemeldingen fra barn og foreldre til barnevernet, om at profesjonalitet må ta utgangspunkt i at hver yrkesutøver har et barnesyn som ser på barn som kompetente og handlende subjekter i eget liv. Samtidig må yrkesutøvere ha et foreldresyn som ser på foreldre som

mennesker med mye kunnskap om livet sitt og at erfaringene deres kan prege det de sier og gjør. Hver yrkesutøver må også ha en verdiforankring i møte med barn og foreldre, som styrer samhandlingen med de som skal motta hjelpen.

b. Utvidet kunnskapsgrunnlag mangler

Vi ser heller ikke at forslaget har tatt opp i seg et utvidet kunnskapsgrunnlag, der kunnskap fra barn og foreldre har en sentral plass. I stedet videreføres opplæring til en teoretisk basert «ekspertrolle» - der barn og foreldres kunnskap ikke er nevnt som grunnleggende for kunnskapen utdanningen skal bygge på.

c. Samarbeid med barn og foreldre som grunnleggende ferdighet, mangler

I den grad det å samarbeide med barn og foreldre (brukere), er dette i retningslinjene beskrevet som en slags «teknikk», som å kunne «anvende relasjoner for medvirkning» eller «anvende kompetanse til å veilede barn». Formuleringene kan indikere at barnevernsarbeideren ses i en maktutøverrolle i stedet for en likeverdig samarbeidsrolle.

Gjennom deltakelse i fagutviklingsprosjektet Mitt Liv har vi samlet oss om følgende definisjon på det å samarbeide med barn og foreldre, og vi ønsker at dette inkluderes i retningslinjene for utdanningen:

1. Sikre barnet får nok og nyttig informasjon
2. Sikre at barnet får beskrive trygt sine erfaringer og ønsker
3. Sikre at barnet får være med å bestemme
4. Sikre at barnet får være med å dokumentere
5. Sikre at barnet får gi tilbakemelding

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - o Ja
- 12. Begrunn svaret
 - o Innenfor rammen av en treårig utdanning er den det. Det bør vurderes virkemidler for å sikre gode praksisplasser. Spesielt viktig er praksis i kommunalt barnevern.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanning? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - o 3
- 14. Begrunn svaret
 - o Med fornuftig tematisering, prioritering og en klargjøring av hva som ligger i å ha kunnskap om, hva som ligger i å ha kjennskap til og hva som ligger i å kunne anvende vil det la seg gjennomføre. Diskusjonen om en utvidelse og omlegging av barnevernsutdanningen er et mye mer omfattende spørsmål enn det denne høringen tillater.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - o I forslag til retningslinje under krav til studiets oppbygging vises det kun til at læringsarenaene skal utfylle hverandre uten å spesifisere hvilke læringsarenaer det vises til.
Ferdighetstrening og prosessuell simuleringstrening er ikke med i forslaget og det er en stor mangel. Det anbefales å se til forslaget til retningslinje for sosionomutdanning på dette området.
Ferdighetstrening må være obligatorisk i en barnevernsutdanning. Retningslinjen bør også være tydelig på omfanget av ferdighetstreningen under studiet, dette for å sikre at ferdighetstrening og prosessuell simuleringstrening får den viktige plassen de skal ha. Personlig kompetanse har i større og større grad vist seg å være avgjørende for den ansattes mulighet til å utøve en god praksis over tid. I bunn for god kompetanse ligger innsikt i egne sårbarheter og styrker. En stor del av turn-over blant ferske sosialarbeidere er knyttet til at det blir for tungt for enkelte å håndtere de følelsesmessige belastningene arbeidet i barneverntjenesten innebærer. Grunnutdanningen må ha fokus på å ha læringsarenaer som gjør det mulig for studentene å bli kjent med seg selv. Praksisfeltet vil i framtiden i større grad være opptatt av hvem folk er, og rangere personlig egnethet vesentlig høyere enn hvilken forskningskompetanse studenten kan dokumentere.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - o Nasjonal kompetansetjeneste for tverrfaglig spesialisert rusbehandling
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - o Nasjonal kompetansetjeneste for tverrfaglig spesialisert rusbehandling (TSB)
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - o Barnevernspedagogutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 2
- 5. Begrunn svaret
 - o For at barnevernspedagoger skal bli utdannet til å danne fremtidige kompetansebehov er det nødvendig at utdanningen i større grad vektlegger kunnskap om rus- og avhengighet. Studentene bør derfor erverve seg nødvendige kunnskaper om det

biologiske, psykologiske og sosiale grunnlaget for utvikling av rus- og avhengighetslidelser. De skal også tilegne seg kunnskaper, holdninger og ferdigheter som er knyttet til relevante undersøkelses-, behandlings- og rehabiliteringsmetoder.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 2
- 7. Begrunn svaret
 - Bruk av rusmidler kan knyttes til en rekke skader og problemer. Verdens helseorganisasjon (WHO) uttrykker omfanget av alkohol- og narkotikaproblemer gjennom studien Global Burden of Diseases (2013). Stortinget har vedtatt en opptrappingsplan for rusfeltet (Prp15 S(2015-2016) hvor det konstanteres at det er behov for økt kompetanse om rus- og avhengighetslidelser hvor kunnskap for å nå barn og unge påpekes særlig. Læringsutbytte for fremtidens barnevernspedagoger kan derfor ikke begrenses til «kjennskap til rus» men bør forsterkes til kunnskaper, holdninger og ferdigheter om rus- og avhengighetslidelser.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - Vet ikke
- 9. Begrunn svaret
 - NK-TSB har ikke vurdert temaet inngående, men vil påpeke at for å nå politiske målsetninger om likeverdige helse- og sosialtjenester i hele landet er det nødvendig at alle landets fremtidige barnevernspedagoger får god kunnskap og ferdigheter i rus- og avhengighetsproblematikk.
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - fortsatt rus- og avhengighetstilstander tabubelagt for mange. Det er en rekke dilemmaer knyttet til brukere/pasienters selvbestemmelse versus destruktiv rusbruk og rusbruks konsekvenser for tredje part, særlig pårørende. Barnevernspedagoger bør derfor ha både kunnskap og holdninger som gjenspeiler dette
 - Nasjonal kompetansetjeneste TSB etterlyser generelt læringsaktiviteter som inkluderer brukerstemmen.
 - Kunnskapsgrunnlaget består som kjent av forskningsbasert kunnskap, kliniker erfaringer og brukererfaringer.
 - Barnevernspedagoger bør også delta i læringsaktiviteter hvor det er dialog med erfaringene/opplevelse fra en bredt sammensatt brukergruppe eksempelvis i dialog med bruker- og pårørende organisasjoner, tilbakemeldinger fra brukere av ulike helse- og sosialtjenester både på kommunalt, fylkeskommunalt og spesialisthelsetjenestenivå.
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
 - Barnevernspedagogers kompetanse blir brukt innen Tverrfaglig spesialisert rusbehandling særlig i behandlingstilbud rettet mot unge. For å sikre tilstrekkelig kompetanse hos barnevernspedagoger om rus- og avhengighetsproblemer ber vi om at praksis studiene spesifikt omtaler «rus og avhengighetsbehandling».
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - Vet ikke
- 14. Begrunn svaret
 - Nasjonal kompetansetjeneste-TSB har ikke vurdert helheten i utdanningsløpet kun vårt kompetanseområde.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Universitet/høyskole
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Nord Universitet
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - Framtidige kompetansebehov kyttes her til samfunnsendringer som vil utfordre og påvirke arbeidet med utsatte barn, unge og deres familier.
 - Barnefattigdom er og vil fortsatt være et sosialt problem som berører i særlig grad barnevernet og andre velferdstjenester som har med barn og unge å gjøre. Å ha bred kunnskap om det å vokse opp i fattigdom, og å ha bred kunnskap om hvordan

fattigdom påvirker barns oppvekst og omsorgssituasjon er derfor sentralt for å møte brukerne med relevante tiltak, samt for å ivareta barns rettigheter. Dette må også inkludere kunnskap om hvordan barns og unges dagligliv og omsorgssituasjon arter seg forskjellig, ikke bare avhengig av klasse (fattigdom), men også kjønn, etnisitet og funksjonshemming (interseksjonalitet- et begrep som nå er implementert i norsk velferdspolitik). Slik kunnskap synes dels underkommunisert, dels nedprioritert og dels fraværende i utkastet til retningslinje.

Dette har også å gjøre med ferdigheter i å anvende kunnskapen som etterlyses ovenfor, og bør konkretiseres og gjøres eksplisitt både i punktet som omhandler kunnskap og ferdigheter.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 3
- 7. Begrunn svaret
 - o Se begrunnelsen foran.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivaretatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - o 5
- 9. Begrunn svaret
 - o Retningslinjen viser god balanse mellom hensynet til lokal autonomi på institusjonsnivå og hensynet til nasjonal standardisering
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - o Se p. 4) og 6)
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - o Ja
- 12. Begrunn svaret
 - o Retningslinjens forslag til praksisperioden(es) lengde og plassering i studieforløpet er gjennomførbart. Når det gjelder listen over type praksisplasser vil vi påpeke at også praksis i grunnskolen bør nevnes eksplisitt. Dette fordi grunnskolen er et felt der sosialarbeidere i større grad enn tidligere etableres som profesjon, og vi ser ingen grunn til at barnevernspedagoger skal utelates her. Formuleringen «andre tiltak rettet mot utsatte barn og unge» bør derfor erstattes med «velferdsstatlige felt som yter tjenester som griper inn i barns og unges livssituasjon» (jfr. kommentaren under «Andre høringsinnspill, Generelt»).
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - o 4
- 14. Begrunn svaret
 - o Spørsmålet berører avveiningen mellom hvilke kunnskaper og ferdigheter en kandidat med graden bachelor skal forventes å inneha etter endt utdanning, og hvilke som må forventes at tilegnes i senere feltpraksis. Generelt er retningslinjens omfang for stort. For eksempel: Under Ferdigheter, p. 3 foreslås at kandidaten «kan anvende kunnskap og kompetanse til å lede tverrfaglig, tverretattlig og tverrprofesjonelt samarbeid og påvirke forhold som hemmer og fremmer slikt samarbeid». Lederoppgaver som her beskrevet kan det ikke forventes at bachelorutdanningen kan gi fullt ut. Det samme gjelder p. 6 «kan anvende kunnskapsbaserte metoder (...) til beste for barn og familier. Ferdigheter i metodeanvendelse, som for eksempel sosialt gruppearbeid, samfunnsarbeid eller evidensbaserte metoder som til enhver tid er i bruk i feltet, er ferdigheter som må oppøves over tid. Helhetlig vurdert vil vi argumentere for å utvide barnevernspedagogstudiet fra 3 til 5 år.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - o Generelt

Listen over hhv. kunnskapsområder og ferdigheter er ikke systematisert på noen måte, noe som bidrar til å gjøre innholdet uklart. Det savnes en beskrivelse av hvilke kunnskapsområder som det skal heftes hvilke ferdigheter til.

«Kandidaten har særlig kompetanse til å løse oppgaver innen barnevernet og andre arenaer der barn og unge i en utsatt livssituasjon befinner seg» (jfr. Formål, 2. avsnitt). Kommentar: I retningslinjens tekst her brukes «arenaer». Å bruke «velferdsstatlige felt som yter tjenester som griper inn i barns og unges livssituasjon» anses som mer presist.

Det vurderes som positivt at barnevernspedagogutdanningen ikke kun knyttes til feltet barnevern. Vi velger å tolke den siterte formuleringen vidt, slik at utdanningen kan anvendes i velferdsstatlige felt som yter tjenester som griper inn i barns og unges livssituasjon. Dette begrunnes i at barns og unges særlige situasjon bør synliggjøres i all tjenesteyting, slik at denne målgruppen ikke risikerer å bli oversett i felt som ikke har barn og unge som eksplisitt målgruppe (f.eks. i felt som inntektssikring (NAV), kommunal rus- og psykiatritjeneste, voksenpsykiatrien på spesialistnivå og kriminalomsorgen). Dette berører også hvilke forutsetninger som må være til stede for å gjøre det kommunale og statlige barnevernet som felt i

stand til å etablere gode samarbeidsrelasjoner til ansatte i andre felt, og til andre yrkesgrupper. Nødvendigheten av kunnskap om tverrfaglig, tverretattlig og tverrprofesjonelt samarbeid og ferdigheter i å anvende den er godt beskrevet i retningslinjen.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Universitet/høgskole
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høgskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - VID vitenskapelige høgskole
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - Læringsutbyttene er særlig rettet mot saksbehandling i barneverntjenesten. Tradisjonelt har barnevernspedagogutdanningen også hatt stor vekt på miljøterapi både relatert til barnevernsinstitusjoner og skole, oppsøkende ungdomsarbeid, fritidsklubber osv. VID savner tydeligere læringsutbytter også på disse områdene. For eksempel kan læringsutbytte 10 om kunnskaper kan tydeliggjøres og utvides.

Det er også grunn til å problematisere bruken av «bred kunnskap». «Bred kunnskap» forstås som overflatekunnskap og «kunnskap» som dybdekunnskap (jamfør presisering fra programgruppen for sosionomutdanningen). Med en slik forståelse må bruken av bred endres i en del læringsutbytter. Slik de er skrevet nå er de på et for lavt nivå. Det gjelder bl.a. læringsutbyttene 1-3 under kunnskaper.

Barnevernspedagogutdanningen har et sentralt fokus rettet mot barn og deres livssituasjon. Det er viktig å ha fokus på barnet, samtidig er foreldre ofte sentrale i det å legge til rette for en god omsorgssituasjon for barn. VID savner særlig i introduksjonen formuleringer som også inkluderer foreldrene og forslår noen tilføyelser:

Kandidaten har særlig kompetanse til å løse oppgaver innenfor barnevernet og andre arenaer hvor barn og unge og deres foreldre i en utsatt livssituasjon befinner seg.

Barnevernspedagoger kan bidra i fag og tjenesteutvikling for utsatte barn og unge og deres foreldre.

VID savner også læringsutbytte på ferdigheter som handler om samarbeid og foreslår: an samarbeide med barn, unge og deres foreldre i utsatte livssituasjoner.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 7. Begrunn svaret
 - Samme som under punkt 4
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 5
- 9. Begrunn svaret
 - Retningslinjen inneholder mange læringsutbytter, presisjonsnivået varierer og noen kompetanseområder er for detaljerte med tanke på utdanningsinstitusjonenes autonomi. Nedenfor gis det noen eksempler på områder der det foreslås endring (det er strøket over det som foreslås tas ut, og forslag til ny tekst er skrevet inn

Kunnskaper

Foreslås tatt ut: 15. Kan oppdatere sin kunnskaper om teorier om hvordan organisasjoner fungerer

Endre til: Har kunnskap om organisasjoners fungering

Foreslås tatt ut: 16. Kan oppdatere sin kunnskap om barnevernets historie og utvikling

For detaljert

Foreslås tatt ut: 17. Kan oppdatere sin kunnskap om barnevernet som fagområde

For generelt og omfattende

Ferdigheter

Foreslås tatt ut: 12. kan anvende digitale verktøy

For generelt. Det er også et viktig spørsmål hva som kan læres i en utdanning og hva som må læres i praksisfeltet.

Foreslås tatt ut: 16. Kan beherske systematiske metoder for kommunikasjon og konflikthåndtering

Endre til: Kan kommunisere og samarbeide der det er motsetninger og konflikter.

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?

- o Nr. 22 under kunnskaper er for svakt. VIDforeslår følgende endring
Har kjennskap til endre til har kunnskap om familie- og nettverksarbeid

VID foreslår ellers noen tilføyelser:

Kunnskaper:

- Har kunnskap om hvordan systematisk evaluere faglig kvalitet og sikre faglig forsvarlig praksis.
- Har kunnskap om hvilke konsekvenser økonomiske problemer kan ha for den enkelte.
- Har kunnskap om og kompetanse i møte med minoritetsetniske barn og familier i den norske samfunnskonteksten, og kunnskap om globale forhold som har betydning for deres situasjon.

Ferdigheter:

- Kan arbeide metodisk og tverrfaglig i møte med mennesker som utøver eller utsettes for vold og overgrep
- Kan bruke familie og nettverksorienterte tilnærminger.
- Kan forvalte barnevernets mandat og makt på en hensiktsmessig måte til barnets beste.

Generell kompetanse:

- Har en bevissthet om egne reaksjoner, fordommer, forforståelse og eget verdigrunnlag.

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
o Nei
- 12. Begrunn svaret
o VID ser at det er ønskelig med praksissteder slik det er foreslått, men i dag er det vanskelig å oppfylle at alle studentene får en slik praksis.

Det sies at studenten skal ha en individuell midtveissamtale med praksisveileder. Det må heller understrekes at studenten skal ha jevnlig veiledning i praksisperiodene.

- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
o 3
- 14. Begrunn svaret
o Det vil være mulig å gjennomføre studiet på 3 år ut fra retningslinjen dersom utdanningen er ment å gi breddekunnskap på avgrensede områder. Dersom målet er å gi spesialisert kunnskap innenfor utvalgte områder, er det behov for å vurdere et lengre utdanningsløp
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
o Ved at felles rammeplan for alle grunnutdanningene innenfor helse- og sosialfag er vedtatt som forskrift gir den nødvendig overordnet styring, og sikrer at nasjonale forventninger om kvalitet og relevans innfris. Innenfor rammen av denne forskriften kan institusjonene utvikle sitt særpreg og sin faglige styrke, og forvalte den myndigheten og autonomien de er gitt.

De nasjonale retningslinjene som nå foreligger har til dels svært detaljert og mange læringsutbyttebeskrivelser. Noen gir også inntrykk av å være spesialiserte på noen felt, og utelate andre. En fare ved å ha så mange og detaljerte læringsutbyttebeskrivelser på nasjonalt nivå, er at fagmiljøene alltid vil kunne peke på mangler, og savne andre temaer og områder som de mener er kritiske for studentenes læringsutbytte.

Mens mange læringsutbytter er svært detaljerte, er andre mer overordnede. Det er også stor variasjon mellom konkrete og generelle læringsutbytter. Slike ulikheter i læringsutbyttene vil kunne innebære en utfordring for utdanningsinstitusjonene når de skal utarbeide lokale fagplaner/ programplaner på grunnlag av dette. Det samme gjelder detaljstyring av studienes organisering og oppbygging, og hvilket faginnhold som skal plasseres i hvilket studieår. VID mener slik detaljstyring bryter med institusjonens faglige autonomi.

Dersom læringsutbyttebeskrivelsene i de nasjonale retningslinjene reduseres, gjøres mindre detaljerte og holdes på et overordnet nivå, kan hver institusjon utvikle og utmeisle sine styrker og faglige profil innenfor disse. Et mangfold i utdanningstilbudene representerer i seg selv en styrke.

Det institusjonelle handlingsrommet, faglig utvikling, nyskaping og særpreg sikres best ved at de nasjonale retningslinjene ikke fastsettes som forskrift. Endringene i praksisfeltet er raske, og forskrifter har en tendens til å bli rigide, har lange og komplekse revisjonsprosesser, og kan dermed hindre nødvendig utvikling og innovasjon.

Primært ønsker VID kun overordnet forskrift for alle grunnutdanninger, og retningslinjer for de enkelte som ikke er i forskrifts form. Disse må være overordnede og ikke detaljstyrende.

Dersom retningslinjene likevel får status som forskrift, og er detaljerte, har hver grunnutdanning funnet det nødvendig å supplere med ytterligere detaljerte innspill.

Etter VIDs vurdering er det for mange formuleringer knyttet til ferdigheter som formuleres med «anvendelse». Det kan gi et forenklet inntrykk av hva ferdigheter er og en litt passiv form. Der foreslås derfor at disse formuleringene gjennomgås systematisk, og viser dette gjennom noen eksempler med forslag til omformuleringer.

Foreslås tatt ut: 1. Kan anvende kritisk refleksjon over egen fagutøvelse

Foreslås endret til: Kan kritisk reflektere over egen fagutøvelse og justere fagutøvelsen på en hensiktsmessig måte

Foreslås tatt ut: 2. Kan anvende selvrefleksjon i møte med andre mennesker, andre kulturer og tjenester

Foreslås endret til: Kan være reflektert i møte med andre mennesker, egen og andres kulturer og tjenester

Foreslås tatt ut: 4. Kan anvende relasjoner, samtale og samhandling på en måte som fremmer deltakelse og medvirkning

Foreslås endret til: Kan bygge relasjoner, kommunisere og samhandle på måter som fremmer deltakelse og medvirkning

Legge inn ordet kritisk:

6. Kan på en kritisk måte anvende kunnskapsbaserte metoder, teorier og faglig skjønn. Siste del av setningen foreslås strøket, dvs. ... til det beste for barn og familier

Utkast til retningslinjer for BSV –utdanningene er svært ulikt oppbygd. De bør utformes mer enhetlig. Omtale av kunnskapsområder og praksis bør være likt.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Regionale helseforetak (RHF)/helseforetak (HF)
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Nordlandssykehuset
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Sosionomutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 5
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 5
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivaretatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 8
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - Vet ikke
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Statlig etat
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Barneombudet
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - Vet ikke
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - Vet ikke
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivaretatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - Vet ikke
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?

- o Se svar under "andre høringsinnspill".
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - o Vet ikke
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - o Vet ikke
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - o Vi hos Barneombudet har ikke forutsetning eller kapasitet til å vurdere spørsmålene slik de er formulert i denne Questbackundersøkelsen. Vi har imidlertid innspill av mer overordnet karakter, og har sendt vårt høringssvar på e-post til Kunnskaps- og integreringsdepartementet. Innspillet gjelder retningslinjene til alle utdanningene.

Oppsummert ønsker Barneombudet at retningslinjene anerkjenner barns særskilte rettigheter slik de er fastsatt i FNs barnekonvensjon (heretter kalt barnekonvensjonen). Barnekonvensjonen er en del av menneskerettighetene og gir barn og unge et særlig vern. Konvensjonen har dermed stor betydning for alle som gjennom sitt arbeid kommer i kontakt med barn og unge. Konvensjonen gjelder som norsk lov, jf. menneskerettsloven § 2. En av forpliktelsens som følger av dette er at Norge skal sette inn alle egnede tiltak for å sikre gjennomføringen av de rettighetene og pliktene som følger av konvensjonen, jf. art. 4. En fylldigere begrunnelse med konkrete forslag til endringer i retningslinjene finnes i vårt høringssvar som er sendt på e-post.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - o Regionale helseforetak (RHF)/helseforetak (HF)
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - o Sykehuset Østfold
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - o Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 4
- 5. Begrunn svaret
 - o I hovedsak å ivaretas sykehusets fremtidige kompetansebehov. Det vi savner er det helhetlige fokuset, hvor også forebygging vektlegges tungt. SØ savner videre læringsutbyttebeskrivelser om sorg- og krisereaksjoner, håndtering av affeksjon/sinne/aggresjon, samt kompetanse til å tåle å stå i situasjoner som er vanskelige.
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 3
- 7. Begrunn svaret
 - o Det legges for lite vekt på kjernekompetansen til barnevernspedagogen. De må for eksempel ha bred kompetanse, ikke bare kjennskap til, rus og psykisk helse hos barn og deres pårørende. Det mangler videre fokus på forebygging av rusrelatert problematikk.
Det må kvalitetssikres at i læringsutbyttet «har bred kunnskap om vurdering og forståelse av barns beste og barns rettigheter», inkludert retten som barn / søsken som pårørende til alvorlige syke omsorgspersoner, evt som etterlatte.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivaretatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - o 4
- 9. Begrunn svaret
 - o Selv om det ligger en vektning i taksonomien så er det ikke knyttet studiepoeng til emner. Det betyr at utdanningene kan bli svært forskjellige på landsbasis.
Det viktig at det etableres en struktur for samarbeid, hvor «tjenestene» og UH sektoren er likeverdig representert på programplannivå. Et forslag er å etablere et fora under den nasjonale arbeidsgruppen med et mandat som sikrer samarbeid mellom utdanningsinstitusjonene på programplannivå. Alternativt må tjenestene representeres i større grad i det

eksisterende «profesjonsrådet» som nå heter «nasjonalt fagorgan for utdanning og forskning innen barnevern».

Forutsatt videre samarbeid på programplannivå, synes retningslinjen å ha et passe detaljeringsnivå.

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Det merkes at sosialpedagogikk er tatt ut fra retningslinjen, men erstattet med begrepet barnevernfaglig. Dette synes problematisk, da barnevernfaglig ikke er et begrep per dags dato med konkret innhold. Se for øvrig kommentarer i punkt 1 og 2.
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
 - Det kan ikke være opp til det enkelte helseforetak og den enkelte utdanningsinstitusjon å fremforhandle løsninger på UH ansattes tilstedeværelse og rolle i praksisfeltet. SØ ønsker at det utarbeides nasjonale maler for samarbeidsavtaler hvor blant annet utdanningsinstitusjonenes ansvar for oppfølgingen av studenter i praksis operasjonaliseres, basert på beskrivelsen i forskriften. I forskriften står det at «praksisveileder skal ha relevant faglig kunnskap og bør som hovedregel ha formell veiledningskompetanse». SØ mener at veilederkompetanse må innlemmes i allerede eksisterende utdanningsløp.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 4
- 14. Begrunn svaret
 - SØ mener omfanget av retningslinjen er gjennomførbart i rammen av et 3 års løp.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - SØ mener ferdighetstreningen i utdanningen bør vektlegges mer, tenker her spesielt på kommunikasjonstrening.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Statlig etat
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi)
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi) vurderer at læringsutbyttebeskrivelsen bør være mer konkret med tanke på å ivareta brukere og pårørende med minoritetsbakgrunn. Dette kan oppnås på følgende måte:

Kandidatene bør:

- få kunnskap om lovverk som kan medføre rett eller plikt til bruk av tolk.
- få kjennskap til Nasjonalt tolkeregister, samt kunnskap om bestilling og kommunikasjon via tolk.
- få kunnskap om vold og omsorgssvikt i form av negativ sosial kontroll, tvangsekteskap, å bli etterlatt i utlandet mot sin vilje og kjønnslemlestelse.

- få ferdigheter i å gjøre risikovurderinger og kjenne til metoder for å håndtere konflikter og redusere faren for uønskede hendelser i arbeid med barn og unge utsatt for negativ sosial kontroll, ved fare for tvangsekteskap, å bli etterlatt i utlandet mot sin vilje eller kjønnslemlestelse.

I forslag til retningslinjer til fysioterapiutdanningen heter det i læringsutbyttet at kandidaten «kan reflektere over maktforhold, profesjonalitet, atferd og egen rolle i møte med andre, og vurdere og håndtere etiske problemstillinger.»

IMDis vurdering er at barnevernspedagogutdanningen også bør ha med dette læringsutbyttet.

I retningslinjene til de seks helseutdanningene heter det i læringsutbyttet at kandidaten «har kunnskap om inkludering, likestilling og ikke-diskriminering og kan bidra til likeverdige tjenester uavhengig av kjønn, etnisitet, språk, religion og livssyn, funksjonsnedsettelse, sosial bakgrunn, seksuell orientering, kjønnsidentitet, kjønnsuttrykk og alder.»

IMDis vurdering er at barnevernspedagogutdanningen også bør ha med dette læringsutbyttet.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Fylkesmannen
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Fylkesmannen i Buskerud
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 5. Begrunn svaret
 - Fylkesmannen i Buskerud ser behov for å ytterligere styrke barnevernspedagogens faglige profil, herunder løfte kunnskap om rus og psykisk helse og handlingskompetanse knyttet til disse områdene. Barnevernspedagogen trenger mer enn «å ha kjennskap til» rus og psykisk helse for å kunne være i stand til å gi rett hjelp til rett tid.
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
- 9. Begrunn svaret
 - Fylkesmannen i Buskerud vurderer at læringsutbyttebeskrivelsene i forslaget fremstår for generelle, og mener at tiden er inne for en tydeligere nasjonal standardisering av barnevernspedagogens faglige profil.
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Det er behov for å nevne flere diskrimineringsgrunnlag (enn samiske/nasjonale minoriteter) eksplisitt når det kommer til kunnskap om likestilling, inkludering og ikke-diskriminering; kjønn, etnisitet, livssyn, seksuell orientering, kjønnsidentitet, kjønnsuttrykk og alder. Majoritetsposisjon kan gjøre profesjonsutøveren "blind", og vi trenger derfor å bevisstgjøres ved å løfte frem ulike minoritetsposisjoner eksplisitt. Dette er også i tråd med den nye diskrimineringsloven som trådte i kraft i år.
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Gjennom vårt arbeid som tilsynsmyndighet og klageinstans ser vi også et stort behov for å styrke barnevernsarbeiderens evne til å foreta barnevernfaglige vurderinger og dokumentere disse på en hensiktsmessig måte.

Fylkesmannen i Buskerud har valgt å prioritere de punktene som umiddelbart peker seg frem i vår gjennomgang av forslaget til ny nasjonal faglig retningslinje, og er således ikke noe uttømmende høringssvar fra vår side. Det er også bakgrunnen for at

vi har valgt å avstå fra å skalere spørsmålene i høringen, da dette krever langt mer inngående arbeid enn det vi har hatt kapasitet til i denne omgang.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Statlig etat
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - BarnsBeste - nasjonalt kompetansenettverk for barn som pårørende
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - BarnsBeste – nasjonalt kompetansenettverk for barn som pårørende savner kompetanse på hvordan foreldre og søskens helseproblemer og død påvirker barn og unge i familien

Rapport IS-0522 Barn som pårørende – resultater fra en multisenterstudie

<https://helsedirektoratet.no/Lists/Publikasjoner/Attachments/1025/Barn%20som%20p%c3%a5r%c3%b8rende-IS-0522.pdf>

barnsbeste.no

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Interesseorganisasjon
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Ungdom og Fritid - Landsforeningen for fritidsklubber og ungdomshus
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Sosionomutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 5. Begrunn svaret
 - 22% av ansatte i fritidsklubb har barnevernsfaglig bakgrunn. Vi mener derfor at retningslinjene også må ha et fritidspedagogisk tilsnitt. I et fritidspedagogisk perspektiv er det viktig at kandidaten har kjennskap til ikke-formelle læringsmetoder og medvirkning.
 - Vi foreslår at det legges til følgende punkt under «kunnskap»:

23. Ha kunnskap om fritidsarenaens betydning for mestring

24. Ha kunnskap om barrierer for deltakelse.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 4
- 7. Begrunn svaret
 - o Vi merker oss at begreper som «kjønn og seksualitet» ikke er brukt i beskrivelsen av kandidatens kunnskapsgrunnlag. Vi mener at dette er perspektiver som er sentrale for barn og unge i dag, og derfor er en kompetanse som alle som jobber med barn og unge må besitte.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - o 5
- 9. Begrunn svaret
 - o Vi opplever retningslinjene som tilfredsstillende mtp detaljering. Vi mener at barn og unge skal kunne forvente likebehandling uavhengig av geografi. Vi opplever retningslinjene som relevante og spissede, samtidig som de på en god måte ivaretar studiestedets behov for autonomi.
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - o Europakommisjonen har i sin ekspertrapport «Developing digital youth work» identifisert nøkkelkvalifikasjoner for det digitale ungdomsarbeidet. Disse er:
 1. Digitalisering av samfunnet
 2. Planlegging, design og evaluering av digitalt ungdomsarbeid
 3. Informasjon og datakompetanse
 4. Kommunikasjon
 5. Digital kreativitet
 6. Sikkerhet
 7. Refleksjon og evaluering

Deler av denne listen er ivarettatt i foreslåtte retningslinjer, men vi ber utvalget gjøre en vurdering iht implementering av det digitale ungdomsarbeidet.

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
 - Vi opplever praksisen som hensiktsmessig og gjennomførbart.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 3
- 14. Begrunn svaret
 - Vi opplever retningslinjene som gjennomførbare
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Kommune
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Oslo kommune
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Fagråd
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - SOHEMI - Helsedirektoratets fagråd for likeverdige helse- og omsorgstjenester til innvandrerbefolkningen
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - Vet ikke
- 5. Begrunn svaret
 - SOHEMI har lagt inn generell høringsuttalelse i spørsmålet "andre høringsinnspill"
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - Vet ikke

- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - o Vet ikke
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - o Se siste punkt
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - o Vet ikke
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanning? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - o Vet ikke
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

- o Dette innspillet kommer fra SOHEMI, Helseinspektorens fagråd for likeverdige helse- og omsorgstjenester til innvandrerbefolkningen. Rådets mandat er å bistå Helseinspektoren i arbeidet med likeverdige helse- og omsorgstjenester for innvandrerbefolkningen.

På generelt grunnlag er SOHEMI opptatt av at kompetanse i likeverdige helsetjenester, migrasjonshelse og flerkulturell kommunikasjon integreres i alle profesjonsutdanninger. Dette for å sikre at fremtidens helse- og omsorgsarbeidere ivaretar enkeltindivers behov og tilpasser tjenestene etter individuelle forutsetninger.

Et overordnet mål for den norske helse- og omsorgstjenesten må være å tilby gode, tilpassede og likeverdige helsetjenester til alle som trenger det, uavhengig av etnisitet, språk, alder, kjønn, kjønnsuttrykk, seksuell orientering, bosted, sosio-økonomiske forutsetninger, tro- og livssyn, helseinformasjonsforståelse og funksjonsevne. Likeverdige helsetjenester innebærer at alle pasienter og brukere skal motta helsetjenester av god kvalitet, tilpasset den enkelte med mål om resultatlikhet for de med samme sykdomsbilde.

Noen innvandrergupper har spesielle helseutfordringer. Helseforståelsen i Norge og andre land kan være ulik, og det kan være vanskelig for noen grupper å nyttiggjøre seg av ulike helsetilbud. Noen grupper innvandrere kommer senere til behandling og oppfølging hos helsetjenesten eller blir misforstått og nedprioritert av helsevesenet og får derfor dårligere prognoser. Migrasjonshelse er derfor et viktig faglig fokusområde i profesjonsutdanninger.

Vi merker oss at i de fleste retningslinjene i høringen, er temaer knyttet til migrasjonshelse, likeverdige helsetjenester og flerkulturell kommunikasjon vektlagt i liten grad. Mht landets befolkningssammensetning, mener vi at det er et svært viktig punkt. (17,3 % av befolkningen er innvandrere eller norskfødte med innvandrerforeldre. Kilde SSB.no). Vi ønsker særlig å trekke frem behov for bruk av kvalifisert tolk, og at kommunikasjon via tolk integreres som en del av klinisk opplæring. Vi støtter videre NAKMI (Nasjonalt kompetansesenter for migrasjons- og minoritetshelse) sine anbefalinger (jmf eget høringsinnspill):

- Grunnleggende kunnskaper om språkbarrierer mellom behandler og pasient, og hvordan helsepersonell kan forsikre seg om at informasjon blir forstått, slik at dette kan bedre pasientsikkerheten. Dette inkl. bruk av tolk. I 'kunnskapsområde 2 i Sykepleieutdanningen – 'Etikk, kommunikasjon og samhandling', at dette temaet ikke er nevnt.
- Kunnskap om sykdomspanorama hos ulike grupper der dette avviker fra majoritetsbefolkningen
- Kunnskap om utfordringer knyttet til sårbare innvandrergrupper, med tanke på juridisk status, helserettigheter for personer uten lovlig opphold, turister m.m., inkludert registrering, journalføring etc.

Alle fagområder må ses i sammenheng og hver for seg. Tematikk knyttet til likeverdige helsetjenester bør gå som en rød tråd gjennom all helsefaglig utdanning, da det gjenspeiler/henviser til helsepersonells holdninger, kunnskaper og kompetanse i møte med mennesker med ulike forutsetninger. Det finnes relevant litteratur, og det er utviklet skriftlig veiledning og forelesninger om temaet likeverdige helse- og omsorgstjenester av blant andre Oslo universitetssykehus, Likestillings- og diskrimineringsombudet og NAKMI som fagutdanningene kan nyttiggjøre seg.

Mangelfull kunnskap om temaer knyttet til likeverdig helsetjeneste og migrasjonshelse kan være en utfordring for pasientsikkerheten. Mangel på likeverdige helse- og omsorgstjenester kan innebære diskriminering og at tjenestene ikke bare strider mot pasient- og brukerrettighetsloven, men heller ikke er i samsvar med nasjonal diskrimineringslovgivning og

internasjonale menneskerettskonvensjoner. Undervisning om disse temaene er i svært liten grad inkludert i 'Retningslinjer i et nytt system for styring av læringsutbytte i helse- og sosialfagutd'

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Fagforening
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - FO-Studentene
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Sosionomutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - FO-Studentene mener at programgruppen har gjort en god innsats for at deres forslag skal være i tråd med fremtidens kompetansebehov. Vi vil likevel bemerke at Bufdir nå gjennomgår kompetansebehovet i barnevernet. Gjennom denne kartleggingen kan det fremkomme kompetansebehov som vi per dags dato ikke er klar over. Vi mener derfor at det ikke vil være reelt å vurdere programgruppens forslag til retningslinjer opp mot fremtidens kompetansebehov, før Bufdir har konkludert. For oss er det viktig at retningslinjene baserer seg på oppdatert kunnskap. Vi ber derfor om at det gis rom for å justere retningslinjene, etter at Bufdir har konkludert, slik at Bufdirs konklusjoner kan vurderes opp mot retningslinjene.
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 7. Begrunn svaret
 - Dersom våre innspill tas med, antar FO-Studentene at retningslinjene vil være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse. Vi vil særlig trekke frem et økt krav til kunnskap om rus og psykiatri, samt familie- og nettverksarbeid.

Rus og psykiatri er noe alle barnevernspedagoger må jobbe med i møte med sine brukere. Det er derfor essensielt for barnevernspedagoger å ha bred kunnskap om rus og psykiatri. Bred kunnskap legger grunnlaget for forståelse, gode relasjoner og god hjelp. FO-Studentene opplever at det er for lite kompetanse om rus og psykiatri i dagens tjenester. Vårt forslag er derfor å endre punkt 21 under 'Kunnskap' slik at setningen lyder "Har bred kunnskap om rus, psykiatri, og andre problemområder knyttet til psykisk helse, og hvordan dette påvirker barn og familier".

FO-Studentene mener at det er nødvendig at barnevernspedagoger har bred kunnskap om familie- og nettverksarbeid. Dette er selve kjernen i barnevernspedagogens kompetanse og arbeidsoppgaver. Det danner grunnlaget for barnevernets forståelse av familier og barn som komplekse og som en del av et større nettverk, og det er essensielt i oppbyggingen av tiltak. Ingen barn og familier burde møte barnevernspedagoger som ikke har bred kompetanse om familie- og nettverksarbeid. Vi mener at det ikke er tilstrekkelig å ha kjennskap til dette, og vil derfor endre punkt 22 under 'Kunnskap' fra "Har kjennskap til familie- og nettverksarbeid" til "Har bred kunnskap om familie- og nettverksarbeid".

- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 6
- 9. Begrunn svaret
 - FO-Studentene mener at det kan være mer detaljering med hensyn til behovet for nasjonal standardisering enn det programgruppens forslag legger opp til i dag. Balansen mellom autonomi og standardisering er svært vanskelig og svært viktig. På den ene siden mener vi at utdanningsstedenes autonomi legger grunnlag for gode og inspirerende fagmiljøer ved utdanningsinstitusjonene. På den andre siden mener vi at det er behov for mer likhet mellom utdanningene for å sikre at alle barnevernspedagoger innehar den samme grunnkompetansen. Vi mener at retningslinjene som programgruppen har foreslått kan få til en god balanse mellom autonomi og standardisering dersom de i større grad legger opp til studentmobilitet og stiller noe mer krav til studieprogresjon enn det gjøres i dag.

FO-Studentene mener at studentmobilitet er viktig, og bør legges til rette for i retningslinjene for barnevernspedagogutdanningen. Dette forslaget spilles også inn til programgruppen for sosiomutdanningen og vernepleierutdanningen. Studentmobilitet tilrettelegger for god sosial helse, endringer i livssituasjon, oppståtte familieforpliktelser i andre byer og andre uforutsette hendelser som kan oppstå i studenters liv. I tillegg vil det å ha et minimum av felles grunnkunnskap, uavhengig studiested, sørge for tydelighet i hva kompetansen til en barnevernspedagog er. Dette kan bidra til et sterkere fagmiljø, at tjenestene kan stille tydeligere krav til kompetanse og bedre forhandlingsevner på

arbeidsmarkedet overfor andre, konkurrerende profesjoner. Slik FO-Studentene anser retningslinjene legger de grunnlaget for mer autonomi til utdanningsinstitusjonene enn rammeplanene gjør. Vi forstår at forslag om å sikre studentmobilitet går på tvers med utdanningsinstitusjonenes autonomi, men mener at det er nødvendig for å sikre gode studier. Vårt forslag er at det legges inn et nytt punkt under 'Krav til studiets oppbygging' som krever en så stor grad av likhet mellom utdanningsinstitusjonene at det medfører mulighet for studentmobilitet. Det bør også inkluderes at studiene skal inneholde et minimum av felles grunnkunnskap uavhengig studiested.

For å kunne sørge for studentmobilitet og et minimum av felles grunnkunnskap uavhengig studiested, mener FO-Studentene at det også må stilles noen overordnede krav til studieprogresjonen. På den måten kan det tilrettelegges for at studentmobilitet kan forekomme etter hvert studieår. Dette gjør at utdanningsinstitusjonene fremdeles beholder mye av sin autonomi, samtidig som det sikrer en viss grad av mobilitet. Vårt forslag er å legge til et nytt punkt under 'Krav til studiets oppbygging' etter første setning i andre avsnitt. Dette lyder "Første studieår er i hovedsak et innføringsår der studentene får kjennskap til sentrale rammer og problemområder i faget og får trene på grunnleggende kommunikasjons- og samhandlingsferdigheter. I andre studieår får studentene mer inngående kunnskap om spesifikke fagområder, og trening i ulike ferdigheter og konkrete metodiske tilnærminger. I tredje studieår skal studentene kunne tilegne seg mer avansert kunnskap om faglige problemstillinger, og de skal beherske å reflektere kritisk over egen profesjon og profesjonsutøvelse".

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - En bachelor i barnevernsarbeid skal resultere i faglig reflekterte tjenesteutøvere. Beslutningsprosesser, relasjonsbygging og oppbygging av tjenestene skal bygge på kunnskap og erfaring, og skal endres gjennom refleksjon og ny kunnskap på området. Dette mener vi i FO-Studentene at bør komme tydeligere frem i retningslinjene enn det gjør i dag. Vi foreslår at det legges til et nytt punkt under 'Krav til studiets oppbygging' som lyder "Det skal legges vekt på at studentene kan integrere teoretisk og praktisk kunnskap, og at de trenes i kritisk refleksjon over egen profesjon og profesjonsutøvelse i samhandling med andre".

Vi anser kunnskap om barn med kognitiv og/eller fysisk funksjonsnedsettelse som et viktig kunnskapsområdet for barnevernspedagoger. Ulike former for særskilte behov er noe en barnevernspedagog må kunne gjenkjenne, anerkjenne og forstå i møte med sine brukere. Dette for å sikre barn og familier riktig hjelp til rett tid. Grunnleggende kompetanse om særskilte behov vil danne et bedre grunnlag for samarbeid med andre tjenester og yrkesgrupper, som vernepleiere og sosionomer. Gode samarbeid gir god og effektiv hjelp. Derfor mener FO-Studentene at denne kompetansen må integreres i retningslinjene. Vårt forslag er å legge til et nytt punkt under 'Kunnskap' som lyder "Har kunnskap om barn med særskilte behov, herunder barn med kognitiv eller fysisk funksjonsnedsettelse".

FO-Studentene mener også at programgruppens forslag har for lite fokus på ferdighetstrening. Det er ikke gitt at studentene blir gode yrkesutøvere selv om de leser pensum. I tillegg vet vi at praksisstudiene ikke er tilstrekkelig til å dekke hele behovet for praktiske øvelser. Ferdighetstrening gir for det første studentene mulighet til å trene opp konkrete ferdigheter som å journalføre, skrive vedtak og ha samtaler med tolk. Ettersom det vil være tilnærmet umulig å sørge for at alle studentene får øvd seg på alle de praktiske ferdighetene de trenger gjennom praksisstudiene, kan ferdighetstrening sikre at studentene ikke går ut av studiet uten å kunne et minimum av praktiske ferdigheter. For det andre gir ferdighetstrening studentene en mulighet til å utforske og utfordre sine egne holdninger innen trygge rammer. Det vil slik styrke studentenes refleksjonsevne, noe som vil gjøre dem bedre rustet til å møte utfordringer i tjenestene de skal jobbe i når de avslutter studiet. Vårt forslag er at det legges til et nytt avsnitt under 'Krav til studiets oppbygging' som lyder; "Studiet tilrettelegges slik at studentene får trening i praktiske ferdigheter og muligheter til å utfordres på og arbeide med egne holdninger og forforståelser. Dette krever at studentene får ferdighetstrening i mindre grupper i flere perioder gjennom studiet, under veiledning av en fagansatt med profesjonsbakgrunn. Gjennom prosessuell simuleringstrening skal studentene gis opplæring i samhandlingsmodeller rettet mot både barn, voksne, familier og grupper. Å arbeide systematisk med endringsprosesser er også en sentral del av ferdighetstreningen gjennom studiet. Simuleringstreningen må ha fokus på både bruk og analyse av ferdigheter, samt kritisk refleksjon over makt og avmakt i profesjonell yrkesutøvelse. Studentene skal også kunne knytte ferdighetene til de sentrale kunnskapsområdene i faget. Gjennom studiet skal det også legges til rette for at studentene får trening i analyse av komplekse saksforhold og skrivning av ulike saksfremstillinger, herunder individuell plan, tiltaksplan og vedtak".

FO-Studentene vil i tillegg foreslå et økt fokus på samhandlingskompetanse i retningslinjene. Å bygge opp samhandlingskompetanse under studiet er viktig for å tilrettelegge for bedre samhandling i tjenestene. Det er noe både tjenestene og brukerne har behov for. Vårt forslag er et nytt punkt under 'Krav til studiets oppbygging' som lyder "Deler av studiet kan gjennomføres felles med andre utdanninger, for å fremme kompetans".

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Nei
- 12. Begrunn svaret
 - FO-Studentene mener at beskrivelsen av praksisstudiet har en rekke forbedringsområder, og håper at våre innspill tas med videre. Praksis er den delen av studiet der studenter lærer å knytte teorien opp mot praktisk gjennomførelse og utøvelse av faget. Dersom praksis ikke er tilstrekkelig i omfang og innhold, vil ikke studenten ha utgangspunkt for å lære seg å bruke

teorien i praksis. Da ser vi liten nytte av studiet. Vi mener at retningslinjene om praksis i barnevernspedagogutdanningen likevel kan bli svært gode dersom våre forslag tas til følge.

Vi er uenig i å avgrense praksis på antall uker. Det er omfanget av læringsutbytte som burde avgjøre hvor mye praksis studentene får, ikke hvor mange uker man kaller praksis. Læringsutbytte måles i studiepoeng. Under 'Krav til praksisstudiene' foreslår vi derfor at "Praksis skal utgjøre mellom 20 og 24 uker. Av disse skal minimum 14 uker være sammenhengende og gjennomføres i siste halvdel av studiet" erstattes med "Praksis bør være på minimum 45 studiepoeng fordelt på minst to praksisperioder i ulike praksisfelt".

For det andre mener vi at det bør tydeligere presiseres hva studentene skal få erfaring med i praksis. Vi støtter programgruppens spesifisering av hvilke tjenester som er best egnet som praksisplasser, men savner en spesifisering av konkrete læringsmål. Vårt forslag er et nytt punkt under 'Krav til praksisstudiene' som lyder; "I praksisstudiene skal studenten få erfaring med å etablere kontakt, utrede og undersøke, vurdere og fatte vedtak/beslutninger i samarbeid med samarbeidspartnere og dem som oppsøker hjelp". Dette er ferdigheter som vi mener at alle ferdigutdannede barnevernspedagoger bør kunne. Det er også ferdigheter som er viktig at man får øvd seg på mens man fremdeles er i en opplærings situasjon, da dette vil gi bedre oppfølging og tettere veiledning enn om man må lære det som tjenesteyter.

FO-Studentene mener også at det bør tydeligere presiseres hva studentene skal få erfaring med i praksis. Vi støtter programgruppens spesifisering av hvilke tjenester som er best egnet som praksisplasser, men savner en spesifisering av konkrete læringsmål. Vårt forslag er et nytt punkt under 'Krav til praksisstudiene' som lyder; "I praksisstudiene skal studenten få erfaring med å etablere kontakt, utrede og undersøke, vurdere og fatte vedtak/beslutninger i samarbeid med samarbeidspartnere og dem som oppsøker hjelp". Dette er ferdigheter som vi mener at alle ferdigutdannede barnevernspedagoger bør kunne. Det er også ferdigheter som er viktig at man får øvd seg på mens man fremdeles er i en opplærings situasjon, da dette vil gi bedre oppfølging og tettere veiledning enn om man må lære det som tjenesteyter.

Vi ønsker også et økt fokus på internasjonalisering i utdanningen. For å oppnå dette har vi et forslag om at det legges til et nytt punkt under 'Krav til praksisstudiene' som lyder; "Utdanningsinstitusjonen skal legge til rette for internasjonalisering, både ved å formidle internasjonale perspektiver gjennom pensum og undervisning, og å tilrettelegge for at studenter kan ta et semester eller praksis i utlandet".

I tillegg mener vi at veiledning er av enorm betydning for læringsutbyttet til studentene. Uten god veiledning har ikke studentene noen som de kan reflektere faglig med, og da mister de muligheten til å utfordre seg selv, finne andre måter å møte situasjoner på og knytte teorien opp til praktiseringen av faget sitt. Under 'Krav til praksisstudiene' foreslår vi derfor en ny setning etter setningen "En forutsetning for kvalitet i praksis er kvalifisert individuell veiledning" som lyder "Veileder i praksis bør ha samme grunnutdanning som studenten, og skal inneha nødvendig veilederkompetanse".

- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanning? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 4
- 14. Begrunn svaret
 - Vi mener at dersom programgruppen tar med seg våre forslag videre, vil omfanget av studiet fremdeles være gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanning. Samtidig legger retningslinjene da opp til at undervisningen må være effektiv og målrettet dersom den skal dekke over det ønskede læringsutbyttet. Vi mener at det er positivt dersom utdanningsinstitusjonene blir mer kritiske til hva de bruker undervisningstiden sin på enn de er i dag, da studentene våre gir klar tilbakemelding på at undervisningen kan bli betydelig mer relevant for læringsutbyttet.

Vi har gitt innspill til høringen med utgangspunkt i gjennomførbarheten, da vi ønsker retningslinjer som legger opp til et fulltidsstudium med relevant innhold av god kvalitet. Samtidig ønsker vi at retningslinjene presiserer en maks grense på 30 studiepoeng per eksamen. Dette er også foreslått å gjelde for sosionom- og vernepleierutdanningene. Vi mener at et fag på mer enn 30 studiepoeng ikke legger til rette for et godt læringsutbytte. Vi håper derfor at dette tas til følge.

- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Overordnet ønsker vi å spille inn at det oppleves som utfordrende å orientere seg i dokumentet, noe som medfører at dokumentet er vanskelig å lese. Det virker også litt tilfeldig hvilke områder som er vektlagt. Vi ønsker derfor at dokumentet skal omstruktureres der dokumentet deles inn i kunnskapsområder, i tråd med retningslinjene for sosionom- og vernepleierutdanningene.

Vi har et konkret forslag, for å sikre bedre lesbarhet, som omhandler punkt 11 under 'Kunnskap'. Der ønsker vi å dele opp setningen i to punkter slik at det første punktet lyder; "Har kunnskap om minoritetsetniske perspektiver" og det andre punktet blir "Har kunnskap om samers rettigheter, og kunnskap og forståelse for samenes status som urfolk".

Under 'Krav til studiets oppbygging' reagerte vi på at programgruppen har spesifisert at det er master i barnevern som barnevernspedagogutdanningen kvalifiserer til. Det er mange andre mastergrader som studentene er kvalifisert for ved endt

studie. I tråd med retningslinjene for sosionom- og vernepleierutdanningene ønsker vi derfor å foreslå at setningen om mastergrad endres fra "master i barnevern" til "master".

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Interesseorganisasjon
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Pårørendealliansen
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Kunnskap om pårørende bør inn i utdannelsens fagplaner

Dette studiet krever kontakt med pasienter/brukere og i mange tilfeller også deres pårørende.

Mange kan være i en pårørendesituasjon når de møtes av studentene i og etter endt utdanning.

Å få inn kunnskap om pårørende tidlig i utdannelsen er med på å forberede studentene til bedre å samarbeide med og vurdere behovene til pårørende etterpå.

Pårørendealliansen mener at det derfor må inn en basiskunnskap om pårørende som gir kunnskap om hvem de kan være, hvilke utfordringer de har og hvordan man kan samarbeide og involvere dem.

Det bør også være rom for øvelser og refleksjoner på situasjoner og utfordringer som angår pårørende, som studentene kan møte etter endt utdanning og i praksis.

Mengden undervisning som trengs må være tilpasset studiet men studentene bør minimum kjenne til og ha gått gjennom:

- Veilederen for pårørende i helse og omsorgstjenesten 2017
- Fagbok så som : <https://www.gyldendal.no/Faglitteratur/Sykepleie/Samfunnsvit.-emner/Paarørende-i-kommunale-helse-og-omsorgstjenester>
- Ulike artikler og innlegg vedrørende pårørende fra egne fagmiljøer og andre fagblader
- Kunnskap om Lærings og mestringssentre sykehus, Kompetansesenter etc
- Kunnskap om Pårørendeundersøkelser/brukerundersøkelser der hvor de finnes
- Nyttige nettsteder så som Barns Beste (barn som pårørende), napha.no, erfaringskompetanse.no og så videre

Videre bør det være relevant at man trekker inn pårørende som erfaringskonsulenter fra ulike organisasjoner inn i undervisningen og lar dem selv fortelle om utfordringer de står i. Ulike Pårørendesenter besitter også god kunnskap.

En økt forståelse for og kunnskap om pårørende vil gi alle studenter og nyutdannede bedre forutsetninger for å møte dem og ha bedre samarbeid. Dette er relasjoner de vil ha og møte under hele sin karriere og derfor viktig å få inn tidligst mulig.

Vi står til tjeneste dersom det ønskes mer innspill.

Med vennlig hilsen
Pårørendealliansen

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - o Interesseorganisasjon
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - o KS
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - o Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Radiografutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - o Generelt for alle retningslinjene:
KS støttet endringene av styringssystemet for helse- og sosialfaglige utdanninger fordi det ville kunne imøtekomme behovet for raskere å kunne endre utdanningene ut fra tjenestenes behov, medisinsk-, teknologisk- og samfunnsmessig utvikling. Forskrift om felles rammeplan angir viktige elementer som må inngå i alle utdanningsplanene. Representanter fra kommunene har deltatt i utarbeidelsen av retningslinjer for de fagene som er relevante for kommunesektoren, og synspunkter fra de ulike aktørene har vært viktige for å ivareta både dagens og morgendagens behov for kompetanse. Forslagene til retningslinjer varierer når det gjelder utforming og konkretiseringsnivå, noe som gjenspeiler tradisjoner og erfaringer i de ulike fagene. Ved utarbeidelsen av retningslinjene kunne disse ulikhetene ha vært grunnlag for læring og utvikling. En bedre avstemming av retningslinjene vil bidra til et lettere samarbeid mellom den enkelte kommune og utdanningsinstitusjon. KS har i FoU-prosjektet utvikling av kommunen som læringsarena vist at et godt samarbeid mellom kommunene og utdanningsinstitusjonene gir bedre kvalitet og relevans i utdanningene.

Det er i flere sammenhenger påpekt behovet for bedre samhandling mellom etater og fagmiljøer innad i kommunene og mellom kommuner og spesialisthelsetjenesten. Ved at studentene møter andre profesjoner allerede under utdanningen, vil det legge et grunnlag for en bedre samhandling i tjenestene. Dette vil kunne gjelde både den teoretiske og praktiske delen av undervisningen.

Praksisstudiene er en stor og viktig del av grunnutdanningene innenfor helse- og sosialfag. Det må stilles tydelige krav til praksisinnhold og veiledning. Dette innebærer tydelige læringsmål og et tett samarbeid mellom utdanningsinstitusjon og praksissted/praksissteder for å sikre at studenten samlet sett oppnår læringsmålene. Retningslinjene må være åpne for ulike måter for å oppnå læringsmålene, herunder hvordan eksternt veiledet praksis organiseres. Dette gjelder varighet, innplassering i studiet, krav til veileder og praksissteder. Et eksempel på ønsket fleksibilitet vil være at studenten følger et bruker/pasientforløp i uavhengig av hvilken instans eller profesjon som yter tjenesten. utviklingen med oppgaveoverføring fra spesialisthelsetjenesten til kommunene forventes å fortsette, og en vil også se oppgaveoverføring mellom de ulike

helseprofesjonene. For spesifikke krav til gjennomføring av praksisstudiene vil kunne være til hinder for ønskede fleksibilitet og utvikling.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Universitet/høyskole
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Høgskolen i Østfold
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Bioingeniørutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - Vi synes det er uklart hva som menes med «tjenestene». Er for eksempel skolen en tjeneste? Vi mener det må sikres at utdanningen ikke blir en etatsopplæring for kun arbeid i kommunal barnevernstjeneste.
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 7. Begrunn svaret
 - Vi mener det er uklart hvem «bruker» er og hvilke tjenester som er med – for eksempel skole.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 5
- 9. Begrunn svaret
 - De er verken for generelle eller for spesifikke.
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Ja, vi ønsker større fokus på sosialpedagogikk, aktiviteter og aktivitetsfag for å få frem det særegne for denne utdanningen.
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Ja
- 12. Begrunn svaret
 - Vi anser det som positivt med minst to perioder og en tydeliggjøring av arena.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanning? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 3
- 14. Begrunn svaret
 - Det er mange viktige momenter i retningslinjene.
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - A) LUB er for Ferdigheter bør justeres eller skrives om. Slik de er formulert, viser de ikke til faktiske ferdigheter.

B) I delen om «Krav til praksis», 3. avsnitt, siste setning, står det «...og andre tiltak rettet mot barn og unge». Her bør det for

eksempel stå «...og andre arenaer hvor utsatte barn og unge oppholder seg.» Disse arenaene kan jo for eksempel være skole, barnehage, SFO, fritidsklubb osv. Disse stedene betegnes ikke som tiltak.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Kompetansesenter for sjeldne diagnoser
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Frambu kompetansesenter for sjeldne diagnoser
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Generelt om nedsatt funksjonsevne og sjeldne diagnoser

De foreslåtte retningslinjene mangler gjennomgående noen vesentlige punkter om mennesker med nedsatt funksjonsevne og om behovet for kunnskap om sjeldne diagnoser. Vi har valgt å kommentere denne delen av retningslinjene. Formuleringene er noe forskjellig avhengig av hvilken utdanning det gjelder.

Brukergruppene innenfor Nasjonal kompetansetjeneste for sjeldne diagnoser representerer et bredt spekter av enkeltmennesker som i varierende grad er avhengig av tjenesteytere i helse- og sosialsektoren. Mange har sammensatte utfordringer av tverr-faglig karakter, som krever samordning og koordinering av tjenestene. Manglende kunnskap og kompetanse hos tjenesteyterne medfører tilleggsbelastninger for våre brukergrupper sammenlignet med hva som gjelder for den øvrige befolkningen. Derfor må kunnskap om mennesker med nedsatt funksjonsevne, herunder om det å leve med en sjelden diagnose, tas med i retningslinjene for utdanningene.

Hele familien berøres alltid når noen får en sjelden diagnose. Det spesielle ved mange sjeldne diagnoser er at både flere barn og én av foreldrene kan ha den samme sjeldne diagnosen. Dette krever kunnskap og særlig oppmerksomhet fra helse- og sosialfaglig ansatte.

1. Holdninger

Mennesker med en sjelden diagnose ønsker å bli møtt på lik linje med andre bor-gere i alle deler av samfunnet. De bør møte tjenesteytere som har god forståelse og holdninger som sikrer likeverd og likebehandling, uansett funksjonsevne. I dette ligger også en forståelse for de særlige utfordringene som mange mennesker med en sjelden diagnose møter.

2. FNs konvensjon om rettighetene til mennesker med nedsatt funksjonsevne

FNs konvensjon om rettighetene til mennesker med nedsatt funksjonsevne (CRPD) er underskrevet og ratifisert av Norge. Yrkesutøvere i helse- og sosialsektoren bør kjenne til innholdet i denne og sikre likeverdig behandling av brukere med nedsatt funksjonsevne.

Vi viser blant annet til Norges hovedinnlegg i generaldebatten CRPD 2018, datert 13. juni 2018. Her fremheves følgende tre områder: Inkludering og bevissthet, kunnskap og statistikk og utdanning. I det svært korte innlegget kan vi lese at "Continued efforts are required to run awareness and knowledge programs on the situation for persons with disabilities". Vi mener at én hensiktsmessig måte å sikre dette på er å få slik kunnskap og bevissthet inn i helse- og sosialfagutdanningene.

Vi har også lagt merke til at Barne- og likestillingsdepartementet er i gang med å utarbeide en ny strategiplan for likestilling av mennesker med nedsatt funksjonsevne. Også i denne sammenheng vil vi ta til orde for at kunnskap om CRPD hører hjemme i helse- og sosialfagutdanningene og at synliggjøringen av mennesker med nedsatt funksjonsevne gjennomgående øker innenfor disse utdanningene.

3. Konsekvent ordbruk

Måten mennesker med nedsatt funksjonsevne blir skrevet og snakket om på er også viktig for den som har en sjelden diagnose. Det ligger mye definisjonsmakt i ordbruken. Retningslinjene bør gjennomgående og konsekvent bruke de samme begrepene for å hindre uheldige eller stigmatiserende uttrykk som kan underbygge fordommer. Vi har kommentert dette spesifikt noen steder, men ikke alle steder.

Vi anbefaler at uttrykket fra FN-konvensjonen, mennesker med nedsatt funksjons-evne, benyttes gjennomgående i alle retningslinjene.

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Barnevernspedagogutdanningen nevner ikke mennesker med nedsatt funksjonsevne i det hele tatt, verken barn eller voksne. Dette undrer vi oss over ettersom det i 2015 pågikk et større arbeid for å utarbeide en veileder om barn med nedsatt funksjonsevne i barnevernet. Vi kan imidlertid ikke se at denne veilederen foreligger.

Sjeldne diagnoser er ofte syndromer med komplisert og sammensatt problematikk. Kunnskapen om den enkelte sjeldne diagnose er gjennomgående liten hos lokale tjenesteytere, og variasjonsbredden innenfor hver diagnose er stor. I tillegg kommer den særskilte problematikken som kan finnes hos noen familier der ett eller flere barn og én av foreldrene har samme sjeldne diagnose.

Barnevernspedagoger bør kjenne til mulige problemstillinger knyttet til barn og voksne med nedsatt funksjonsevne, herunder de som har en sjelden diagnose. De må vite hva de skal se etter i det enkelte barns livssituasjon for å kunne sørge for oppvekstkår som fremmer læring, mestring og utvikling i en hverdag som, for noen, kan være annerledes enn for andre barn og foreldre. Hverdagsutfordringer knyttet til nedsatt funksjonsevne må primært løses gjennom tiltak ut fra helse- og omsorgstjenesteloven. Det må likevel være slik at i de få tilfellene det er snakk om barnevernssaker knyttet til barn og/eller voksne med nedsatt funksjonsevne, må det sørges for at disse håndteres slik barnevernloven krever og med tilstrekkelig kunnskap om det å ha nedsatt funksjonsevne og den enkelte sjeldne diagnose.

Forslag til endringer/korrigeringer:

- Læringsutbyttebeskrivelser

Under Kunnskap foreslår vi at det inkluderes et punkt om barn, unge og voksne med nedsatt funksjonsevne, herunder om de som har en sjelden diagnose og et punkt om FNs konvensjon om rettighetene til mennesker med nedsatt funksjons-evne.

Under Ferdigheter, punkt 5, bør det stå: Kan anvende kunnskap om sosial- og vel-ferdssystemet (...) herunder kunnskap om FNs barnekonvensjon og FNs konvensjon om rettighetene til mennesker med nedsatt funksjonsevne.

Under Ferdigheter, punkt 11, bør det stå: Kan anvende kompetanse til å veilede barn, unge og deres foreldre i lærings-, mestrings- og endringsprosesser, herunder å kunne skille mellom når tiltak settes inn etter helse- og omsorgstjenesteloven og når de må settes inn etter barnevernloven.

Under Generell kompetanse foreslår vi et nytt punkt der det står Har god innsikt i livssituasjonen til familier der barn og/eller voksne har nedsatt funksjonsevne.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - o Fagforening
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - o Barnevernspedagogene i Akademikerforbundet (BiA)
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - o Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 2
- 5. Begrunn svaret
 - o Vi vurderer at formen på høringen er tilrettelagt på en uheldig måte gjennom Questback. Spørsmålene er styrt og åpner lite opp for kvalitative innspill. Det er vanskelig å gi en helhetlig tilbakemelding på utformingen av retningslinjene i denne formen. Vi har allikevel forsøkt å svare på spørsmålene, men har lagt til dels lange innholdsmessige kommentarer i fritekstfeltet.

Begrunnelse for scoring på skalen: Barnevernspedagogens faglige profil blir for utydelig. Det er definert kompetansebehov gjennom flere offentlige utredninger over mange år som dokumenterer et bredt kompetansebehov i ulike tjenester for barn og unge, særlig innenfor barnevernets virkeområde, der barnevernspedagogen har en viktig rolle. Dersom barnevernspedagogens kompetanse ikke styrkes og tydeliggjøres, vil ikke dette møte tjenestens fremtidige kompetansebehov.

Videre: Det mangler en helhetlig struktur i retningslinjene for barnevernspedagogutdanningen. Vi vurderer at vernepleiernes struktur er god, og kommer med forslag om at barnevernspedagogutdanningens retningslinjer bygges på samme måte. Dette vil angi noen sentrale søyler for barnevernspedagogens profesjonalitet.

Videre mangler retningslinjene for barnevernspedagogutdanningen en faglig plattform. Både det sosiale pedagogiske, barnefaglige, barnevernsfaglige og miljøterapien bør fremkomme som sentrale faglige plattformer:

- o Det sosiale pedagogiske er en sentral tilnærming til profesjonsdannelsen og forståelsen av fagutøvelsen, og inkluderer et verdisyn og et menneskesyn som anerkjenner aktørperspektivet i alt arbeid som gjøres. I dette ligger at involvering og medvirkning av de involverte er en integrert del av profesjonsutøvelsen.
- o Det barnefaglige omhandler kunnskap om barn og ungdommers utvikling og behov, å kunne søke forståelse for det enkelte barn, inkludert kommunikasjon med barn og unge, samt å forstå den kontekst barn og unge lever i og hvordan dette påvirker barn og unge. Det er en viktig faglig oppgave at barn og unge skal oppleve tilhørighet og mestring i trygge relasjoner. Utviklingspsykologiske og pedagogiske perspektiver er viktige fagområder her.
- o Det barnevernsfaglige omhandler kunnskap om risiko- og beskyttelsesfaktorer for barns utvikling: å kunne identifisere dette og kunne iverksette handlinger og tiltak som beskytter barn og sikrer en utviklingsstøttende oppvekst. Vurdering av barns omsorgsbetingelser og foreldres omsorgskapasitet er sentralt i dette. Dette perspektivet innlemmer også kunnskap om hvordan rammebetingelsene familiene lever med påvirker barns omsorgssituasjon, herunder eksempelvis fattigdom, psykisk helse, funksjonsnedsettelse, rus, overgrep, vold mm. Analytiske ferdigheter hos barnevernspedagogen i arbeidet med det enkelte barn står sentralt for å kunne ivareta det barnevernsfaglige perspektivet.
- o Miljøterapien som barnevernspedagogen bør tilegne seg, vil måtte innlemme/være en del av de øvrige perspektivene. Miljøterapiens innhold bør bygges rundt endringsrettet arbeid med barn, ungdom, foreldre og familier der ivaretagelse av barns behov for omsorg, oppdragelse og behandling står sentralt. Gjennom grunnutdanningen bør barnevernspedagogen kunne anvende miljøterapeutiske metoder i ulike arbeidskontekster.

I beskrivelsene i retningslinjene er kompetanse om rus og psykisk helse begrenset til nivået «å ha kjennskap til». Dette er ikke nok for å møte fremtidens kompetansebehov i tjenestene. Rus og psykisk helse er ofte tematikk og problematikk som utsatte barn og unge lever med, og som barnevernspedagogen både må forstå og arbeide med i sin arbeidshverdag. Dvs. at handlingskompetanse (generell kompetanse) må utvikles i forhold til dette.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 2
- 7. Begrunn svaret
 - o Vi vurderer at spørsmålet henger tett sammen med forrige spørsmål og viser derfor til dette. At barnevernspedagogens faglige profil er for utydelig vil skape mindre forutsigbarhet for barn, unge og deres foreldre om hvilken kompetanse de møter i tjenestene når de møter en barnevernspedagog. Generelt er vi skeptiske til å benytte begrepet «brukere» om barn og ungdom

og deres foreldre. Når det gjelder om retningslinjen svarer opp barn, ungdoms og foreldres fremtidige behov, så må barnevernspedagogutdanningen forholde seg til samfunnsutviklingen og kunne ivareta blant annet et mangfoldsperspektiv i arbeidet med barns oppvekst- og utviklingsbetingelser. Dette fremkommer ikke tydelig nok i retningslinjene.

- Barnevernspedagogens faglige oppgave og samfunnsmandat fremkommer videre ikke av retningslinjene på en tydelig måte. Barnevernspedagogen møter i sin arbeidshverdag barn som lever i utsatte livs- og omsorgssituasjoner, om de jobber i kommunalt barnevern, i barnevernsinstitusjon eller andre barnevernstiltak, i psykisk helse (BUP), i rusomsorgen, i barnehage eller skole, i oppsøkende tjenester eller i fritidssektoren mv. Barn og ungdom trenger beskyttelse, og at det tidlig etableres utviklingsstøttende relasjoner og strukturer rundt dem, i et livsløpsperspektiv for å legge et best mulig grunnlag for ungdomstiden og voksentiden. Å søke forståelse om barns livs- og omsorgsbetingelser og hvordan deres behov kan ivaretas er sentralt. Grunnutdanningen for barnevernspedagoger bør sikre kunnskap, ferdigheter og generell kompetanse som støtter opp om denne faglige oppgaven.
- Barnevernspedagogens kompetanse knyttet til barns perspektiv og barnevernsperspektivet må løftes. Barnevernspedagogen skiller seg i dag fra andre profesjonsutdanninger i Norge gjennom å inneha et fokus på barns perspektiv og et barnevernsperspektiv. For å ivareta dette perspektivet må barnevernspedagogen ha kunnskap om kommunikasjon og samhandling med barn og ungdom, noe aktivitetsfaget representerer en viktig innfallsvinkel til. Å sikre medvirkning fra barn og unge selv er en sentral faglig oppgave for barnevernspedagogen i mange ulike roller i velferdssystemet.
- Barnevernspedagogens kompetanse knyttet til nettverks- og relasjonsmobiliserende arbeid må løftes og tydeliggjøres. I dette ligger at barnevernspedagogene må være kjent med og kunne anvende ulike metoder og tilnærminger for å oppnå mobilisering av nettverk rundt barn og familier, og at barn og familier har trygge og stabile relasjoner i og utenfor familien. Dette arbeidet må kunne gjøres med et livsløpsperspektiv.
- I hvert av punktene over ligger det implisitt et endringsarbeid som skal skje sammen med barn og familier. Barnevernspedagogens kunnskap og kompetanse om ulike endringsrettede metoder og tiltak må innebære en oversiktskunnskap om mulige tilnærminger, og en handlingskompetanse knyttet til det mest grunnleggende endringsarbeidet som den profesjonelle rollen medfører. I det kommunale barnevernet vil veiledningskompetanse særlig rettet mot foreldre være viktig, mens i barnevernsinstitusjon eller skole vil direkte kontakt med barn og unge betinge kompetanse på ulike tilnærminger for å bygge relasjoner, mestring, endre gruppedynamikk mv. være viktig. Barnevernspedagogen inngår også i ulikt type behandlingsarbeid, og må ha kunnskap om dette. Det miljøterapeutiske perspektivet gir et godt grunnlag for kunnskap og kompetanse knyttet til endringsarbeid og ulike innfallsvinkler til tiltaksarbeid, og kan og bør være den grunnleggende stolpen for dette. Det er viktig å velge en plattform eller stolpe som barnevernspedagogene kan bygge sin kompetanse videre på etter endt grunnutdanning.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivaretatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - o 9
- 9. Begrunn svaret
 - o Vi vurderer at retningslinjene slik de står ikke sikrer likhet nasjonalt om hva en barnevernspedagog skal være. Den faglige profilen er for utydelig, og den faglige plattformen mangler. BiA vurderer at dette gir for stor autonomi til utdanningsinstitusjonene, med den konsekvens at det fortsatt vil være store forskjeller på hva en barnevernspedagog er, slik fagfeltet opplever som en utfordring i dag når de ansetter fra de ulike utdanningsinstitusjonene. Vi vurderer at det er et behov for en større nasjonal normering av utdanningen, slik at kompetansen som fagfeltet trenger og tar i mot er forutsigbar og tilpasset barn, unge og familier og tjenestenes behov.

Ved å tydeliggjøre faglig plattform for barnevernspedagogutdanningen, vil dette gi et godt grunnlag for nødvendig normering, som samtidig kan ivareta ønsket nivå av autonomi hos utdanningsinstitusjonene.

- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - o Ja.
 - Sosialpedagogikken må inn.
 - Det bør tydeliggjøres barnefaglig, barnevernsfaglig og miljøterapeutisk kompetanse.
 - Familie- og nettverksarbeid bør styrkes opp, inkludert nettverksmobiliserende og relasjonsmobiliserende arbeid.
 - Mangfoldssensitivitet bør fremheves.
 - Kunnskap om hva den digitale hverdagen medfører av utfordringer og muligheter både for barn, unge, foreldre og profesjonsutøvere.
 - Ettervern, eller arbeid med ungdom over 18 år med utfordrende eller vanskelige barndomserfaringer, er et viktig tema som barnevernspedagogen må kunne.
 - Innovasjon som fagområde og viktig innfallsvinkel til profesjonsutøvelsen, blant annet for å stimulere kreativitet og arbeid med å involvere

I tillegg bør nivået på kompetansen økes: en del områder bør løftes fra «kunnskap om» til nivåene «bred kunnskap» og «ferdigheter» og «generell kompetanse». Særlig er dette viktig innenfor kjerneområdene for barnevernspedagogen som omhandler å kunne vurdere omsorgssituasjonen og tilrettelegge for en trygg og utviklingsfremmende oppvekst. Kunnskap og kompetanse knyttet til ulike former for vold er sentralt, sammen med kunnskap om rus og psykisk helse.

I det foreliggende utkastet fremkommer viktigheten av å ha kunnskap om samiske minoriteter. Det er avgjørende for å kunne være i stand til å yte likeverdige tjenester, at diskrimineringsgrunnlagene nevnes eksplisitt. Bare på denne måten vil vi klare å huske på at vi må ha kunnskap om de ulike minoritetene, og gjennom denne kunnskapen klare å legge til rette for å møte alle på en god måte. Erfaringsmessig klarer vi ikke favne alle disse om de ikke nevnes eksplisitt. BiA foreslår derfor at alle diskrimineringsgrunnlag nevnes i tråd med den nye diskrimineringsloven som trådte i kraft i 2018, herunder kjønn, religion, etnisitet, funksjonsnedsettelse, seksuell orientering og kjønnsuttrykk.

Det er en pågående diskusjon i fagmiljøene (særlig i høgskole- og universitetsmiljøene) hvorvidt sosialpedagogikken fortsatt skal være barnevernspedagogens kjernefag, eller om det er barnevernsfaget som skal være dette. Begge begreper er utfordrende å definere tydelig, og gir etter vårt syn viktige perspektiver for barnevernspedagogens profesjonsutøvelse, gitt at fagene utvikles i utdanning og fagfeltene. Vi ønsker at både det sosialpedagogiske og barnevernsfaglige skal være viktige deler av barnevernspedagogutdanningen, det er utfyllende fag og perspektiver for profesjonsutøvelsen, og ønsker videre debatt om dette velkommen.

- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Nei
- 12. Begrunn svaret
 - Vi svarer nei på dette fordi vi mener at beskrivelsene bør tydeliggjøres mer. Dvs. at det som står der i dag sånn sett er gjennomførbart, men vi vurderer at det bør stilles ytterligere krav og slik sett gjøres mer hensiktsmessig for at studentene kan øve opp sin faglighet på en god måte.

Kapitlet med krav til praksisstudiene bør styrkes opp og må i tillegg til det som står der inneholde følgende presiseringer og nye momenter (dersom utdanningen utvides til en femårig master, vil dette må se annerledes ut):

- Praksisstudiene skal utgjøre 24 uker totalt
- Praksisstudiene innebærer at studenten er i direkte møte med barn, ungdom og foreldre i praksisverdagen, får arbeidsoppgaver knyttet til barn, ungdom og familier og etablerer samarbeid med disse, at studenten samarbeider med andre profesjoner og tjenester, og at studenten følges opp tett fra en veileder.
- Fagplanen ved den enkelte utdanningsinstitusjon skal inneholde definerte områder for læringsutbytte, som gir studenter og veiledere klare oppfatninger om innholdet læringsutbyttet i praksisstudiet.
- Minst 14 uker skal være
 - sammenhengende ved én arbeidsplass,
 - i siste halvdel av studiet,
 - i et av kjerneområdene for barnevernspedagogen,
 - med et gjennomgående fokus på barnevernspedagogens identitet og rolle, der studenten øver seg som selvstendig barnevernspedagog
 - og med en barnevernspedagog, som har gjennomført veilederutdanning, som veileder
- De 10 øvrige ukene må også være knyttet til kjernearbeidsområdene for barnevernspedagoger med barnevernspedagog med veilederutdanning som veileder, med fokus på barnevernspedagogens identitet og rolle.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 5
- 14. Begrunn svaret
 - Fordi nivået er lagt for lavt, kan en i prinsippet si at dette er gjennomførbart innenfor en 3-årig bachelorutdanning. Men, fordi den faglige profilen og tyngden mangler, så er svaret at når dette utbedres, så vil rammene innenfor er bachelor ikke være godt nok. Mange offentlige rapporter og utredninger de senere år påpeker behovet for høyere kompetanse innenfor særlig barnevernsområdet, og en master som grunnutdanning vil, på samme måte som med lærerne, sikre at den grunnleggende kompetansen inn i dette feltet strykes, og derav styrkes grunnstrukturene for det mest komplekse arbeidsområdet i offentlig sektor.

Det er behov for å styrke grunnutdanningens innhold og nivå, for at det skal gis en forsvarlig ramme om utdanningen for at barnevernspedagogen skal utvikle en profesjonell identitet som tjener kompetansebehovet i tjenestene for barn og unge. BiA mener derfor at utdanningen som barnevernspedagog må gjøres om til en klinisk fagintegrert master, slik som lærerne i dag har fått. Det er svært viktig at utdanningen bygges opp på en fagintegrert måte, og ikke modulbasert, da kompleksiteten i arbeidet som barnevernspedagogene utfører er høy, og en trenger å se kunnskap og ulike forhold i sammenheng, og dette må

øves opp gjennom utdanningen og ikke overlates til fagfeltet. En femårig utdanning gir større mulighet for å både gi sterk analytisk kompetanse og handlingskompetanse, men dette må være integrert.

- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - o Vi har merket oss at lærerutdanningene nå er femårige og på masternivå fra høsten 2018. Dette har medført større søkning til læreryrket i 2018 enn tidligere, og vi registrerer at det skjer ulikt type utviklingsarbeid for å gjøre lærerutdanningene best mulig, for eksempel et arbeid for å utvikle lærermasterne med fokus på kvalitetsutvikling jf. Nyhetsbrev fra NOKUT 19.6.18. Vi vil insistere på at KD og utdanningssektoren setter samme søkelys og gir like rammebetingelser til arbeidet med å utvikle barnevernspedagogutdanningen som lærerutdanningene. Som kjent, mener vi at grunnutdanningen for barnevernspedagoger må løftes til et klinisk masternivå.

Å utvikle et godt kunnskapsgrunnlag for barnevernspedagogutdanningen og barnevernsfeltet som sådan er viktig. Det må avsettes atskillig mer ressurser til forsknings- og utviklingsarbeid til dette enn det gjøres i dag. Blant annet mener vi at det sosialpedagogiske fagområdet må vies en sentralt oppmerksomhet, sammen med at en må fortsette forsknings- og utviklingsarbeidet innenfor det barnevernsfaglige. Dette er områder som henger tett sammen, der det sosialpedagogiske perspektivet er blant de fagdisiplinene som er et viktig grunnlag for et godt barnevernsfaglig kunnskapsgrunnlag, sammen med eksempelvis utviklingspsykologi, sosiologi, juss mv.

Vi legger her ved et helhetlig forslag til overskriftene i retningslinjen, som et bidrag til å sikre en tydeligere faglig profil på barnevernspedagogutdanningen, der kjernekompetansen kommer tydeligere frem, og innrammingen av kunnskapen og kompetansen som skal bygges opp blir mer hensiktsmessig:

Kunnskapsområder for barnevernspedagogen:

- I. UTVIKLING AV YRKESROLLE, ETIKK OG SAMARBEID FOR BARNETS BESTE
- II. INNOVASJON, KRITISK TENKNING OG KUNNSKAPSBASERT PRAKSIS
- III. SOSIALPEDAGOGISK PERSPEKTIV PÅ OPPVEKST
- IV. MESTRINGSBYGGENDE RELASJONER MED BARN, UNGDOM OG FORELDRE
- V. BARNEVERNSFAGLIG ARBEID OG BARNES OMSORGSBETINGELSER
- VI. MILJØTERAPEUTISK OG UTVIKLINGSSTØTTENDE ARBEID

Vi vil oversende et helhetlig forslag til nye retningslinjer til programgruppa med basis i denne strukturen i løpet av september 2018.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Den norske legeforening
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Vises til vedlegg

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Statlig etat
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Arbeids- og velferdsdirektoratet
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Sosionomutdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - Barnevernet, som barnevernspedagoger først og fremst kvalifiseres til, er en viktig samarbeidspart for NAV med felles brukere, særlig barn i lavinntektsfamilier og unge under 21 år. Unge er en målgruppe som øker blant mottakere av helsestønader (AAP og uføretrygd), noe som ofte skyldes psykiske vanskeligheter. En viktig del av velferdspolitikken er at flest mulig deltar i arbeidslivet, både sett ut fra et samfunnsmessig og individuelt perspektiv. Det er derfor viktig at barnevernspedagoger har kunnskap og kompetanse på sammenhengen mellom helse, marginalisering og deltakelse i arbeidsliv, og at arbeid er en avgjørende faktor for opplevelse av mestring og bedret helse. I læringsutbyttebeskrivelsene står det at barnevernspedagoger skal "ha kjennskap til arbeidsinkludering", noe vi mener er en for svak føring for at barnevernspedagoger aktivt skal bistå unge brukere i å lykkes i arbeidslivet. Vi er også litt usikker på formuleringen "kan oppdatere sin kunnskap om..." gir særlige føringer relatert til læringsutbyttet om "sammenhengen mellom helse, utdanning, sosioøkonomiske faktorer, arbeid og levekår". Vi anbefaler derfor at læringsutbyttet på dette området oppgraderes til å ha

kunnskap om sammenhenger mellom helse, marginalisering og arbeid, og hvordan aktuelle tiltak og metoder kan bidra til arbeidsinkludering.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 7. Begrunn svaret
 - Barnevernspedagoger bør kunne rådgi og bistå unge brukere og foreldre til utsatte barn i å inkluderes i arbeid. Formuleringene på dette viktige velferdsområdet er for vage og lite forpliktende. Se svar over.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - Vet ikke
- 9. Begrunn svaret
 - Ingen forutsetninger for å kunne svare på spørsmålet
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Ikke mangler direkte, men forholdet mellom helse og arbeid, og kunnskap om arbeidsinkludering er for vagt formulert.
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Vet ikke
- 12. Begrunn svaret
 - Ingen forutsetninger for å kunne svare på spørsmålet
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - Vet ikke
- 14. Begrunn svaret
 - Ingen forutsetninger for å kunne svare på spørsmålet
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Statlig etat
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 5. Begrunn svaret
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - Vet ikke
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - Vet ikke
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Konkrete innspill:
På s. 3. i punkt rekken vil vi anbefale ett tilleggs punkt (kanskje som et alternativ til pkt. 18?) som lyder som følgende: Har kunnskap om nye kjønnsroller og familieformer, herunder fedres nye omsorgsroller.

På s. 4. punkt 5. foreslår vi følgende, som her er understreket:

Kan anvende kunnskap om sosial- og velferdssystemet, lover, regelverk og veiledere i sin tjenesteutøvelse, herunder kunnskap om FNs barnekonvensjon og andre relevante internasjonale konvensjoner om menneskerettigheter og likestilling. På s. 5 under «Generell kompetanse» mener vi det er nødvendig å nevne de ulike diskrimineringsgrunnlagene samlet og koble de opp mot likeverdige offentlige tjenester. Vår forslag er et nytt punkt som lyder:

Har bred kunnskap om inkludering, likestilling og ikke-diskriminering på områdene kjønn, etnisitet, religion og livssyn, funksjonsnedsettelse, seksuell orientering, kjønnsidentitet, kjønnsuttrykk og alder, slik at kandidaten bidrar til å sikre likeverdige tjenester til alle grupper i samfunnet.

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Privatperson
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Jan Storø, dosent ved barnevernpedagogutdanningen på OsloMet - storbyuniversitetet
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - Min hovedbekymring med Rethos er at sosialpedagogikk er tatt ut som grunnlagsbegrep. Jeg synes det er svært problematisk å bytte ut "sosialpedagogisk" med "barnevernfaglig".

Det sistnevnte av disse to begrepene er i prinsippet innholdsløst. Det sier ingenting om et faglig innhold, det benevner kun den arenaen der aktiviteten foregår. Det finnes ingen "barnevernfaglig teori", mens det faktisk finnes "sosialpedagogisk teori".

At komiteen som har arbeidet med å utforme høringsnotatet har undersøkt om studenter og praktikere skjønner noenlunde det samme med begrepet sosialpedagogikk og kommet til at det gjør de ikke, er i seg selv ikke et argument for å ta bort sosialpedagogikk som grunnlagsbegrep (kanskje heller det motsatte, å styrke den). Hadde komiteen gjort samme undersøkelse på "barnevernfaglig", hadde den sett en minst like stor forskjell i svarene, kanskje større.

Jeg er med andre ord svært engstelig for å ta bort det teoretiske grunnlaget for barnevernarbeid i utdanningen. Jeg tror det kan legge til rette for en ny omdreining av NPM-tenkningen i feltet. For meg er sosialpedagogisk teori en bauta vi forholder oss til, som gjør samfunnstenkningen relevant, kanskje særlig i den nåværende situasjonen der individualpsykologiske teorier er svært dominerende (traumefokus).

Jeg minner også om at det er flere nasjonale og internasjonale initiativer på gang akkurat nå for å styrke sosialpedagogikken. Ett av dem samler seg i det relativt nydannede tidsskriftet "International journal of Social Pedagogy". Så tydelig er denne

tendensen at det å ta bort dette grunnlagsbegrepet i den norske utdanningen knapt kunne vært gjort på et mer ubeleilig tidspunkt.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Statlig forvaltningsorgan
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - NAKMI, Folkehelseinstituttet
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Fysioterapeututdanningen, Sykepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 3
- 5. Begrunn svaret
 - I utforming av retningslinjer er det viktig å ta hensyn til en stadig økende innvandrerbefolkning. Per 1. januar 2018 var det om lag 916 700 personer bosatt i Norge som enten har innvandret selv (725 000) eller som er født i Norge med to innvandrerforeldre (159 000). Til sammen utgjør disse gruppene 17.3 prosent av Norges befolkning (SSB 2018)

Vi bemerker at det ikke er satt fokus på kunnskap om migrasjon og helse i retningslinjene.

For å sikre at fremtidig helsepersonell skal kunne tilby en likeverdig helse- og omsorgstjeneste for innvandrerpasienter er det nødvendig at dette inngår som en obligatorisk del av helse- og sialfagutdanningene.

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 2
- 7. Begrunn svaret
 - Norsk helsevesen møter en stadig økende andel av pasienter med innvandrerbakgrunn og hvor mange har begrensede norskkunnskaper og også kan ha lav health literacy / helseinformasjonsforståelse.

Språkbarrierer er en utfordring for helsetjenestene og det er en tilleggsutfordring at personer med kort botid har lite kjennskap til norsk helsevesen og at personer med lite utdanning ofte mangler kunnskap om helse og kropp (SSB 2017, SSB 2018, OECD 2011).

Mangel på et felles språk vanskeliggjør kommunikasjonen og bruk av kvalifisert tolk og oversatt informasjonsmateriale vil ofte være avgjørende for å kunne yte likeverdige helsetjenester. Den viktigste forutsetningen for god samhandling og best mulig resultat er at pasienten er godt informert og kan gjøre sed forstått. Uten effektiv kommunikasjon preges helsehjelpen av dårlig kvalitet, feil og med risiko for pasientsikkerheten.

Helse- og omsorgstjenestene, som andre offentlige tjenester, har gjennom sin aktivitetsplikt et ansvar for å «legge til rette for god kommunikasjon og riktig tilpasset informasjon». I pasientrettighetslovens § 3-5 heter det at "Informasjonen skal være tilpasset mottakerens individuelle forutsetninger, som alder, modenhet, erfaring og kultur- og språkbakgrunn".

God kommunikasjon er essensielt for kvalitet og pasientsikkerhet. Undersøkelser har vist at opp mot 70 % av alvorlige utilsiktede hendelser i helsevesenet helt eller delvis skyldes kommunikasjonsproblemer.

Økt bevissthet og kompetanse hos helsepersonell om språkbarrierer, kommunikasjon, tolk, migrasjon og kulturer bør inngå som en viktig del i alle helse- og sosialfagutdanninger.

- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - o Vet ikke
- 9. Begrunn svaret
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - o Kunnskap om ulike temaer knyttet til migrasjonshelse kan være en stor utfordring for både pasientsikkerhet og likeverdige helsetjenester og denne kompetanse er mangelfull i høringsutkastet. Undervisning om disse temaene er i svært liten grad inkludert i 'Retningslinjer i et nytt system for styring av læringsutbytte i helse- og sosialfagutdanninger'.

Likeverdige helsetjenester kan bare oppnås når alle pasienter har samme tilgang til informasjon, og når pasient og helsepersonell er i stand til å kommunisere tilfredsstillende. Det er åpenbart at pasienters rettigheter påvirkes av manglende tolkebruk (kap 5 NOU 2014:8.)

Følgende temaer bør inngå i de relevante 'kunnskapsområder' for helse- og sosialfagutdanningene:

- Grunnleggende kunnskaper om språkbarrierer mellom behandler og pasient, og hvordan helsepersonell kan forsikre seg om at informasjon blir forstått, slik at dette kan bedre pasientsikkerheten. Dette inkluderer bruk av tolk. Vi ser for eksempel i 'kunnskapsområde 2 i Sykepleieutdanningen – 'Etikk, kommunikasjon og samhandling', at dette temaet overhodet ikke er nevnt.
- Kunnskap om risikofaktorer og sykdomspanorama hos ulike grupper der dette avviker fra majoritetsbefolkningen, både positiv og negativ.
- Kunnskap om utfordringer knyttet til sårbare innvandrergupper, med tanke på juridisk status, helserettigheter for personer uten lovlig opphold, turister m.m., inkludert registrering, journalføring etc.
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - o Vet ikke
- 12. Begrunn svaret
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanning? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - o Vet ikke
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - o Regionsenter for barn og unges psykiske helse, Helseregion Øst og Sør (RBUP Øst og Sør)
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - o Barnevernspedagogutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr i 'svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 2
- 5. Begrunn svaret
 - o Det er behov for å utvikle grunnutdanningen innen barnevern til et masternivå. RBUP har i mange år drevet spesialist- og videreutdanning for klinikere. Vår erfaring er at bachelorgraden ikke er dekkende for tjenestenes reelle kompetansebehov, og at dette også gjør seg gjeldende til tross for lang praksiserfaring. Vi er særlig opptatt av at kandidatens evne til kritisk tenkning og vitenskapsteoretiske kunnskap må økes, sett i sammenheng med kompleksiteten med arbeidsoppgavene de er satt til å løse. I arbeidet med utsatte barn i komplekse livssituasjoner er eventuelle mangler knyttet til denne kompetansen problematisk mht forutsetningene for å gjøre vurderinger knyttet til beslutninger, valg av tiltak og metoder, samt til å skjønne de ulike tiltakenes virksomhet og begrensninger.
 - o Dette er særlig viktig for utsatte barna, da de ofte er ekskludert fra effektforskningen. RBUP vil også bemerke at det i innsamlingen og vurderingen av informasjon om det enkelte barn i barnevernet er behov for et høyt nivå på kritisk tenkning

og vitenskapsteoretisk refleksjon - som tilsvare læringsmål på masternivå jfr, Nasjonalt Kvalifikasjonsrammeverk (NOKUT, 2014).

- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - o 3
- 7. Begrunn svaret
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - o 7
- 9. Begrunn svaret
 - o Retningslinjene vurderes som generelle, og det kan legge grunnlag for svært ulike gjennomføringer og innhold på de ulike studiestedene. Det er problematisk fordi vi mener det er nødvendig for feltet at det finnes en klarer forventning til hvilken grunnleggende kompetanse en kandidat skal ha etter endt grunnutdannelse.
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - o KUNNSKAP - Kommentar til læringsmål nummer 11: Vi bemerker at det i den nye rammeplanen kun eksplisitt er nevnt kunnskap om minoritetsetniske perspektiver og urbefolkningen samer. Vi savner et mer overordnet perspektiv på flerkulturelt barnevern. Det bør også være mer fokus på migrasjonsprosessen, kulturell forståelse og kultursensitivitet som ledd i vurderinger, arbeidsprosesser og utforming av tiltak. Henviser til NOVA-rapport 5/18 om Omsorgsovertakelse og etniske minoriteter som peker på et særlig behov for mer kunnskap om disse temaene i barnevernfaglig arbeid. Kunnskap om kultur, religion, og etnisitet sin betydning for barns hverdagslivspraksiser og identitet. foreslår derfor å inkludere følgende læringsmål: Kunnskap om kultur, religion, og etnisitet sin betydning for barns hverdagslivspraksiser og identitet. FERDIGHETER-FORSLAG TIL REVIDERT LÆRINGSMÅL NR. 16: Kan beherske systematiske metoder for kommunikasjon og konflikthåndtering, herunder jobbe mer brukerens opplevelse av hjelpeapparatets bruk av makt og tvang. SÆRLIG OM KOMMUNIKASJON: Evnen til å oppnå god og forståelig kommunikasjon med ulike folk i ulike roller og kontekster vil i de aller fleste tilfeller være en helt vesentlig ferdighet for at barnevernspedagogen skal kunne utføre sitt arbeid på en mest mulig hensiktsmessig måte. Evnen til god kommunikasjon er også en vesentlig kvalifikasjon for offentlighetens tillitt til de ulike instansene der barnevernspedagoger jobber, og bidrar til deres legitimitet. Vi vurderer derfor at det hadde vært hensiktsmessig å nevne dette eksplisitt som et eget punkt som en nødvendig ferdighet, herunder kommunikasjon som er tilpasset for å kunne kommunisere godt med både offentligheten, barn, unge og voksne. Det bør særlig jobbes med kommunikasjonen med barn og unge – og at kommunikasjonen tilpasses den unges språklige, kognitive og sosiale utvikling. Dette understreker behovet for at bachelor i barnevern bør bli en fagintegreert master så snart som mulig.
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - o Ja
- 12. Begrunn svaret
 - o Praksis er viktig som ledd i integrering av en helhetlig kompetanse, jmf personlig kompetanse, evidensbasert kunnskap og brukerkunnskap.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanning? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - o 2
- 14. Begrunn svaret
 - o RBUP Øst og Sør vurderer at feltets utfordringer og arbeidsoppgaver på generelt grunnlag innehar en kompleksitet som tilsvare læringsmål tilhørende masternivå. Kommentarene under er utarbeidet jfr. Læringsmål som beskrevet i Nasjonalt Kvalifikasjonsrammeverk (NOKUT 2014).

Kommentar til generell kompetanse - læringsmål nummer 5: Vi ønsker påpeke at dette læringsmålet er utformet på en måte som vi vurderer at tilhører læringsmål på nivå med en masterutdanning, og ikke en utdanning på bachelornivå.

Kommentar til generell kompetanse - læringsmål nummer 7: Vi vil her påpeke at dette læringsmålet både knyttet til å reflektere kritisk, og veilede kollegaer er gitt et innhold som vi vurderer at tilhører en masterutdanning, og ikke en utdanning på bachelornivå.

- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - o Bruken av barnevernfaglig/barnefaglig vs. sosialpedagogisk: Overordnet sett ønsker vi å kommentere den gjennomgående bruken av barnefaglig og barnevernfaglig som begreper for å beskrive kunnskapsgrunnlaget ved dette studiet. Vår vurdering er at det særlig med bruken av barnevernfaglig skapes en begrensende ramme for profesjonen versus å opprettholde bruken av sosialpedagogikk. Også barn som har psykiske helseproblemer uten svikt eller mangler i omsorgssituasjoner opplever store utfordringer knyttet til sosial fungering og marginalisering. Sosialpedagogisk fremmer et perspektiv utover barnevern/omsorg som er viktig for å sikre at også barn med psykiske helseutfordringer får tilgang på fagpersonell som kan lære de nødvendige sosiale ferdigheter og jobbe med å integrere/reintegrere dem i ulike sosiale sammenhenger. Dersom utdanningen begrenses

til barnevernfaglig kompetanse kan samarbeidende instanser som psykisk helsevern for barn og ungdom, habilitering og skole og barnehage potensielt miste verdifull kompetanse knyttet til for eksempel miljøterapi og forebyggende virksomhet.

Våre kommentarer til innholdet i de nye retningslinjene:

Forslag til konkrete språklige endringer i teksten er merket:

FORMÅL:

RBUP ønsker at teksten i dette dokumentet gjennomgående bidrar til å synliggjøre barnevernspedagogens ansvar og rolle som særlig profesjon i å sikre barn og unges oppvekstvilkår.

Vi er dessuten opptatt av at det skal synliggjøres at vår profesjon skal kunne bidra med noe utover anerkjennelse til barns behov for trygghet, tilhørighet og kjærlighet. Dette er momenter fagpersoner innen denne profesjonen skal bidra aktivt til å sikre for utsatte barn.

Vi foreslår derfor helt konkret følgende endring i teksten: Med utgangspunkt i "barnevernspedagogens" samfunnsmandat skal kandidatene møte barn og unge i en utsatt livssituasjon med omsorg, "ydmykhet", forståelse, empati og "jobbe for å sikre" deres behov for trygghet, tilhørighet og kjærlighet.

KUNNSKAP: Forslag til revidert læringsmål nummer 1: Har bred kunnskap om "barnevernet og barnevernspedagogens" samfunnsmandat, samarbeidspartnere, ansvars- og oppgavefordeling i velferdsforvaltningen. Det er viktig at barnevernspedagogene ikke bare rettes inn mot barnevernfeltet, men fortsatt ivaretar sin historiske oppgave med å ivareta miljøterapi og sosialpedagogikk innen psykisk helsevern for barn og unge. Barnevernspedagogutdanningen oppsto opprinnelig som en sammenslåing av utdanningen rettet mot barnehjemsbestyrere og for barne- og ungdomspsykiatrien (Statens skole for Internatpersonell – SKIP).

Forslag til revidert læringsmål nummer 4: Ha bred kunnskap om "barne"-, barnevernfaglige og "sosialpedagogiske" temaer.....(resten av punktet fortsetter som det står).

Forslag til revidert læringsmål nummer 10: Dersom barnevernspedagoger skal være i stand til å sikre best mulig tilpasset hjelp til det enkelte individ, vurderer RBUP at det er nødvendig at barnevernspedagogen har en omfattende kunnskap om ulike metoder og tiltak i hjelpeapparatet generelt, og barnevernet spesielt. Dette er en problemstilling som er særlig tematisert i tilsynsrapporten fra Fylkesmannen i Agder «Historien om Stina» (2018), hvor det pekes på en mangelfull forståelse av, samt sammenheng mellom barnets behov og de tiltakene som settes inn. Har "bred" kunnskap om ulike metoder og tiltak i arbeidet med særlig utsatte barn innenfor "ulike arbeidsfelt som barnevern, skole og nærmiljøarbeid, psykisk helsearbeid herunder miljøterapi". Ettersom denne kunnskapen vil være vesentlig kunnskap i arbeidet med tiltak for utsatte barn, vurderer vi at det er hensiktsmessig å peke på behovet for at dette punktet gis mer tyngde og plass i undervisningen.

Kommentar til kunnskap om læringsmål punkt 21: Begrepet «psykatri» bør her erstattes med "psykisk helsevern".
Kommentar til plassering av læringspunkter under «kunnskap»: Tema for punkt 21 og 22 bør endres og defi

Svar:

- 1. Høringssvaret kommer fra
 - Kommune
- 2. Navn på avsender av høringen (hvilket universitet/høyskole, kommune, statlig etat, brukerorganisasjon osv.)
 - Nittedal kommune
- 3. Hvilke retningslinjer vil du gi innspill på? (her velger du alle de retningslinjene du vil gi innspill på. Det må velges minst en.)
 - Barnevernspedagogutdanningen, Ergoterapeututdanningen, Fysioterapeututdanningen, Sykepleierutdanningen, Vernepleierutdanningen
- 4. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med tjenestenes fremtidige kompetansebehov? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 5. Begrunn svaret
 - Generelt lite fokus på tverrfaglighet og samhandling på tvers av utdanninger og tjenester.
- 6. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad vurderes utkast til retningslinjen å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Besvar på en skala fra 1 -5, der '1' betyr 'i svært liten grad' og '5' betyr 'i svært stor grad'
 - 4
- 7. Begrunn svaret
 - Brukerperspektivet kan med fordel vektlegges mer.
- 8. Barnevernspedagogutdanningen: Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonens behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning) og behovet for nasjonal standardisering å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene? Besvar på en skala fra 1 -10, der '1' er 'alt for detaljerte' og '10' er 'alt for generelle'
 - 5
- 9. Begrunn svaret
 - Det er en fordel om utdanningsinstitusjonene gjøres likere med tanke på faglig innhold.
- 10. Barnevernspedagogutdanningen: Er det noen typer kompetanse som mangler i høringsutkastet til retningslinje?
 - Hvordan håndtere situasjoner med trusler/vold
Tverrfaglig samarbeid/samhandling
- 11. Barnevernspedagogutdanningen: Er beskrivelsen av den delen av utdanningen som foregår i praksis (praksisstudiet) hensiktsmessig og gjennomførbart?
 - Nei
- 12. Begrunn svaret
 - Krav til godkjent praksis bør spesifiseres både med tanke på relevante praksisstudier og godkjennes/ikke godkjennes opp mot personlig egnethet.
- 13. Barnevernspedagogutdanningen: I hvilken grad er omfanget på retningslinjen gjennomførbart innenfor rammene av en 3-årig bachelorutdanningen? Besvar på en skala fra 1-5 der '1' er 'alt for lite omfattende' og '5' er 'alt for omfattende'
 - 3
- 14. Begrunn svaret
- 15. Barnevernspedagogutdanningen: Er det andre høringsinnspill?
 - Bestått teori/praksis bør gi autorisasjon.
Holder å vise til lovverket trenger ikke spesifiseres noen steder da i tillegg, for eksempel Samenes rettigheter
Mangler krav til utdanningsinstitusjonene på hvordan følge opp praksissted og studenter. Alt skjer ikke ute i praksis
....sammenheng mellom teori og praksis
Burde være samme formål, fokusområder og overskrifter